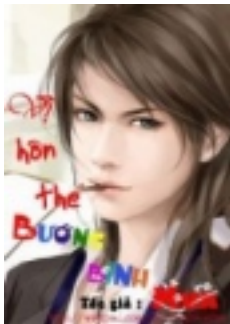


Vị Hôn Thê Bướng Bỉnh

Contents

Vị Hôn Thê Bướng Bỉnh	1
1. (tập 1)	1
2. Vị Hôn Thê Bướng Bỉnh (tập 2)	11
3. (tập 3)	21
4. (Tập 4)	30
5. (Hoàn)	36
6. Ngày Hẹn Tập Cuối	48

Vị Hôn Thê Bướng Bỉnh



Giới thiệu

Triệu Gia Hoàng , một tổng tài của công ty lớn, cao cao tại thượng lạnh nhạt với mọi thứ. Nhưng vì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-hon-the-buong-binh>

1. (tập 1)

Văn án

Triệu Gia Hoàng , một tổng tài của công ty lớn, cao cao tại thượng lạnh nhạt với mọi thứ . Nhưng vì muốn tìm mọi điểm xấu của cô vợ chưa gặp mặt đã được đính ước trước . Nên đã vào làm “thầy” của trường đại học nơi cô theo học . Cuộc chiến diễn ra giữa ” thầy và trò ” dần dần làm mọi chuyện đi theo một hướng khác . !

Tập 1:

Trời trong xanh , mây trắng bay sau một cơn mưa dài nặng hạt . Làn gió dịu mát khiến lòng người thoải mái hơn sau một thời gian ảm đạm của buổi mưa đêm. Nhưng , tại một nơi mà có lẽ bây giờ mới có giống bão kéo đến.

Triệu Gia Hoàng , tổng giám đốc tập đoàn Triệu Gia đang cảm thấy có sấm chớp nổ ra và sét đánh bên tai bởi lời nói vô cùng nhẹ nhàng mà nặng kìm của mẹ mình . Khuôn mặt anh đanh lại như thể đang suy nghĩ một cái gì đó u buồn lắm , những cô người làm thì cứ đứng lặng không giám nhúc nhích. Tiếng Hoàng vang lên thể hiện sự kìm nén nổi giận nào đó :

“Mẹ , con không nghe nhầm chứ”

Bà Lan ngồi đối diện với Hoàng vẫn im lặng , và mỉm cười sau câu nói của cậu con trai . Bà nhẹ nhàng từ tốn nói như đó là một chuyện thường như ăn cơm huyện :

“Không đâu con trai . Đó là điều chính xác đó con à”

Hoàng thể hiện sự phẫn nộ qua từng chữ một :

” Điều bình thường ư ? Đỉnh ước từ nhỏ và bây giờ con phải thực hiện sao ? Mẹ nghĩ con sẽ nhất nhất làm theo lời hứa ấy sao ? Không bao giờ”

Vốn dĩ biết tính cậu con trai quý tử của mình nên bà Lan kịp thời ứng phó :

__ Con trai à , mẹ có điều này cho con biết nhé . Đó là lời hứa của ông bà nội con ngày xưa đó . Con không muốn bà con phải nổi giận rồi động tim chứ ?

__ Mẹ mang nội ra dọa con à ?

Không chút nhượng bộ bà nói thẳng :

__ Không phải là dọa , mà là thật . Con hãy chấp nhận nó đi .

Hoàng tức giận nói như quát :

__ Mẹ nói làm sao con có thể chấp nhận được việc có thêm một cô vợ ở trên trời rơi xuống chứ . Hãy từ hôn đi mẹ à .

Bà Lan quát to :

__ “Gia Hoàng” ! __ Rồi bà nhẹ giọng lại nói tiếp __ “Năm nay con bao nhiêu tuổi ?”

Hoàng im lặng nhìn ra ngoài khung cửa kính mà lòng nặng trĩu . Anh biết mẹ anh muốn nói điều gì . Vẫn là cái bài cũ được lặp lại một tháng 1 lần hoặc có thể hơn. Nhưng anh lại hỏi ngược lại bà :

__ Chẳng lẽ mẹ không nhớ tuổi con à ?

__ Sao lại không , mẹ chỉ muốn nhắc cho con biết đó không phải là độ tuổi còn nhỏ đâu . 27 tuổi người ta đã có con bằng cháu bé rồi đấy .

Rồi giọng bà như nghẹn lại , bà nói tiếp :

__ Vậy còn mẹ thì sao . Ham có cháu nhưng không giám nghĩ chỉ mong có dâu hiền thôi . Mà nào ngờ

Hoàng nghe lù bù trên tai , không biết riết có thành nhàm không nữa . Anh Nói cắt ngang lời bà :

__ Nhưng mẹ và nội phải cho con thời gian tìm kiếm đã chứ .

Bà Lan nói nhanh như sợ Hoàng đổi ý , vì bà biết rất khó mà thuyết phục được Hoàng tìm bạn gái. May có cơ hội bà không thể bỏ qua :

__ Vậy con hãy làm nội vui lòng bằng cách tìm hiểu cô gái ấy đi. Nếu con thấy được thì chúng ta tính tiếp , còn không thì chúng ta từ hôn vì không hợp. Như thế vẹn cả đôi đường .

Thấy Hoàng không nói gì , bà Lan công kích thêm .

__ Dù gì thì bà và ba mẹ cũng không muốn nhìn con không hạnh phúc . Con nghĩ có đúng không ?

Hoàng sau một thời gian im lặng để suy nghĩ anh lên tiếng :

__ Thôi được , vì nội và mẹ con sẽ đi tìm hiểu cô ta . Nhưng , nếu con không thích thì chúng ta chấm dứt tất cả. Mẹ phải hứa đấy .

Bà Lan tươi tỉnh nói qua giọng vui vẻ :

— Được rồi con trai . Mẹ hứa mà , tí nữa mẹ sẽ gửi bản sơ yếu lí lịch của cô gái đó cho con . Nhưng con cũng nhớ là phải tìm hiểu chứ không được trả lời suông đâu đấy .

Hoàng bước đi sau khi bỏ lại câu nói sau lưng :

— Mẹ đừng vội mừng vội vì con không hứa trước điều gì đâu. Vậy con sẽ đáp chuyến bay về Việt Nam vào ngày mai . Thôi , con lên công ty giải quyết công việc đây . Chào mẹ !

Bà Lan thở phào sau khi khuyên nhủ được thằng con gia trưởng và lòng tự cao ngất trời . Cầu mong cô ấy sẽ làm nó thay đổi và hy vọng người mà mẹ chồng cô chọn không sai .

Bảo Nghi lung lay vai cô bạn thân đang ngủ say như ở nhà mình bằng giọng cần nài :

— Này Kim , mày có dậy không thì bảo ? Thầy sắp vô lớp rồi kìa !

Chẳng thấy đứa bạn phản ứng gì . Nghi đang định tiếp tục chiến dịch thì giọng lạnh lạnh của cô bạn Thủy Tiên vang lên sau khi chạy một mạch vào lớp :

— Chú ý ! chú ý ! Toàn thể đồng bào chú ý ! Được tối hậu thư tao về đây thông báo cho bọn mày biết một tin kinh thiên động địa .

— Nói lẹ đi pà . Mày mè quá !

Lờm một cái Tiên nói .

— Từ từ chứ ! Tao nghe nói bữa nay có thầy mới vô dạy thay ông thầy Lâm .

Có tiếng tranh nhau reo hò :

— Vậy là ông thầy già khó tính ấy không làm khổ được chúng ta rồi bọn bay ơi .

— Phải đó . Ê khoan , thế bọn mày nghĩ ông thầy mới này như thế nào .

— Tao nghĩ ông ta sẽ đeo cái kính dày 2 mét và mặc cái quần ống cạp to bát 2 nữa bọn bay ơi .

Những tiếng cười tranh luận như loa phát thanh mà Thiên Kim vẫn ngủ ngon lành như không có chuyện gì xảy ra khiến cho Bảo Nghi và những người bạn chỉ biết lắc đầu cười chịu thua .

Có tiếng hét to của một sinh viên chạy vào :

— Chúng mày , thầy vào !

Nghe vậy , cả lớp im de nhìn qua ô cửa bằng kính hình vòng cung . Họ nhìn thấy một chàng trai chính tề trong bộ áo màu lam nhẹ , dáng dấp cao to , bước đi điềm tĩnh nhẹ nhàng và khuôn mặt đẹp trai phong độ hơn người mẫu . Chàng trai bước vào khiến những tiếng reo hò của nữ sinh vang dội , những ánh mắt ngưỡng mộ của những chàng trai mới lớn .

Thầy giáo gõ nhẹ bàn , anh cất giọng nói trầm ấm nghiêm nghị :

— Tất cả im lặng . Trước tiên cho tôi xin giới thiệu về mình , tôi là Triệu Gia Hoàng sẽ dạy thay thầy Lâm môn Kinh Tế Đại Ngôn .

Tiếng xì xào vang lên . Hoàng đập bàn mạnh nói :

— Cho tôi gặp lớp trưởng . Tại sao lại để lớp như thế này . Lớp trưởng đâu !

Mọi ánh mắt nhìn về phía bạn Thiên Kim . Hoàng nhíu mày bước xuống đứng trước bàn cô gái đang ngủ say bằng khuôn mặt tức giận .

Tiếng Hoàng vang lên phá tan sự im lặng của lớp học :

— Lớp trưởng !

— Z....Z....Z....

Nghi nhìn nhỏ bạn vẫn ngủ như chết mà thấy sợ nó luôn . Kêu nhẹ vai bạn , Nghi gọi nhẹ :

— Kim , dậy đi . Thầy vô kia !

Vẫn nhắm mắt , Kim trả lời giọng ngái ngủ :

— Mi để im ta ngủ cái con nào .!

Nghi nhìn lên gương mặt bánh trai của thầy , cô phát hoảng khi thấy bộ mặt như có lửa của ông . Định lên tiếng gọi bạn lần nữa thì..

— Rằm

Tiếng bàn đập mạnh khiến Kim giật mình ngồi dậy. Mở to đôi mắt to đen tròn lên Kim nhìn Nghi rồi quanh xung quanh cô nói :

— Sao zì , sao zì , sao lại to tiếng như zì .!

Nghi phát hoảng , ra ám hiệu cho Kim để ý người đang đứng trước mặt . Thấy vậy , Kim trợn bạn :

— Uả , mắt mi bị sao mà cứ nháy nháy hoài vậy ? Vừa nãy nói thầy vô mà đâu rùi ? Giám lừ ta à . ta nghĩ chắc bữa nay thầy bận dẫn vợ đi chơi rồi .

Hoàng giận run người , cô nhỏ xem thường sự có mặt của mình đến như vậy . Nhìn cái miệng đang tít tít hỏi chuyện của cô ta khiến Hoàng bực mình quát lên :

— Trần Lâm Thiên Kim !

Nhìn người đối diện , Kim nói bằng giọng khó hiểu :

— Uả ! Sao anh bạn biết tên tui zậy ? Có quen không mà gọi tên ngon zữ !

Nghi nhún mạnh từng tiếng như muốn hét vào tai Kim cho thoa cục tức trong lòng :

— Thầy giáo mới chuyển đến đây ! Mà chết rồi Kim ạ !

Hồn nhiên như không có chuyện gì Kim cười nói vui vẻ :

— Ôi trời ! Thầy mới đây sao ? Trẻ quá nên em tưởng sinh viên chứ ! Chào thầy , hi !

Hoàng bực mình nói giọng như muốn tát vào mặt cô :

— Cô ngủ ngon không ? Chắc đã mất lắm bước lên đây cho tôi !

Rồi Hoàng quay bước đi , Kim leo đèo theo sau mà chẳng hiểu gì .

— Thân là lớp trưởng mà ngủ trong giờ học , không làm gương mà như vậy thì làm sao nói được ai . Tôi chưa thấy một lớp trưởng nào vô trách nhiệm như cô đây !

Nghe ông thầy này nãy giờ mắng té như tát nước vào mặt . Đỏ mặt vì tức giận Kim nói :

— Thầy có cần phải nói một cách quá lên như vậy không ?

— Tôi phạt em làm gương. Đứng lên góc bảng .

Kim bật thốt giọng nói :

— Sao cơ ? Đứng lên góc bảng ?

Nhìn Kim bằng ánh mắt diễu cợt Hoàng nói :

— Giám làm mà không giám chịu sao ?

Rõ ràng là hấn cố ý làm khó mình đây mà . Mới ngày đầu mà đã muốn thể hiện như vậy thì xem ra không phải tầm thường . Được thôi , xem ai hơn ai nào .

Nói xong Kim hiên ngang bước lên bảng đứng , nhưng cô vẫn không quên liếc xéo Hoàng một cái thật nhọn hoắt như lưỡi dao mới mài .

Hoàng giăng bài mà thấy muốn đập con nhỏ ngay tại chỗ . Nó lên đứng mà còn đùa giỡn được với mấy người bạn ở phía dưới bằng tín hiệu cầm với cái ánh mắt điều cốt với mình nữa chứ ! Chỉ muốn tát một cái cho thỏa nỗi bực trong lòng .

__ Reng ! Reng ! Reng !

Nghe thấy tiếng chuông Kim hớn hử bước xuống . Tiếng Hoàng gọi giật lại :

__ Em đi đâu đấy lớp trưởng ?

Nhìn mặt Hoàng , Kim nói “ dịu dàng” :

__ “Dạ thưa thầy” chẳng lẽ thầy không nghe thấy tiếng chuông hết giờ . Hay thầy chưa biết nội quy của trường em .

Cổ nén cơn giông bão trong lòng Hoàng nói nhẹ :

__ Nhưng tôi nhớ tôi chưa cho em về mà ?

Cười khuấy Kim nói :

__ Em thấy hình như thầy “lưu luyến” em lắm hay sao mà muốn em ở lại chứ .

__ Nhưng chưa có sự cho phép của tôi . Em không được tự ý về .

__ Chẳng qua vì em có tính tự giác thôi thầy ạ . Em lại không muốn bị ai nhắc nhở , huống chi đây lại không phải là một điều tốt đẹp gì cả .

__ Được rồi, lần đầu tôi nhẹ tay . Nhưng nếu có lần sau thì sẽ không chỉ như vậy đâu .

Kim ung dung bước xuống , mặc dù là hả dạ trong hòng nhưng mà cô vẫn tức anh ách trong bụng . Chẳng hiểu sao mình thấy khó ưa ông “thầy già” này quá ! Đúng là xui xẻo mà .

Nhìn cái mặt xụ xị của bạn , Nghi khoác vai Kim cười cười nói :

__ Mọi chân không ?

__ Mi thử đứng trên bảng 4 tiếng xem sao ? Grừ , cái ông “thầy già” này hình như me ta thì phải . Ông ta cứ tung hỏa mù vào ta không à .

Nghe con nhỏ bạn xưng hô mà Nghi không khỏi bật cười . Cô cười sảng khoái nói :

__ Ha ha ha , “thầy già” sao ? ha ha ha , ông ta trẻ khỏe đẹp trai như vậy mà mà...

Về mặt giận hờn Kim nói :

__ Hừ , đẹp gì đâu. Như ông già 90 ấy . Thấy mà ghét !

__ Thôi thôi . Hạ hỏa đi . Ta mời ly chè buổi xế xui .

Nghe tới ăn Kim sáng mắt tíu tít nói :

__ Đúng là chỉ có Nhi tỷ tỷ mới hiểu tui . Thôi mình đi khẻo muộn .

Nguyêt yêu Kim , Nghi bước đi nói :

__ Đừng có mà nịnh . Đi lẹ nào .

Rồi 2 cô gái khoác tay nhau đi trong gió chiều . Mới vừa nãy còn bực mình mà nghe thấy ăn là nhỏ tươi ngay . Đúng là chỉ có Thiên Kim mà thôi .

Tiếng cười sảng khoái của Quốc An vang lên ở đại sảnh biệt thự họ Triệu Gia .

Gia Hoàng như muốn điên lên với thằng bạn này , biết vậy mình sẽ không kể cho nó nghe nữa .

__ Mà có tắt đèn tao cái giọng cười ngược gió ấy không. Nghe chói tai quá !

Nhìn cười , Quốc An nói mà bụng còn rung :

__ Vậy cho nên bây giờ mày biến thành “thầy” của “vợ” mày à ? Tao khâm phục mày đấy . Ha ha ha

__ Mày im dùm tao đi .

Hắng họng An nói :

__ Thế ông thấy cô ấy như thế nào ?

Không hề suy nghĩ lâu la Hoàng nói bằng giọng tức tối :

__ Mày biết không . Con nhỏ đấy

Dùng một lát như trấn tĩnh cơn tức giận trong lòng Hoàng nói tiếp :

__ Tao không biết dùng từ gì để diễn tả được . Nó

An nãy giờ cứ dán mắt vào mặt Hoàng như đang chờ đợi . Anh cứ há hốc mồm chờ Hoàng như thể chờ 1 em bé phiên âm từng chữ một .

__ Mày bình tĩnh . Nói từ từ thôi . Làm gì như thể bị bệnh tim vậy hả .

Hoàng nhìn An như thể có Kim ở đây anh nói :

__ Mày biết không. Tao cũng muốn bị bệnh với con nhỏ đấy lắm . Nó

__ Ôi , tao đau đầu khi nhắc đến con nhỏ ấy . Chỉ biết dùng từ là ngang như cua và nghịch như quỷ .

Nhìn bạn như thể không tin An hỏi :

__ Mày nói quá không vậy ? Làm gì mà dữ thế . Có dùng biện pháp nói quá không ?

__ Cái thằng bạn chết bầm . Mày nói đủ chưa hả . Ngồi đấy mà nghĩ đến nó đi .

Thấy Hoàng dùng dùng đứng lên , An biết thằng bạn đang dỗi nên chạy theo khoác vai bạn cười cười 1 cách đáng ghét . Chẳng biết cô vợ của nó như thế nào mà khiến nó trôi nổi như thế này. Cũng đáng để tò mò lắm đấy .

Kim uể oải mở đôi mắt sau khi ngủ được 3 tiếng đồng hồ vì ham làm việc .Chẳng muốn dậy , Kim lấy gối để lên đầu cổ ngủ thêm một tí .

__ Trời ơi ! Con quỷ nhỏ , giờ này mà còn nướng à , Không sợ khét hay sao ? Dậy đi học ngay .

Không cần buông gối ra Kim cũng biết con nhỏ bạn đang đứng chống nạnh với cô y như mấy bà mẹ la con . Giọng ngái ngủ Kim nói :

__ Ta buồn ngủ ... ta muốn ngủ !

__ Mày có biết sáng nay học môn gì không ? Mà giờ này còn nướng nữa hả ?

__ Môn gì ?

Nói to , rõ ràng từng chữ một Ngị nói :

__ Thưa chị 2 , sáng nay chúng ta sẽ gặp ông thầy già của chị trong môn Kinh Tế Đại Ngôn đó chị .

“Kinh Tế Đại Ngôn” , Thôi chết , không xong rồi .

Nghe thấy 4 cái chữ ấy mà Kim muốn nổi đom đóm trước mặt rồi . Ngồi phất dậy , Kim chạy làm vệ sinh cá nhân nhanh tới nỗi mà Nghi không kịp nhìn .

Biết ngay là con nhỏ này phải có thầy già của nó trị mới được . Tuy nhiên cũng lạ thay là sao ông thầy ấy cứ bắt chẹt nhỏ Kim hoài . Khiến nó có ác cảm từ lần đầu mới chết. Đúng là không hiểu nổi .

Gia Hoàng vào lớp đã 15 phút rồi mà “học trò cưng” của anh vẫn chưa tới . Mặc dù đang rất tức giận nhưng anh vẫn làm ra vẻ bình thường :

__ Các bạn , thường ngày lớp trưởng có hay đi học trễ và ngủ trong lớp như tiết của tôi không vậy ?

Có tiếng nói giúp Kim :

__ Thừa thầy ! Tại gia đình Kim có nhiều việc nên.....

Hà Vi , một tiểu thư con nhà giàu rất ghét Thiên Kim phá tan câu nói giúp ấy :

__ Ông đừng có mà bênh nghe chưa . Thừa thầy , nhỏ ấy hay như thế và đặc biệt là trong giờ của thầy dạy ạ .

Nghe thấy vậy , tự dưng cơn tức trong lòng Hoàng như muốn dâng cao lên đỉnh đầu . Cô ta giám xem thường anh như vậy sao ? Đã thế thì sẽ biết tay anh .

Mãi suy nghĩ thì anh nghe thấy tiếng chạy dồn dập . Chạy qua cả cửa lớp rồi quay lại . Như kiểu đang đi xe mà mất phanh đấy .

Thiên Kim cười cười nói :

__ Em chào thầy .

Bảo Nghi cúi mặt nói:

__ Thừa thầy em đến trễ .

Nhìn thẳng mặt con nhóc anh nói :

__ Hình như em Thiên Kim đi học muộn và vào lớp ngủ như là “thói quen” vậy nhỉ .

Rồi Hoàng gắt :

__ Hai em lên đứng trên bục giảng cho tôi .

Kim nghe giận trong người quá . Cô nói :

__ Mặc gì thầy phải làm màu chứ . Ai cũng như thầy thì sinh viên có mà trốn hết .

Nghe thấy què què , Hoàng giận giữ nói :

__ Bạn Bảo Nghi về chỗ . Thiên Kim lên chịu phạt .

Bảo Nghi thấy vậy , cô lên tiếng :

__ Thừa thầy , em muốn chịu phạt chung với Kim .

Nhìn Hoàng như muốn đốt cháy anh , Kim nói :

__ Mi về chỗ đi .

Bảo Nghi tính nói thêm gì đó nhưng Hoàng đã lên tiếng :

__ Quay mặt xuống lớp .

Thấy Hoàng cầm roi , Kim thốt :

__ Cái gì , chẳng lẽ

__ Đúng vậy , tôi làm như thế cho em nhớ mà rút kinh nghiệm để không có lần sau .

Kim cắn môi vì tức giận . Cô cảm thấy ầm ứ trong lòng vô cùng .

Hoàng quát vào mồm Kim 3 cái . Vừa dứt cái cuối cùng thì đôi mắt cô ngân ngấn chạy ra ngoài . Cả lớp im lặng , tiếng Hà Vi chanh chua nói :

__ Làm như bị oan hay sao mà ăn vạ như thế . Chỉ có cái giả vờ .

Nghe thấy thế , mấy cô bạn bênh Kim lên tiếng lại . Rồi 2 bên lời qua tiếng lại với nhau không dứt .

Hoàng ngồi ngẩn ra khi nhớ lại khuôn mặt của Kim khi chạy ra khỏi lớp . Có phải mình đã quá đáng hay không ? Sao thấy như người tội phạm vậy nè . Mãi suy nghĩ Hoàng nghe tiếng điện thoại reo .

__ Alo ! Gia Hoàng nghe .

__ Mày ra quán “ Chiều” đi . Tao đợi . Nhanh nha !

Chưa nghe Hoàng đồng í hay không thì Quốc An vội tắt máy .

__ Ui da ! Đi đứng kiểu gì vậy hả .

__ Xin lỗi !

Tiếng con gái chanh chua nói :

__ Đi mà không nhìn à , lại còn nghe điện thoại nữa chứ !

Thấy mình bị nói quá , An nói :

__ Đây cô kia ! Làm gì mà nói quá như thế hả . Cô đi đứng cũng hơn gì thôi ỉa chứ !

__ Cái gì Ông sai rành rành như thế mà còn nói được à . Không biết nhường nhịn thì thôi chứ còn giở giọng đàn bà ra nữa chứ !

Quốc An giận tím mặt khi nghe con nhỏ này nói chuyện . Ngó xuống mà xem nó nói nè ông trời .

__ Tôi chưa bao giờ thấy cô gái nào mà đánh đá như cô vậy . Chắc con trai nhìn thấy họ sợ chạy dài dài mất . Khéo khi chạy như ma đuổi nữa chứ .

Nghi trợn mắt lên nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống cái tên đàn bà đực rựa này .

__ Anh nói tôi đó à . Xin lỗi nha cưng ! Chị đây đắt như tôm tươi cơ đấy !

Cười mỉa mai An nói :

__ Ế như tôm tươi à . Nhìn là biết rồi khỏi quảng cáo .

__ Cái tên này

__ Có chuyện gì vậy nhỏ !

Thấy có thêm đồng minh , Nghi cao giọng kể lại cho bạn nghe .

__ Đó , mày thấy không . Hắn ta như vậy mà còn nói tao sai . Đúng là loại “đàn bà” !

__ Đây cô kia , cô nói ai là đàn bà vậy hả . Sao cô biết tôi là đàn bà hả .

Cười mỉa mai , nhìn từ trên xuống dưới hắn . Nghi nói :

__ Hừ , nghe cái miệng chua lè của ông là tôi biết rồi . Khỏi cần nói nhá !

__ Cô

__ Thôi , Ta thấy 2 người ai cũng đúng cả . Nhưng anh kia sai ngay từ đầu mà , nên nhường nhịn con gái người ta chứ .

__ Tôi cũng nói xin lỗi rồi . Nhưng cô ta cứ ăn vạ đấy chứ .

Bảo Nghi đang định nói gì nhưng Thiên Kim đã nhìn thẳng vào mặt hắn . Cô nói :

__ Đây anh kia , anh ăn nói kiểu bán tôm bán tép như vậy mà nghe được à . Thảo nào bạn tôi gọi anh là đàn bà , đúng quá mà . Con trai không biết nhường nhịn con gái là nhỏ mọn , là đồ bỏ đi đấy anh hiểu không hả . Lại còn cái giọng chua lè ấy nữa . Vứt đi không đến già thì vẫn còn hát bài “tình đơn côi” đấy !

Nghi choáng vì con nhỏ bạn , thích thú nhìn gương mặt méo xẹo kia mà cô hả dạ . Cho chết ! Ai nói đàn ông nhỏ nhen chứ !

Quốc An còn đang lúng túng trước câu mắng của cô bạn thì tiếng Gia Hoàng vang :

__ Chuyện gì vậy An .

Mừng ra mặt như bắt được vàng Anh nói :

__ Hai cô này bắt nạt tao Hoàng ơi !

Hoàng nghe thấy vậy mà choáng váng . Thằng bạn anh không ngờ lại chịu thua lũ con gái , lại là 2 con nhỏ sinh viên kia nữa chứ !

Kim và Hoàng nhìn nhau tóe lửa . Kim nghiêng hàm răng trắng và đều như bắp khi nhớ lại vụ lần trước . Cười khẩy Kim nói với Nghi :

__ Mi thấy không . Ta đã ngờ ngờ là tên này giống ai kia mà , hóa ra là... Đúng là nòi nào úp vung đấy ! Hợp quá còn gì !

Mặc dù thấy quê vô cùng nhưng Hoàng vẫn điềm đạm nói :

__ Câu này phải để dành cho 2 cô mới phải . Con gái mà như 2 cô chỉ có nước ê sắc ế thôi !

__ Tôi thấy thầy giữ lại mà dùng đi ! Có ích cho thầy lắm đấy!

Nghi thấy không ổn nên nói giọng hốt hoảng :

__ Thôi bỏ đi ! Không kịp rồi , nhanh lên Kim !

Nhớ lại việc cần làm , Kim đi theo Nghi sau khi để lại cái liếc xéo nhọn hoắt . Đúng là cô còn nhiều việc cần làm . Tại cái ông thầy già này mà lỡ việc mất . Xui xẻo ghê !

Kim và Nghi đi lên lầu , Quốc An và Hoàng đi vào phía trong . Vừa ngồi xuống An đã lên tiếng suýt xoa :

__ Mày quen hai em à ? Xinh gái quá nhưng mà cũng bà chằn quá !

__ Sinh viên của tao . Chứ tao mà thêm quen hai đứa nó !

Ngạc nhiên An nói :

__ Sinh viên của mày à ? Trời ơi , tao tưởng má mày chứ !

Thấy quê quê Hoàng gắt gỏng:

__ Mày khùng à . Má gì chứ . Chẳng qua là được má tao chọn thôi .

__ Hả ? Tức là con vợ của mày à ? Sao không nói , là ai trong hai đứa .

Thở dài Hoàng nói :

__ Con nhỏ mặc cái quần jean với áo pull trắng đấy .

Nghĩ lại một chút , An hỏi giọng trọc ghẹo :

__ Mày có “phước” ghê ! Vợ mày “hiền” quá xá ! “Chúc mừng” mày nha !

Nghe thấy thằng bạn nói móc mình , Hoàng cũng chẳng thèm nói lại . Chỉ thở dài rồi nói thật :

__ Chưa hết đâu , đây chỉ là 5% công lực “chần” của nó thôi !

Thấy thằng bạn thiếu não An đổi chủ đề , chứ không nhìn cái mặt đưa đám của nó chắc anh không uống nổi ly cà phê này .

__ Thế con nhỏ đấy biết mày là chồng chưa cưới của nó không ?

__ Nó biết để cười vào mặt tao à . Khéo khi nó sẽ nghĩ tao là con trai mà phải để mẹ đi hỏi vợ . Để mặt đi đâu được chứ .

Gật gù vì lời bạn nói quá chuẩn An nói :

__ Mày nói cũng phải . Thế giờ mày tính sao ?

Như lấy lại tinh thần , Hoàng nói trong niềm hứng khởi ập ỏ từ lâu :

__ Tao sẽ tìm điểm yếu của nó . Sau đó nói là không hợp . Rồi từ hôn .

__ Vậy mày tìm tới đâu rồi ? Thành công không ?

Lắc đầu Hoàng ừ xùi nói :

— Chưa tới đâu cả . Bà chần ấy , học siêu , thầy cô thương , bạn bè bên . Tao chịu không nổi cái tính ương nghịch của nó . Mà biết không , có lần tao gọi nó lên làm bài của cao học , nó làm được tao bắt thuyết giảng mà nó còn nói tao một câu chua lèm tới giờ .

Tò mò An hỏi vợ :

— Câu gì ?

— “ Em rất vui vì thầy đã “tin tưởng” vào tài năng của em . Nhưng thầy đừng giảng những cái ngoài lề “không đúng chuyên môn” như thế !”

Quốc An ôm bụng cười khi nghe Hoàng nói lại . Đúng là cao thủ mà . Anh có thể hình dung ra cái mặt của thằng bạn anh “biến sắc” như thế nào . Mẹ nó công nhận chọn vợ cho nó hay thật !

— Xem ra mà với cô vợ mà đúng là oan gia đấy !

— Chắc vậy. Mà công ty sao rồi ?

Thế là hai người bàn với nhau hết chuyện này sang chuyện khác . Tình bạn của họ có lẽ vì thế mà được nhân lên nhiều .

Ngày hôm nay , lớp Kim sẽ có 1 tuần vừa cho việc học lẫn vui chơi của ngày cuối năm .

Kim kéo chiếc va li đến chỗ Bảo Nghi đang đứng vẫy tay . Mỉm cười Kim nói :

— Hê lô ! Sao bữa nay bà tới sớm vậy .

Chứ bà tưởng tui hay nướng như bà không bằng .

Hai người bước lên xe nói chuyện vui vẻ . Dĩ nhiên hai cô chọn được ghế đầu vì họ là người lên đầu tiên .

Bảo Nghi đang cười nói vui vẻ thì bỗng dưng mắt cô hình chữ a và miệng cô hình chữ 0 vì ngạc nhiên .

— A...

Thiên Kim đang đọc sách , nghe thấy vậy cô ngẩng mặt lên . Cũng ngạc nhiên không kém nhưng cô lại nói mát :

— Làm gì mà mi như gặp phải ma vậy .

— Còn hơn cả ma đấy!

Mặc dù thấy bực bội vì lời nói móc của hai người nhưng 2 anh chàng cũng phải im lặng mà bước vào trong xe . Hoàng nói :

— Đúng là quỷ mà .

Tiếng Kim vọng lại đủ cho mấy người xung quanh nghe thấy :

— Đừng có mà tụ tập lại nói xấu người khác như mấy bà 8 ngoài chợ vậy chứ ! Bảo sao người ta không nghĩ mình là “đàn bà” cơ chứ !

— Cô nghĩ sao chứ , xem lại mình đi . Bà chần quá đấy . Con gái gì mà ... không sợ ê sắc ế à !

— Hứ !

Cãi nhau cho đã rồi hai cô nàng tựa đầu vào vai ngủ ngon lành . Suốt chặng đường đ , tiếng cười như còn vang xa .

Sau khi đến tập đoàn Triệu Gia tìm tài liệu . Sinh viên được ngày nghỉ cho kì cuối cùng của năm học . Họ vui chơi ăn uống dưới bóng cây xanh rợp mát và tiếng gió thổi vi vu mang hương biển tràn đầy .

Đêm đến , đi dưới bãi cát dài tưởng như vô tận . Nhìn ra ngoài biển một màu đen ngòm và những ánh đèn của thành phố về đêm như làm cho không gian thơ mộng hơn . Kim bỗng nhớ nhà khôn xiết . Cô nhớ người mẹ hiền dịu dàng , người cha khó tính nhưng đầy bao dung . Người anh luôn lo lắng cho cô em nghịch ngợm này . Và cô ghét cái tên đính hôn , vì hấn mà cô phải xa gia đình để chứng tỏ bản thân mình hơn . Kim nghĩ đến Nghi , nhỏ ấy bây giờ đã có Quốc An bên cạnh . Thật là không ngờ khi người mà nhỏ ấy yêu thì

suốt ngày than vãn ghét hờn . Rồi cô nhớ đến Gia Hoàng , nhớ đến vòng tay và bờ ngực to như là chỗ dựa của mình khi cô bị chuột rút . Nhớ mùi nước hoa thoang thoảng của hắn khi sáng nay hắn đã bế cô lúc cô vấp phải vỏ ốc vỡ . Chẳng hiểu tại sao lúc ấy , cô cảm thấy mặt mình nóng ran và tim mình đập mạnh chao đi mấy nhịp vì ngại ngùng . Ngạc nhiên vì nhìn thấy Hoàng đang bước đến chỗ mình . Kim đang định bước đi nhưng nghĩ rằng chẳng lẽ mình phải sợ hắn sao .

Thấy vẻ mặt đang nghênh lên của Kim bỗng khiến Hoàng vui và anh cảm thấy cô như dễ thương lạ . Anh bước lại đối diện Kim nói :

__ Không ngại cô cũng gan to như vậy . Đêm hôm mà giám đi một mình .

__ Con trai đi được chẳng lẽ con gái lại không đi được chứ .

Vỗ trán như thể vừa sức nhớ ra điều gì đó Hoàng nói :

__ À tôi quên . Cô hung dữ như vậy con trai có mà chạy mất dép . Làm sao ai giám gần chứ !

Nghe thấy vậy Kim la lên :

__ Đây ông kia , mắc gì ông bình phẩm chứ ! Ông cũng vậy , nhỏ mọn như thế này cẩn thận đến già vẫn cô đơn đấy .

__ Vậy sao . Tôi với cô đều ế thì quá hợp còn gì . Khéo khi thành đôi đấy chứ .

Nghe thấy vậy , mặt Kim đỏ bừng cúi đầu như che đi vẻ bối rối của mình . Gia Hoàng thấy thế anh cười rung vai thích thú . Cô nhóc này còn quá nhỏ , làm sao để có thể làm vợ hiền dâu thảo của mẹ anh chứ .

Thấy Hoàng cười mình , Kim bự mình nói giọng quê .

__ Đây , tui nói cho ông cười à . Dừng lại ngay .

Chẳng thấy Hoàng thôi cười , Kim bực mình nói sau đó giận dỗi bước đi :

__ Hừ , ông đứng đây mà cười đi . Có ma biển đang cười với ông kia , cho con ma ấy bắt ông luôn đi . Đáng ghét !

Hoàng lắc đầu nhìn Kim bước đi . Ngó mặt ra biển anh mỉm cười nhẹ như đang hạnh phúc lắm .

2. Vị Hôn Thê Bướng Bình (tập 2)

Thiên Kim ngồi trên chiếc xích đu màu trắng ngoài hoa viên. Cảm nhận cái se se lạnh thoáng qua da thịt mình , những cơn gió nhẹ và cái nắng ấm làm cho lòng cô cảm thấy bình yên lạ . Đôi khi , hạnh phúc nhỏ bé đến nỗi ta không nhận ra rằng đó là hạnh phúc . Vẫn là gương mặt của “ông thầy già” đó lại xuất hiện một lần nữa trong trí óc cô. Kim nhíu hàng mi cong đen dài , tay vô thức đặt lên ngực , nó hình như lại đập mạnh hơn bình thường nữa rồi .

Bảo Nghi rón rén bước vào , nhìn thấy cô bạn đang thất thần , ý xâu nổi lên . Hai cánh tay bất chợt đặt lên vai và tiếng động đột ngột làm Kim giật mình la oai oái lên, còn người chủ mưu thì đang ôm bụng cười nắc nẻ . Đập một cái thật nhẹ vào vai Nghi:

“ Con quỷ , hết việc làm à , làm ta suýt bay mất hồn đấy biết không?”

“ Rồi rồi , em hiểu , em xin , đừng hành hạ lỗ tai thân yêu của em nữa chị hai”

Hai cô gái cười xòa rồi ngồi chung vai trên chiếc xích đu . Thiên Kim ngồi nghe Nghi kể chuyện tình cảm của nàng và anh chàng Quốc An . Mặc dù đó chỉ là những lời giận hờn cãi vã nhưng cô chắc chắn hai người đang rất hạnh phúc .

Thiên Kim đứng trước trụ sở chính của tập đoàn Triệu Gia đồ sộ . Cô đúng là đáng trí mà, nhà trường đã sắp xếp cho cô làm thực tập sinh nghiên cứu một năm ở đây . Mà cô cứ ở nhà đợi giấy báo , cũng may nhờ bạn rắc rối đã nhắc nhở . Tuy tội nghiệp hệ thống thị giác của cô đã bị hành hạ một cách dã man .

Lên đưa giấy cho cô tiếp viên xinh đẹp , sau đó ngồi chờ gần nửa tiếng đồng hồ . Sao cô cảm thấy như mình bị người ta trêu chọc , rõ ràng nói vị tổng tài đó không bận mà lại để cô ngồi đợi (t/g : chính xác !) . Hay là muốn thử tính nhẫn nại của cô ? Đang suy nghĩ thì một cô gái mặc chiếc váy liền dạng công sở duyên dáng đi về phía Kim . “ Chào cô , tổng tài cho gọi”

“ cộc ! cộc ! cộc !” “ thưa tổng tài , cô Kim đã đến”

“ vào đi”

Sao cô cảm thấy cái tiếng này quen quen , không biết có phải không hay là do cô căng thẳng quá chăng . Mở cánh cửa bằng gỗ lim sáng bóng sang trọng , lấy lại sự tự tin của mình , Kim bước vào .

Đôi mắt mở to , tròn xoe đen láy hết cỡ , ngón tay chỉ thẳng về người ngồi đối diện cao cao trên bàn làm việc nhưng miệng chỉ lắp bắp vài tiếng :

“ A.....anh...anh.....sao lại....”

Còn chưa hiểu rõ tình hình , giọng đùa cợt quen thuộc trêu chọc vang lên:

“ Cô Thiên Kim có vẻ kích động quá đấy”

“Hừ”

Bước thẳng về phía ghế ngồi đối diện hần , cô ngồi xuống mà chẳng chờ chủ nhân nó mời , nói giọng châm chọc cũng không kém “trái đất này thật là tròn”.Tuy ngoài miệng nói thế , nhưng trong lòng cô không hiểu được việc này như thế nào . Hần ta làm tổng tài nhưng sao lại làm thầy ? Chẳng lẽ tổng tài cũng muốn kiếm thêm thu nhập sao ? Thật là lạ mà .

Theo lời của hần , thì cô sẽ làm ở đây , phụ trách việc làm thư kí riêng cho hần . Hừ , đùa sao . Hần mộng tưởng cũng không có chuyện lạ thường đó xảy ra . Cô có điên đầu mà gặp mặt hần 10 tiếng đồng hồ một ngày , nếu vậy chắc đầu óc cô sẽ nổ bùm luôn mất . Dĩ nhiên , tranh luận xảy ra , nhưng cuối cùng . Vâng , vì một câu hần nói “ Chẳng lẽ sinh viên trường quốc tế , lại là sinh viên xuất sắc của trường lại không có năng lực như vậy sao?” mà cô thua . (t/g: bị dụ =.=”)

Gia Hoàng nhìn bóng lưng của Kim đi ra cửa , hần hiểu cô sẽ không sợ hần . Nên đã cố tình công kích . Nào ngờ cô biết còn vẫn làm , thật là dễ thương . Hần đã chờ cô kể từ khi ngày đi biển , lẽ ra cô phải có mặt sau ngày đó hai ngày . Nhưng đến nay cách một tuần mới thấy cô xuất hiện . Nhìn đôi mắt trong như nước hồ thu mở to ngạc nhiên , bất giác khóe miệng hần nở một nụ cười nhẹ . Sẽ rất vui đấy !

Ngày đầu đi làm , cô tới muộn và viện lý do xe hư. Ngày thứ hai cô để ly nước ngay bên cửa làm hần hần mở liền đồ , còn nói hần hậu đậu .Ngày thứ ba trên bàn hần xuất hiện một bức thư đe dọa dễ thương nói hần phải chuyển vị trí làm việc cho cô thư kí đáng thương hiền lành tốt bụng . Ngày thứ năm thang máy chuyên dụng của hần gặp trục trặc , ngày n.... Một tháng cô làm việc ở đây , không ngày nào hần yên ổn .Tuy là quậy nhưng năng lực của cô được mọi người công nhận , tính tình cởi mở lương thiện được mọi người yêu thương . Còn hần , đối tượng cá biệt của cô và cô nói với hai “cặp vợ chồng nhà Quốc An” là nằm trong danh sách đen .

Thiên Kim ung dung ngồi chờ giờ nghỉ giải lao . Sau một tháng điều tra cùng với mạng tình báo của Nghi thì cô đã nắm được vài điểm yếu của hần : Hần không thích hoa hồng đỏ vì mùi hương quá đậm , không ngửi được mùi hành phi ngậy , không thích nhìn thấy mèo . Những điều đó cô đều thử qua và ngày hôm nay . Điểm yếu mạnh nhất mà cô mới biết được từ gã Quốc An . Thử xem hần như thế nào mà tránh được . Nghi trong lòng như vậy , môi anh đào nở nụ cười thích trí , đôi mắt long lanh lóe sáng nguy hiểm (t/g: Không biết ai cười cuối cùng , đừng cười vội nàng ơi !) .

Gia Hoàng đang làm việc tự nhiên thấy rung mình , theo phản ứng hần nhìn về phía cô gái nhỏ nhắn . Cô lại định dở trò gì đây ?

Tiếng đồng hồ tích tách , giây kim phút chỉ đúng số 12 . Kim cất giọng nhẹ nhàng hết cỡ :

“Tổng tài , đã đến giờ nghỉ của buổi chiều . Ba giờ rồi”

“ Vậy thì nghỉ đi”

Mọi khi cô có cần hỏi hần câu nào mà vẫn tự động nghỉ mà. Hôm nay xem ra lại ngoan ngoãn như vậy . Cô tưởng lừ được hần sao ? Y như dự đoán , cô thích thú tươi cười lấy một cái hộp màu trắng xinh xắn lên , hai chiếc thìa đồng màu đặt lên hộp rồi tung tăng chạy về phía ghế nghỉ . Mặc dù vẫn hơi cúi đầu làm như không biết gì nhưng trong lòng hần cũng có bao nhiêu nghi hoặc , cô muốn gì vậy ?

“ Tổng tài , đừng làm nữa , nghỉ ngơi chút đã . Bữa nay “em” mang điểm tâm nhẹ theo . “ chúng ta” cùng ăn nhé!”

Đoàng , trong đầu Hoàng như có tiếng sấm , tự nhiên hần nghe thấy giọng nói ngọt ngào của cô như kiểu là mật ngọt chết ruồi . Tuy nhiên hần vẫn như không biết, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên , mỉm cười với cô đợi xem cô giờ trò gì . Cũng như ý cô về phía bàn nghỉ ngồi xuống .

Đến khi chiếc hộp mở ra, mùi thơm nồng của trái Sầu Riêng xông vào mũi hần thì hần đã hiểu cô muốn gì . Chắc chắn là nghe tên bán bạn Quốc An to nhỏ đây . Hay lắm , giỏi lắm . Đợi xem hần trừng phạt như thế nào .

Kim nhìn thấy cái nhú mày của Hoàng trong lòng cảm thấy thích trí . Nhưng ngoài mặt thì vẫn tỏ ra ngây thơ không biết gì . Múc một muỗng đầy kem sầu riêng lên ăn ngon lành trước mặt hần , còn chum chim miệng khen ngon . Không quên thực hiện mục đích : “ Tổng tài không ăn à? Hay là chê dở”

“ Cô cứ ăn từ từ , tôi có việc rồi”

Không tha cho hần , Kim bước theo sau cầm muỗng nhỏ í ới gọi . Đột nhiên Hoàng dừng lại , nhìn cô chăm chăm và đi về phía cô . Kim bỗng cảm thấy rùng mình, không phải chứ? Tại sao lại ngược hướng thế này, nghỉ đi đôi hành động. Cô lui về phía sau theo mỗi bước tiến của hần. Đến khi lưng chạm vào tường, đột nhiên hần cầm cổ tay cô đưa cái muỗng nhỏ kem lên ăn ngon lành. Khoảng cách của hai người quá gần , hầu như có thể biết được hơi thở của nhau . Hai má cô như nóng nên , hàng lông mi rũ xuống che đi sự ngượng ngùng .Nhìn sâu vào trong đôi mắt to của cô , thấy sự bối rối và hai má ửng hồng , đôi môi đỏ au chum chim . Hần như người mất hồn , cúi đầu xuống tham lam muốn thử hương vị của cô . (t/g: Nụ hun đầu của hai người ^,,^!)

Nụ hôn mới chỉ là thoáng qua bên ngoài , Hoàng cảm nhận rõ cô đang cứng người lại . Hương vị môi cô mềm mại , thơm mát . Hơi thở còn đọng lại hương vị man mát của kem . Thật là muốn điên cuồng chiếm lấy tư vị bên trong miệng cô . Đúng lúc lưỡi hần đang đặt ngoài bờ môi cô thì giọng nói bên ngoài làm cả hai giật mình...

“ A..!”

Như bừng tỉnh , Kim vùng ra khỏi cánh tay hần mà chạy một mạch ra ngoài cửa . Hoàng thì nhú mi nhìn thẳng bạn tốt phá vỡ việc tốt của mình .

Nhận thấy cái nhìn không đồng tình của hần , An vội xua tay biện hộ “ tớ không cố ý , chỉ là ngạc nhiên quá độ” . Nói xong , liếc nhìn Hoàng không còn ý gì nữa mới đi về phía ghế ngồi cũng hần . Thăng bạn anh thật là nhanh , mới đó đã hôn con nhà người ta . Chẳng bù cho hần , mới chỉ nắm tay nàng thôi .

Ngược lại, nhân vật nữ chính của chúng ta thật đáng thương . Cô đang đứng trên tầng thượng , dựa người vào cửa . Trái tim non mềm đập thình thịch không thôi , cảm thấy người mình nóng ran như bị thiêu cháy . Ngón tay vô tình sờ lên môi , đôi mắt mơ màng phiêu phiêu vì cái hôn vừa rồi . Kim có thể nhận thấy rõ rằng hơi thở quyến rũ dụ hoặc của hần , mà môi hần khi kề sát môi mìnhKhoan.... MÔI.....(t/g : giờ mới tỉnh) . Hần hôn mình.....!

Chuyện gì đang xảy ra , chúa ơi ! Thần a men ơi ! Xin hãy cho con biết ! Chuyện gì vậy?

Từ khi chuyện đó xảy ra, Kim không trêu chọc Hoàng nữa. Hần có thể cảm thấy cô đang tránh hần thì phải? Hần cảm thấy không hề thích cảm giác như vậy, rất bức bối.

“Kim”

Tiếng gọi của Gia Hoàng làm Kim giật mình. Cô vẫn cúi đầu mà hỏi lại hần gọi gì. Nhưng khi đứng trước bàn làm việc của hần , cô chẳng thêm liếc hần một cái .

“Cái hôn ấy”

“Không sao, tôi không để ý! Cứ cho là mèo con chạm môi thôi”

“Mèo....mèo con?”. Hoàng nhú mi.

Quay mặt đi, lúc sau nhìn thẳng vô mặt Hoàng nói như nhắc nhở.

“Hãy cứ nghĩ như thế đi , tổng tài à”

Nói xong, cô cất bước về chỗ ngồi. Cô không hỏi đến thì thôi, nguyên do gì hần phải nhắc lại. Muốn trêu trọc cô sao, hừ. Thiên Kim cô không phải dễ dãi. Mặc dù luôn muốn dành nụ hôn đầu cho người mình yêu thương nhưng khi hần hôn, cô cũng không thấy chán ghét quá. Mặc dù cô cũng muốn hỏi hần tại sao lại hôn mình, nhưng cô không có can đảm đó! Cũng nghĩ rằng đó chỉ là một điều vô tình thôi.

Mấy ngày hôm nay không thấy Kim đi làm, Gia Hoàng trong lòng vừa lo vừa giận. Cũng không hiểu vì sao mà trong đầu hần, bóng dáng nhỏ xinh ấy cứ xuất hiện làm mỗi lần hần làm việc cứ bị phân tâm . Do dự không biết có nên gọi điện hỏi không, nhưng cuối cùng mới nghĩ ra là mình không có số của cô. Lần đầu trong đời , hần biết nhớ một người cũnglần đầu trong cuộc đời hần cảm thấy lo lắng cho một người và hần thấy trong lòng như đã khắc sâu vào tim một tên của ai đó .

Thiên Kim nằm ngoài hiên trong nhà trên chiếc ghế bằng bông trắng mịn màng. mấy ngày hôm nay cô bị bệnh, đã xin phép nghỉ hết tuần. Nhưng tình hình này phải thêm vài ngày cho chắc. Cô phải cố gắng mau chóng khỏi bệnh, vì cô cảm thấy mình là lạ như thế nào đó . Đầu nhiều khi thấy đau như muốn nổ tung, vậy mà không hiểu sao cô cứ nghĩ về hần. Muốn nhắm mắt lại thôi không nghĩ nữa , nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt ấy ! Chắc cô bị bệnh nên đầu nổ điên rồi (t/g : giai đoạn đầu của yêu đó nàg).

Gia Hoàng đứng ngoài cánh cổng màu trắng và hồng nhạt. Hần có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng của hoa thủy tiên nhẹ nhàng tan trong gió lạnh. Sau khi vòng vo trách cứ cô nghỉ làm không lý do, vô trách nhiệm một hồi, tên bạn nói cho hần biết là cô bị bệnh . Vì sao cô không nói cho hần biết? Lúc hần nghe thấy vậy cảm thấy rất giận. Nhưng nghĩ cô vẫn còn cách mặt hần vì nụ hôn hôm nào nên cơn tức giảm xuống còn 0%.

Đẩy cánh cửa ra, Hoàng bước chân vào phía trong. Hình ảnh người kiến mình nhớ thương hiện ra. Cô mặc chiếc váy trắng liền nhẹ nhàng nắm ngả lưng về phía cửa bằng thủy tinh nhìn ra bên ngoài bầu trời lấp lánh ánh sao. Mái tóc xõa buông dài tự nhiên, da dẻ trắng nõn nà. Tự nhiên hần cảm thấy cô thật nhỏ bé và yếu đuối làm hần muốn che chở cho cô, để cô không phải chịu những gì tổn thương nào cả. Nhất thời hần mới giật mình nhận ra suy nghĩ trong đầu mình thật là lạ.

Thiên Kim cứ tưởng Nghi đến chơi, vẫn nhìn ra ngoài, cô nhờ bạn lấy dùm mình ly nước. Cổ họng lúc nào cũng thấy khô khát khó chịu. Chính vì thế nên cô rất sợ bị bện.

Quay ra nhận ly nước, giật mình khi nhìn thấy người đưa nước cho mình lại là người mà mình không ngờ tới. Cô thật sự không ngờ rằng hần sẽ tới đây. Nhận ly nước của hần, cô uống xong lấy giọng nói. Tuy hơi khàn khàn nhưng vẫn dễ nghe hơn mấy ngày đầu nhiều.

“Anh tới làm gì?”

Thấy cô hỏi như vậy, trong lòng không được vui, Vừa thẹn vừa giận hần nói không mấy vui vẻ trả lời:

“Tôi tới thăm cấp dưới”

“Thật là tốt quá, nhân viên nào bị bệnh cũng có đích thân tổng tài thăm thì còn gì bằng”

“Dĩ nhiên” (t/g : nói xạo mà không đỏ mặt)

Không khí lại rơi vào im lặng. Hai người không ai nói với nhau lời nào. Nhìn thấy cô quay mặt đi ra ngoài ngấm trắng, bỏ rơi hần đứng đơ ra đấy thật là bực mình.

Nghe thấy tiếng trách cứ không mời khách ngồi của hần làm cô cảm thấy buồn cười.

Ngồi xuống ghế, nhìn bạch thuốc chưa mở, hần nhúu mày hỏi cô “chưa uống thuốc ?” .

“ùm”

“Không được, có bệnh phải uống mới khỏi. Uống đi”

Nghe cái giọng ra lệnh của hần làm cô thấy bực, hần là gì mà ra lệnh cho cô? Chuyện này có liên quan gì hần sao? Tuy là nghĩ như vậy, nhưng trong lòng như có sự ấm áp nào tràn vào.

Cũng không hiểu tại sao, nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng khi hần đưa thuốc và nước cho mình lại ngoan ngoãn uống hết nữa .

Gia Hoàng hài lòng nhìn Kim uống xong thuốc. Tay đặt lên trán cô như thân quen lắm, mà hần cũng không cảm thấy là kì lạ vì hành động này của mình. Nhúu mày hần đặt tay lên trán mình. Còn hơi hơi nóng, với tình trạng này có lẽ chưa khỏi mau được. “Vào trong thôi, ngoài này hơi lạnh”. Đang cúi người xuống đỡ hai tay ra, hần ngạc nhiên nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô. Hay lại bị sốt cao?

“Mặt sao đỏ thế, hay lại lên cơn sốt?”

Ngĩ mình đúng, hần cúi người xuống ôm trọn cô vào lòng bỗng lên. Thấy cô dựa tựa từ chối muốn xuống. Hoàng nghiêm giọng phản đối nhưng lời nói lại hết sức dịu dàng ôn nhu “ngoa đi”.

Hần đúng là tên ngốc mà, cô đỏ mặt vì hành động tự nhiên thân thiết của hần mà hần nói bị sốt. Nhưng cũng may là hần không biết , nếu không hần sẽ cười cô cho coi . Nằm trong vòng tay hần, tim đập càng nhanh hơn, hạnh phúc ở đâu tràn tim ngọt lịm như dòng suối ấm áp. Có lẽ cô bây giờ mới nhận ra rằng cô thích hần. Gần nhau thì không nhận ra, nhưng xa nhau, thì nhớ, rất nhớ !

Đặt cô nằm xuống giường, đắp chăn lên . Hần ngồi bên cạnh cô nhẹ giọng nói cô ngủ đi. Mặc dù chưa ngủ nhưng vẫn nhắm mắt lại bởi vì nếu mở mắt ra, cô sẽ nhìn thấy đôi mắt ôn nhu của hần. Lúc ấy , cô sẽ không biết mình như thế nào nữa . Hần thích cô sao? Không, có lẽ đó chỉ là do sự quan tâm giữa hai người quen nhau thôi.

Gia Hoàng thấy Kim ngủ rồi, đứng lên đắp chăn cho cô lại một lần nữa. Nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trán cô “ Ngủ ngon” rồi bước đi .

Quay nghiêng người vào trong, hai má nóng hằm ửng đỏ, Kim cúi đầu, trên miệng khóe môi nở nụ cười hạnh phúc. Đêm còn rất dài , tối nay , nhiều việc xảy ra quá !

Từ ngày Gia Hoàng đến , cách một ngày Kim mới đi làm . Hôm nay, cô sẽ hỏi hần xem hần nghĩ gì về cô, nếu như cô thích hần thì sao? . Nếu hần cũng giống cô thì hạnh phúc sẽ nở hoa, còn nếu như....nếu như hần cười cô thì cô sẽ dừng tình cảm này lại ngay. Mặc dù cô biết sẽ đau, sẽ buồn. Nhưng đau một phút còn hơn là cả đời. Cô cũng không muốn lún sâu vào nó quá nếu như nó là một cuộc tình không có kết quả. Bởi vì cô là người yếu đuối . Cô sợ cô sẽ không vượt qua được tổn thương quá lớn, quá sâu, quá nặng.

Nhưng đó chỉ là dự tính của cô, còn hiện thực thì cô không thể nào mở miệng được khi nhìn thấy hần ôm một người con gái xinh đẹp khác. Vọng tưởng không ngờ cũng làm cô đau như vậy, không ngờ đã lún sâu như vậy. Tim như bị kim châm nhói lòng, đaurất đaulòng nặng trĩu .

Gia Hoàng nhận rõ được gương mặt người thương thay đổi khi Gia Hân, cô em gái từ New York chạy về đây thăm hần đã vô tư ôm hôn mình trước mặt cô. Thấy cô như thế, hần lại càng khẳng định lòng cô có hần. Tim ấm áp vui hơn nhiều (t/g : Bước đầu của sự biến thái =.=’)

“Cô bị sao thế Kim”

Kim giọng lạnh nhạt hờ hững trả lời. Cô bị sao, chẳng sao cả, cũng không liên quan đến hần , không bận tới hần quan tâm.

Nhìn gương mặt giận dữ rõ rệt, lòng hoàng vui như mở cờ, nhưng vẫn giữ giọng không cảm xúc (t/g: biến thái thật).

“Em ghen sao Kim?”

Hắn nói cái gì? Hắn biết cô thích hắn? Tại sao hắn lại hỏi như thế? Thương hại cô sao? Thật nực cười Cô là ai chứ?

“Chắc anh nhầm với ai rồi, tôi không hiểu anh nói gì”

Đang muốn xoay người đi, cổ tay bị một bàn tay kéo lại. Rơi vào trong lồng ngực ấm áp. Đang định dùng lực đẩy ra, giọng nói trầm ấm nghiêm nghị đầy nam tính vang lên làm cô lưỡng lự dừng lại.

“Hãy nghe anh nói”

Sau khi ghe xong, ngoài xấu hổ, hơi tức giận thì không còn gì nữa.

“Anh nói với tôi làm gì”

Cúi miệng kề sát tai cô, hắn nói yêu ngữ mị hoặc giam lấy trái tim cô từ khoảnh khắc này. Như là con ấn của hắn đã khắc sâu vào tâm cô và hắn cũng đã khóa mất lòng cô lại rồi.

“Đồ ngốc, anh yêu em!” (t/g: cuối cùng nói ra rồi)

Kim ngẩng mặt lên, nhìn vào đôi mắt hắn, thật sâu như muốn thấy đây là thật hay giả. Nhưng cô chỉ thấy sâu trong đôi mắt ấy, thâm tình dạt dào , yêu thương tràn đầy đang nhìn mình, bất giác khóe môi hắn đã cong thành nụ cười ôn nhu tỏa sáng chưa từng thấy. Vội cúi đầu , tim đập tăng tốc nhanh hơn cùng với hạnh phúc đang ngập tràn trong lòng . Ngỡ rằng phải dừng, ngỡ rằng sẽ đau, ngỡ rằng sẽ không thành. Nhưng vẫn có thể tiếp tục, vẫn có thể yêu thương, vẫn có thể thành đôi. Hạnh phúc đang dành cho cô, bầu trời bỗng nhiên đẹp lên trong mắt những người con gái đang yêu. Ở đó có niềm tin, hy vọng, sức sống của cuộc đời.

Hoàng rất đau đầu, vấn đề đó là hai người chính thức quen nhau cũng 2 tháng. Mà cô vẫn còn thấy ngại ngùng với hắn. Nắm tay thì thỉnh thoảng rút rờ nhìn mọi người xung quanh, rồi thỉnh thoảng lại buông tay hắn ra vì mọi người nhìn nhiều. Có lần cô té ngã vì không cẩn thận, hắn muốn bế cô mà cô cứ vùng vằng hai má đỏ như cà chua. Đôi khi muốn ôm cô vào lòng che chở mà hắn còn nghe thấy tiếng tim đập mạnh như tiếng lô tô trong vòm ngực mình của cô. Tuy vậy, ương bướng vẫn là ương bướng, nghịch ngợm vẫn là nghịch ngợm. Cũng vẫn trò đùa ấy. vẫn là tiếng cười khanh khách tươi vui làm lộ hai chiếc răng kẽnh dễ thương và má lúm đồng tiền duyên dáng của cô .Cũng chính vì thế, hắn lại càng yêu, càng thương cô nhiều hơn mỗi một ngày.Tình yêu ấy cứ lớn dần , hạnh phúc cũng tăng lên ngày một nhiều hơn. Nhìn lên bầu trời mây đen đang kéo đến ngoài cửa kính, hắn nở nụ cười hạnh phúc “Thời tiết thật đẹp!” (t/g: @..@! Vâng mọi người thông cảm, khi yêu, lúc nào cũng đẹp. Đừng nghĩ anh Hoàng nhà mình không bình thường , vì ảnh như bao người khác thui =.=”)

Thiên Kim bực mình nhìn bó hoa, đã 1 tuần rồi. Người gửi hoa vẫn chưa lộ mặt. Cô không thích cái gì mang tính kiêu khích một cách không minh bạch như thế này. Tức hơn là khi cô đi hỏi anh, anh thẳng thừng tuyên bố một câu làm cô tức không thể nói gì lại “Em biết anh ghét hồng đỏ mà”. Ủa chứ hắn ghét là cô ghét à, chứ hắn ghét thì không mua cho cô à. Mặc dù cô không thích được nhận hoa, nhưng khi nghe hắn nói vậy, máu nóng dồn nên tận óc cô mà không biết làm gì.

Bất quá được nhìn hắn ăn dấm chua cũng tốt. Nghĩ tới khuôn mặt cao ngạo ấy đành lại, đôi mắt lóe lên tia tàn nhẫn khi nhìn thấy bó hoa của cô. Khóe môi tự giác cong lên một nụ cười hạnh phúc.

Đang suy nghĩ thì bó hoa trên tay không cánh mà bay vào thùng rác lần thứ 4 kể từ khi anh biết nó xuất hiện.

“Làm gì mà vừa nhìn bó hoa vừa cười thế? Không phải em động lòng với chủ chúng chứ?”

Mùi giấm chua lè kiến Kim le lưỡi trộm. Nhưng khi ngẩng mặt lên thay thế bằng gương mặt đáng thương vô tội. “Em nào có!”

Nâng gương mặt xinh xắn dễ thương của cô lên, Gia Hoàng cảm thấy sự đáng yêu của cô luôn hiện hữu trên gương mặt này. Cúi xuống kề môi cô, hai tay vòng qua eo mảnh khảnh của để kéo cô lại gần mình hơn. Lúc đầu nụ hôn trực tiếp, nhẹ nhàng chỉ là những cái mơn trớn bên ngoài làn môi. Hoàng say sưa nhắm nháp hương vị của cô, sau một lúc cần quyết bên ngoài, hắn đưa chiếc lưỡi tà ác vào chiếm lấy cô nhiều hơn ở bên trong . Kim hiểu hành động sắp tới của anh, muốn đóng lại, nhưng anh còn nhanh hơn đã chui lọt

vào khoang miệng của cô mà đùa giỡn. Lưỡi anh chiếm lấy chiếc lưỡi dính hương mềm mại thơm ngát của cô mà quần lấy nó. Nhiều lần cô muốn trốn, nhưng nó cũng tà ác như chủ của nó mà không buông tha cô. Nước trong khoang miệng hai người hòa lẫn nhau, hơi thở không phân biệt là của ai. Hai bàn tay nhỏ bé của cô chỉ biết run nhẹ nứu lấy tay anh, người như không còn sức lực nữa mà dựa hoàn toàn vào bờ ngực quen thuộc. Trái tim lại như vượt ra khỏi lồng ngực mình. Tốc độ hôn càng ngày càng nhanh hơn, nụ hôn của anh mãnh liệt tham lam mà quần đảo đôi môi đã sưng đỏ mọng như không muốn dừng, liếm lấy những ngọt ngào trong miệng cô. Mãi đến khi cảm thấy cô không chịu được nữa thì hần mới “miễn cưỡng” rời môi cô ra. Nhìn đôi mắt còn mơ màng, hai má ửng hồng, bờ môi sưng đỏ hơi hé ra để nhận không khí thì hần chỉ muốn điên cuồng gặm nó lại một lần nữa. Không khí ám muối bị đứt quãng vì tiếng gọi cửa. Kim ngưỡng chín mặt chạy đi mở cửa rồi biến dạng luôn còn hần chỉ biết lắc đầu cười nhẹ nhìn theo bóng dáng cô. (t/g: Mun viết cảnh này, tim đập, tay run, hu...thật không muốn viết tiếp. Nhưng để không làm truyện quá cứng và nhàm chán nên đành tận lực cho xong. Mai mốt còn vài cảnh HOT nữa thì sao đây? Mọi người đọc nếu thấy nó chưa truyền tải được cảm xúc cũng đừng trách Mun, Mun chưa có kinh nghiệm nên mong mọi người thông cảm, nhưng nếu thấy đoạn nào chưa hay (kể cả HOT lẫn không HOT), mọi người góp ý tại [nik wattpad](#): Laubienthai nha, mun sẽ hoàn thiện truyện hơn để phục vụ mọi người, hì hì ^^!)

Thiên Kim bây giờ mới hiểu ra bộ mặt ác ma của hần. Trước mắt mọi người hần lạnh lùng cao ngạo quý phái, nhưng với cô thì lại ngang bướng, tham lam đòi hỏi không biết lý lẽ (t/g: Muộn rồi Kim, nàng giống như món ngon trước miệng sói đói đấy). Tuy nhiên anh cũng luôn biết dừng lại đúng lúc, chính vì thế nên cô càng tin vào anh hơn.

Biết người tặng hoa cho cô là giám đốc Vũ của tập đoàn IPT thì Gia Hoàng đã gặp trực tiếp, tuyên bố chủ quyền của anh với cô trước mặt giám đốc Vũ. Thật là trẻ con hết sức, còn nhớ gương mặt tự tin kiêu ngạo của anh, cô chỉ cảm thấy buồn cười thôi.

Gia Hoàng và Thiên Kim dự cuộc hẹn với tập đoàn Viễn Đông tại MaCao. Hai người ở tại nhà riêng của anh, và dĩ nhiên sẽ không có ai làm gì dả phá hoại không gian của hai người cả.

Sáng sớm, Hoàng đang ngon giấc trên chiếc giường êm ái của mình. Hần lại đưa tay ra xoa xoa trước mũi, sợi tóc lại không xuất hiện nữa. Khi hần đưa tay xuống, nó lại nghịch ngợm phá phách. Mở to mắt ra, nhìn thấy bàn tay nhỏ bé cầm sợi tóc đang tiếp tục hoạt động trong mũi mình. Để xem hần trị cô thế nào.

Kim không ngờ Hoàng dậy, khi tay đang muốn rút về thì đã muộn rồi. Còn mình thì không biết lúc nào đã tựa lưng vào những chiếc gối của anh. Điều khinh khủng hơn là anh, cư nhiên đang chòm người lên cô, cứ với, cô không muốn, mới sáng sớm mà...(t/g: Ai bảo đại, *quay người đi*)

Kim mặt ngưỡng chín người nhưng không giám động đậy. Chỉ cười cười chào buổi sáng “Sáng tốt lành” với anh.

Khi anh cúi đầu thấp xuống, tim cô lại đập mạnh hơn một chút. Dừng lại ngay trước mặt cô khoảng cách 1cm, anh tà khí nói giọng mê hoặc tà khí “Em có biết, lúc sáng sớm chính là lúc đàn ông nhiều tinh lực nhất không nhóc?”.

Chớp chớp đôi mắt ngơ ngác của mình, cô không hiểu anh nói gì cả. Chuyện đó có liên quan gì cô? Anh nói với cô làm gì? (t/g: mai mốt sẽ hiểu * nham hiểm *).

Hoàng phì cười nhìn gương mặt cô, lúc sau nhin không được mà phá lên cười. Người yêu anh, vẫn còn nhỏ quá.

Đập vào vai Hoàng, Kim giận dỗi vùng ra bước xuống lầu không quên để lại lời cảnh cáo dành cho anh “Nếu anh muốn có đồ ăn sáng thì hãy xuống ngay!”

Hoàng trong bộ quần jean lửng áo thun đầy năng động đang bước xuống bậc thang như ông hoàng của ánh sáng thì tiếng Kim phá đi không khí sáng chói của anh “Anh còn không nhanh xuống đây”

“Được rồi, em không nhìn thấy ông xã của em đang xuống à”

Mặt Kim thoáng đỏ bừng, cố che đi nhịp tim đập dữ dội của mình cô ra lệnh anh:

“Ai là ông xã của em? còn không mau xuống phụ em”

Hoàng như nghe phải chuyện lạ ngoài hành tinh. Nếu hắn nghe không nhầm là cô muốn hắn phụ bếp. Vì vậy hắn hỏi lại cô cho chắc, Chỉ ngón tay về mặt mình mặt đơ ra “Anh sao?”.

Cuối cùng theo mệnh lệnh bà xã tương lai, anh miễn cưỡng đứng bên cạnh cô.

Kim rất bức mình, cô đi một anh đi một, cô bước trái anh cũng bước theo, cuối cùng là anh đứng lại xem cô làm.

“Ya ! Anh làm gì mà đi theo em như ma thế. Nhặt cho em mấy thứ này”

Chỉ sang khay đồ bên cạnh, Hoàng nhíu mi, bặm môi suy nghĩ. Lúc sau ngẩng đầu lên tội nghiệp nói “Nhưng anh không biết làm”

Với sự tuyên bố hùng hồn, Hoàng tay phải cầm dao tay trái cầm củ hành tây bắt đầu chiến lược thực hiện cho cô thấy tài năng của mình cho cô thấy. Nhìn Hoàng ngoan như vậy, khóe môi cô cong lên cười. Nếu ai mà nhìn thấy cảnh này chắc nghĩ mình phải đi đo lại mắt mắt. Với sự quyết tâm, Hoàng chăm chú củ hành tây của mình. Kim nhìn Hoàng ngoan ngoãn, chuyên tâm nấu ăn tiếp. Bỗng tiếng la của Hoàng làm cô giật mình.

“A, Kim! Cay...cay....”

Ngó qua thì thấy Hoàng hai hàng mắt ươn ướt, hai tay cứ dụi mắt của mình mà la oai oái. Kim phụt cười khi nhìn thấy cảnh này. Lúc sau cô chạy lại bên cạnh anh, kéo anh lại vùi nước rồi mắng anh là đồ ngốc. Một lúc dùng nước rửa sạch, Hoàng mới có thể hơi mở đôi mắt đỏ ra. Đập vào mắt là gương mặt lo lắng của cô. Hắn nhìn thấy hai hàng mi đen dài rũ xuống như những hàng liễu che đi mặt nước hồ thu trong veo xinh đẹp. Cái mũi cao thanh tú, đôi môi hồng tự nhiên chúm chím cười như trêu mình, hương hoa thoang thoảng bao lấy hắn. Tim đập mạnh hơn như không theo quy luật bình thường trong lồng ngực rắn chắc, Hoàng bất giác nuốt khan, hơi thở nóng rực đầy ham muốn. Kim cảm nhận rõ được hơi thở nóng rực trên mặt, hai má như có ánh mây đỏ tụ lại, mi mắt lại càng rũ xuống hơn. Nâng chiếc cằm đáng yêu của cô lên, môi mạnh mẽ cướp lấy hơi thở của cô từ ngoài vào trong đều mang theo bá đạo lẫn ôn nhu. Hắn bây giờ như đói khát ngoài sa mạc mà kiếm được nguồn nước sống. Lưng cô tựa vào thành bếp, khoảng cách hai người gần nhau như keo giã, nụ hôn của anh cũng ngày một điên cuồng không theo thể thống gì hết. Hai người đang chìm ngập trong sắc thái yêu thương thì “Ring!Ring!Ring!”

“Um....điện thoại...um...”

Tiếng nói ngắt quãng của Kim không có tác dụng với anh, tỉnh táo được một nên cô nhẹ đẩy anh ra nghe điện thoại. Hoàng nhíu mi không vui khi bị bỏ rơi nhưng cũng không ép nữa.

Tối nay, khách sạn năm sao Đơn Đan sáng lấp lánh ánh đèn, những quý cô xinh đẹp chói mắt trong các bộ váy mắc tiền, diễn viên, ca sĩ, doanh nghiệp tất cả đều có. Ngày hôm nay chỉ có những tập đoàn doanh nghiệp top 10 thế giới mới có mặt tại đây, dĩ nhiên Triệu Gia đã đứng đầu từ 2 năm trước. Gia Hoàng bước vào trong đại sảnh, trên người khoác bộ đồ âu phục hăng thời trang cao cấp nhất nước Pháp Louis Vuitton dành riêng cho mình. Hắn cao ngạo tự tin bước vào, thu hút hết mọi tầm nhìn của nữ giới. Trong mắt những cô gái mơ mộng là những viễn cảnh với người đàn ông nổi tiếng lạnh lùng này để ý tới. Bên cạnh Gia Hoàng, Thiên Kim khoác tay anh bước vào. Chiếc váy màu trắng hiệu Chanel lịch sự trẻ trung nhưng cũng tỏa ra sức quyến rũ mở đầu của một người phụ nữ khiến cô nổi bật hơn là nụ cười chúm chím và đôi mắt to đen láy như hút hồn người khác. Tất nhiên hắn không vui khi thấy người khác nhìn cô, bây giờ nếu được, hắn muốn lôi cô về nhà, giam cô lại để không cho ai thấy cả. (t/g: lại thêm tính xấu: bá đạo,độc quyền ><”).>

Thiên Kim cảm thấy anh có điểm lạ lạ, kéo cô gần hơn, nắm tay cô chắc hơn, khóe môi tự nhiên cong thành nụ cười nhẹ.

Đứng bên kia, Thiên Kỳ, tổng tài Tình Thiên bị hóa đá khi người con gái ấy bước vào. Đẹp quá, người con gái ấy như thiên thần rơi xuống mặt đất này. Trái tim đập mạnh hơn, mắt không thể nào dời được. Đôi mắt trong veo đen láy, mái tóc duyên dáng thả thẳng nhưng hơi cong phần ngọn tóc càng làm cô quyến rũ hơn. Hắn có lẽ đã bị tiếng sét của cô.

Dĩ nhiên Gia Hoàng có thể cảm nhận những ánh mắt si mê của đám ruồi bâu này dành cho cô. Chính vì vậy, khi uống vài ly với đối tác, hần, lồi cô về nhà. (t/g: Mun bó tay)

Loan Loan tỏ ra tiếc nuối khi nhìn Triệu tổng tài bước đi. Kế hoạch của cô, tất cả lại không thành mà lại đi dành cho người con gái khác. Cô không bỏ qua đâu.

Gia Hoàng được Thiêm Kim đỡ vào phòng, từ lúc trên xe đi về hần đã cảm thấy choáng váng đầu óc, ngay cả bản thân lúc ấy cũng không hiểu mình bị gì. Chỉ vài ly rượu sẽ không làm hần say được. Cảm thấy toàn thân ngày càng nóng, hần rút cuộc hiểu ra vấn đề. Đáng chết, hần bị chuốc thuốc (t/g: Vâng, xuân được thừa mọi người)

Thiên Kim vô tư không hề biết mình đang trong tình trạng kẻ miệng sói. Còn thấy anh toàn thân nóng hổi, mồ hôi toát ra như bị sốt nên đã giúp anh cởi áo. Khi ngón tay thon dài nhỏ bé để trên cúc áo sơ mi mới cởi được chiếc cúc đầu tiên thì đã bị bàn tay ấm nóng anh giữ chặt lại. Một lần nữa bị đôi môi anh chiếm lấy.

(t/g: Thạch thạch ...Rồi, chạy trời không khỏi trời nắng. Hu nếu có ai giỏi viết cảnh xxyzzz thì giúp Mun với. Đây là cảnh hai người lần đầu . Ai đủ tuổi 18 thì trực tiếp công khai , còn ai dưới thì tìm chỗ kín đáo nhé. Nếu ai không thích cảnh này thì bỏ qua nhé).

Hần hơi thở nóng rực. Hần mồ hôi chảy càng nhiều. Hần hô hấp ngày càng nhanh. Hần đôi mắt sâu đen như bóng tối đã bao phủ một tầng ham muốn nhìn người con gái trong vòng tay mình.

Hần khàn khàn giọng thốt ra những lời mê tình.

Nàng nằm trong tay hần. Nàng hai má đỏ bừng. Nàng hơi thở bị người kia áp chế. Nàng ngượng ngùng hạ cánh mi mềm. Nàng tim đập ngày càng nhanh. Nàng khô khốc miệng lưỡi khi bắt gặp tràn đầy ham muốn ấy.

Có lẽ là say, có lẽ là mộng, có lẽ là thực, có lẽ chỉ là phù du. Nhưng chắc chắn nàng yêu hần. Nên nàng nguyện ý.

Gia Hoàng nhìn người con gái đang ngại ngùng, hần từ từ cúi xuống. Bên tai nàng thủ thỉ lời yêu thương với nàng“Anh yêu em”.

Lấy mọi thứ ngăn cách hai người, nhìn thấy khuôn mặt và thân thể không che đầy đỏ như tôm luộc của nàng. Toàn thân run lên khi những cái vuốt ve yêu chiều của hần chạm vào. Hần say. Nụ hôn trên môi mang tính ôn nhu đòi hỏi, lại trở lên cuồng bạo hơn. Tiếng thở dốc bên khóe môi nhẹ nhàng của nàng trái ngược với hơi thở dốc khàn khàn mạnh mẽ của anh. Hơi thở gần như cận đi của nàng cũng không làm hần thỏa mãn, hần mang theo hơi thở bá đạo đi khắp thân thể nhỏ xinh cùng những cái vuốt ve đi đến đâu đều làm toàn thân nàng run lên vì nhạy cảm. Nụ hôn trải dài xuống xương quai xanh yêu kiều rồi đi tiếp tục đi xuống. Hai đóa anh đào như nở rộ trên núi tuyết trắng căng đầy mê hoặc. Hần thêm điên. Nàng run lên thật nhanh khi nhận rõ hơi thở hần trên vùng nhạy cảm của mình, tay run run đưa ra muốn níu hần lại. Nhưng rất nhanh lại bám chắc vào bờ vai rộng chắc của hần khi hần cúi xuống rồi từ từ những nụ hôn xung quanh bằng những cái liếm mút mê loạn. Đột ngột khoang miệng hần ngậm lấy nụ hoa đỏ rực nở rộ động tình của nàng. Tiếng ngân nga thoát ra khỏi đôi môi cố mím lại.

“ư...a....đừng....um....”

Tiếng rên rỉ càng khiến hần điên cuồng mút liếm. Hần day day rằng , hần tà ác bao lấy bên còn lại bằng bàn tay khác. Một tay còn lại thì nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng cong duyên dáng.

Một lúc sau khi chiếm lấy cả hai bên đóa hoa anh đào, hần ngẩng đầu lên nhìn nàng đang chìm đắm trong tình yêu của mình, tóc nàng bết lại bên phía thái dương, cánh môi mở khẽ thoát ra tiếng yêu ngữ, lưng nàng cong lên một cách vô thức, hai tay run run nắm chặt lấy ga nệm, toàn thân ửng hồng, mồ hôi dính lấy da thịt nàng. Hần khát. Con khát hoàn toàn đánh gục một tia lý trí còn lại, hần muốn nàng. Hai chân bị mở ra, nàng chống cự muốn khép lại. Nhìn thấy mình hai chân vô lực mở ra trước mắt hần. Nàng đỏ bừng toàn thân, ngượng ngùng ngân ngẩn lệt, đưa hai tay run run lên mặt muốn che đi sự bối rối này. Hoàng chồm người lên trên, tay vuốt ve vùng kín đáo của nàng. Môi nhẹ nhàng cho những yêu thương và mong không làm cô sợ. Thấy cô hoàn toàn trong nụ hôn mình, hần nhẹ nhàng tiến vào. “ A.....!”

Hít một hơi thật mạnh, hần gân xanh nổi lên, mồ hôi tuôn nhiều hơn, hơi thở ngày càng đứt quãng khi cô bao lấy hần chặt kín. Dục vọng tăng cao đột ngột khiến hần chỉ muốn điên cuồng chiếm lấy cô nhiều hơn.

“ a....đau...híc....híc”

Tiếng nức nở khàn khàn của nàng làm hần tỉnh táo lại. Nhẹ nhàng hôn lên bờ môi đang cắn chặt muốn ứa máu của nàng, nụ hôn ôn nhu dễ dàng hết mức có thể. Một lúc sau khi thấy cô đã thả lỏng, tiếng rên yêu kiều đã nhẹ nhàng xuất hiện. Hần nâng eo nàng, nhẹ nhàng tiến vào. Tiếp theo đó, lí trí bị đánh bại, ôn nhu thay thế bằng bá đạo. Hần cứ như càng tiến càng mê, càng tiến càng say, càng tiến càng điên cuồng chiếm lấy cô như không bao giờ đủ.

Không khí tràn ngập một mùi ám muội bao lấy xung quanh. Tiếng thở dốc khàn khàn nam tính, giọng yêu kiều mỉa mai vang lên. Mồ hôi hai người hòa lẫn vào nhau, thân thể nóng rực với những yêu thương đang giao triền làm một. Đêm chỉ mới bắt đầu mà ánh trăng đã lấp sau bóng cây như ngại ngùng muốn trốn tránh. Đường như gió như thổi nhẹ hơn vì sợ phát ra âm thanh lạ giữa những yêu ngữ của hai người và màn đêm như đồng lõa với họ mà rũ bóng đêm càng lúc càng dày hơn.

Hần vẫn điên, vẫn say, vẫn muốn nàng. Còn nàng, hai tay chỉ biết bám chặt vào da thịt hần mỗi khi hần điên cuồng ra vào. Vô tình để lại vài vệt màu hồng trên lưng và vai hần. Nàng chỉ biết ôm lấy hần, nhận lấy những yêu thương vừa bá đạo vừa ôn nhu của hần. Đến khi không chịu được nữa, mà hần vẫn cuồng nhiệt như không bao giờ dừng. Những lời nức nở khàn khàn xin dừng lại không biết bao nhiêu lần, những tiếng rên yêu kiều thoát ra một cách đứt quãng. Hần thở dốc, hần ôm chặt nàng mà mang vào trong nàng thứ của hần. Lúc ấy, nàng cũng lịm đi trong vòng tay người nam nhân này.

Thả người trên cô, Hoàng thở dốc lấy lại bình tĩnh. Hần sợ, bây giờ hần sợ rằng hần sẽ nghiện cô. Nhìn nàng khoe môi kẻ cong, hần ôm nàng vào lòng, an tâm nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

(t/g: mồ hôi trán của Mun cũng vã ra .Cuối cùng cũng xong. Lạ chúa!)

Đang nằm mơ màng, tiếng điện thoại bên tai Kim vang lên. Nhíu hàng mi xinh đẹp. Như còn chưa tỉnh ngủ hần nên không biết mình nghe điện thoại của ai. Kim mơ màng cầm lấy điện thoại nhưng chưa lên tiếng. Chỉ đến khi nghe được giọng nói của người kia, cô mới mở to đôi mắt mình, tay run run cất điện thoại lại chỗ cũ.

Lòng như có cái gì đâm đến nhói lại, tim như bị ai bóp chặt đến nghẹt thở. Nhìn người con trai bên cạnh đang say giấc nồng. Nước mắt lặng lẽ rơi...tim lặng lẽ nát... lòng mỗi giây lại đau nhiều hơn....nước mắt không biết có dừng lại được hay không nữa....nhưng miệng vẫn run run cắn lấy môi mình, vì cô sợ sẽ không kìm được mà bật tiếng khóc to hơn. Chân như không còn sức dò dẫm bước xuống giường, người run run tập tễnh bước đi. Có lúc lại dừng lại một lúc như chờ cơn đau xua bớt rồi lại tiếp tục. Nhìn người đàn ông say giấc, cô mỉm cười đau thương, hạ môi mình lên trán anh, bóng lưng cô đơn yếu đuối, hai vai run run, khuôn mặt rũ xuống lặng lẽ đi ra khỏi bóng tối của phòng. “Em yêu anh! Gia Hoàng, em yêu anh...!”

Khóc càng nhiều, đau càng lớn. Người như bị ướp trong hầm băng, tim như bị đâm từng nhát một...đau đến nhói lòng...vỡ nát.....tâm hụt hẫng.... lòng cũng bị lấy mất...tim đã lìa khỏi thể xác. Đêm sao lạnh hơn nhiều nhưng lại chẳng bằng một phần nào đó trong cô. Lạnh nữa đi, cô muốn thân thể này được lạnh như trái tim mình. Cười nhẹ...nước mắt ư...đau ư...cô sao...yêu là gì...hần là ai... Tay vô thức đưa ra hứng những giọt nước chảy liên tục, mắt vô hồn như chẳng biết mình đang khóc? Tiếng nức nở vẫn vang lên trong màn đêm vắng lạnh. Đập vào tim người nghe là những ai oán, trách hờn...những yêu thương hụt hẫng....những đau khổ tràn đầy...những chua xót như máu chảy trong tim bị ứa ra...như những tiếng thê lương tuyệt vọng cứ vang vọng trong đêm của người con gái nhỏ đang thu mình cuộn lại ôm lấy trái tim trên chiếc giường mà có lẽ ngày hôm qua cô còn thấy hạnh phúc. Mưa chẳng biết tại sao rơi...lạnh chẳng biết từ đâu ủa tới như muốn cướp lấy nỗi đau ấy đi....vậy mà nước mắt ấy cứ tuôn rơi liên tục, hơn cả những cái dừng lại của mưa rơi....tiếng nức nở vẫn không bị tiếng mưa át đi....tim cũng không thể nào bị cái lạnh ấy bao phủ được....khóc càng nhiều....đau càng thêm....tâm càng chết....

Gia Hoàng tỉnh lại, người con gái mới hôm qua ấy không còn, chỗ cô nằm không có tí hơi ấm nào cả. Bất an càng nhiều khi cô như người vô hình, hoàn toàn biến mất trước mắt hần. Một tuần, hần tìm cô, hần chờ cô, hần đợi cô một lời giả thích. Nhưng bóng dáng ấy không xuất hiện, giọng nói ấy như tắt hần, tim hần hoàn toàn bị ai lấy đi. Hần như người vô hồn, ngồi trong phòng cô, chạm lấy nơi cô như tìm hơi ấm của

cô. Nhưng chỉ nghe thấy bên tai văng vẳng tiếng cười đùa, chỉ nhìn thấy trong ảo ảnh kia gương mặt yêu kiều tươi cười. Đâu đây cô như luôn hiện hữu, vậy mà chạm vào lại vỡ tan...hắn ngồi đây, có lẽ cũng không nhận ra nước mắt đã rơi, tiếng nức nở như cố nghẹn gọi tên người con gái ấy nghe đến tê liệt ngay đại.... “ kim....kim...tại sao?...” cứ vang mãi trong màn đêm.

Năm năm sau....

Vài lời của tác giả: *cúi đầu*, xin chào mọi người. Oa, thời tiết chuyển mùa. Những bạn dù ở trong nam cũng cảm nhận được cái lạnh này một cách rõ rệt phải không? Mun trước ngày thi hy vọng hoàn thành tập mới cho mọi người để bù lại những ngày chờ đợi vừa qua. Cảm ơn mọi người đã cho Mun động lực để viết tiếp. Nếu bạn nào có gì cần Mun bổ sung thêm hay sửa lỗi thì mong mọi người hạ cố đến nhà Mun để lại comment nhé! Cảm ơn những tình yêu đã để lại những lời động viên, bạn biết không, chỉ một lời tin nhắn của bạn cũng là động lực niềm vui của Mun đó. Cảm ơn mọi người, hẹn gặp lại tập mới nha.

3. (tập 3)

Năm năm sau....

Nhật Bản.

Ngoài kia, khi những tia nắng mai đang buông xuống bao phủ lấy tất cả mọi vật trên thế gian. Lần này hắn có việc ở đây, không ngờ đứng vào lúc đông về. Hình như cái lạnh của đông đang tan biến dần đi. Chỉ còn lại cái dịu dịu thư thái thật yên bình của những nắng ấm. Nhưng tại sao ánh nắng ấy lại không thể nào làm lòng hắn ấm thêm được. Mà lòng hắn, vẫn lạnh như ngày nào. Kể từ ngày cô đi, hắn đã không còn biết đâu là tiếng cười, là hạnh phúc.

Nhìn ra ngoài cửa kính, khóe miệng hắn khẽ cong nhìn còn giống khóc hơn. Ẩn sâu trong đôi mắt hẹp dài cuốn hút lòng người kia như đang chất chứa bao nhiêu nỗi đau vô tận. Hắn lại nhìn thấy bóng dáng cô nữa rồi. Đã năm năm. Vậy mà cứ như mới ngày hôm qua. Mỗi khi hắn tình cờ nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ấy hay nghe thấy tiếng nói như đã khắc sâu vào tim mình thì hắn đều ngoảnh lại nhìn xem. Nhìn xem đó có phải là cô không? Nhưng tất cả đều không phải. Lần này, có lẽ cũng chỉ là giống... Nhưng sao khuôn mặt ấy lại giống đến thế, còn có bóng dáng nhỏ nhắn kia nữa. Hình như...

“ Dừng xe”

Tiếng nói gấp gáp đột ngột vang lên khiến người lái xe phải giật mình đạp phanh gấp. Chuyện gì vậy? Hắn cảm thấy không khí trong xe lạnh lên nhiều đã vậy còn như con quay làm tim hắn đập như trống dồn. Tổng tài làm sao vậy? Hắn cẩn thận lên tiếng.

“ Triệu tiên sinh, ngài cần gì ạ.”

“ Quay đầu xe”

Hiện lên trong mắt Triệu Gia Hoàng là hình ảnh một gia đình đang vui vẻ đi trên vỉa hè dành cho người đi bộ. Người đàn ông mỉm cười hạnh phúc nhìn phụ nữ bên cạnh mình. Còn người phụ nữ kia, dịu dàng nhìn hai đứa nhỏ bên cạnh đang tíu tít nói cười. Khoảnh khắc này, hình ảnh này là sao? Hắn đang nằm mộng chăng? Người con gái ấy chỉ cách hắn một tấm cửa kính nhưng sao lại thấy xa như không thể chạm vào. Hắn đã cố mở to đôi mắt nhìn xem đây có phải là cô, người con gái ngày nào. Nhưng tại sao chỉ thấy khóe mắt cay cay, hơi thở khó nhọc như bị ai lấy đi. Chỉ thấy hình ảnh ấy hơi mờ nhạt trong mắt hắn, cũng không nghe thấy tiếng nào cả. Tất cả thật im lặng. Nhìn cô cười hạnh phúc, lòng hắn đau. Như có cái gì nghẹn lại ở cổ, môi run run nhìn với đôi mắt mệt mỏi đã đỏ hỏn lên. Cô nữ đối xử với hắn như thế sao? Xa hắn, hạnh phúc như thế ư...?

Đã tưởng tượng ra rất nhiều trường hợp gặp lại, nhưng lại đột ngột thế này. Nhanh đến nỗi tưởng chừng như chỉ là một cái xẹt qua. Cô bây giờ lại giết chết tim hắn một lần nữa rồi.

Rời xa hắn vì người đàn ông kia? Muốn chạy trốn hắn để có khoảnh khắc hạnh phúc này sao? Đã mong chờ đến nhường nào mà giờ chỉ cảm thấy muốn trốn thật xa. Người con gái ấy vẫn là cô, nhưng sao lòng

lại không phải. Tại sao chỉ có hấn vẫn yêu, vẫn đợi? Tại sao cô lại mang đến cho hấn nỗi đau lớn hơn trước như thế? Tại sao? Tại sao Kim ơi...!

.....

Quay lưng nhìn xuống phía dưới tấm cửa kính, tất cả thật nhỏ bé. Hấn thấy mình hơn họ khi đứng trên cao tất cả nhưng thật ra hấn lại không thể sánh bằng những người nhỏ bé kia. Ví như một chữ tình.

Thật buồn cười khi ai đó trên thế giới nói rằng tiền có thể mua được tất cả. Nhưng sự thật lại có những thứ mà tiền chẳng thể nào mua nổi được. Cũng là chữ tình kia.

Tiếng gõ cửa làm Hoàng tạm dừng suy nghĩ của mình. Vẫn là giọng nói lạnh lùng đầy nguy hiểm vang lên.

“Vào đi”

Người thanh niên bước vào, cầm trên tay một bộ tài liệu.

“Thưa ngài, đã điều tra ra”

“Để đó đi”

“Vâng”

Hấn thận trọng để giấy tờ xuống rồi cung kính bước ra ngoài. Lần đầu tiên Triệu tổng lại đi điều tra một người phụ nữ. Xem ra người phụ nữ này rất quan trọng với Triệu tổng.

Sau khi cánh cửa khép lại một lúc thì Gia Hoàng mới quay mặt lại. Nhìn bộ hồ sơ mà hấn cho người điều tra về cô, trong lòng hấn có bao nhiêu hồi hộp bất an. Hấn không biết khi mở nó ra, cô sẽ mang đến cho hấn điều gì.

Nếu như cô có gia đình thì hấn sẽ như thế nào? Chúc cô hạnh phúc ? Hấn không đủ cao thượng như vậy. Trốn tránh? Hấn càng không hèn nhát như thế? Coi như cô không hề tồn tại? Liệu có thể làm được hay không? Chẳng lẽ nói quên là quên được? Điều đó bản thân hấn là thấy rõ. Nở nụ cười như không, hấn bước về bàn làm việc của mình. Mọi chuyện nếu đến thì không thể nào trốn tránh được.

Gia Hoàng run run nắm chặt tay, người như không còn sức lực mà ngã hấn xuống ghế tựa. Đôi môi mím lại run run, đôi mắt như ngủ kìa nhìn không rõ cảm xúc gì. Chỉ thấy khóe mắt hấn có vệt nước mờ hồ sáng lấp lánh lấp lánh. Hấn thở đều đều nhẹ nhàng rồi một lúc sau mới mở đôi mắt vẫn còn hoang mang như nhìn vào khoảng không nào đó. Chỉ thấy đôi mắt ấy thay đổi mà híp lại đen như vị thần bóng tối nổi giận. Hấn nhắc điện thoại lên.

.....

Khách sạn 5 sao Shujuwa là một trong 20 khách sạn có tiếng nhất trong thế giới đang sáng ngập ánh đèn giữa trung tâm Nhật Bản. Không khí sang trọng của những nhà tài phiệt rõ ràng hơn, quần áo lụa là, trang sức đắt tiền và cả những vị tiểu thư đài các.

Không khí đang ồn ào náo nhiệt chợt tắt hấn. Mọi người đều nhìn ra ngoài cửa chính, một người đàn ông cao to đẹp trai phủ quanh mình từng tầng băng lạnh đầy nguy hiểm đang bước vào như vị vua tối cao. Hấn lạnh nhạt như thế. Hấn cao ngạo là vậy. Hấn sáng chói là tất nhiên? Hấn là vua trong các loại vua.

Vẫn nổi bật trong trang phục Louis Vuitton, Triệu Gia Hoàng cao ngạo bước vào trước tất cả ánh mắt đa dạng của mọi người.

Loan Loan nhìn thấy Triệu Gia Hoàng cao quý hơn hết thấy tất cả mọi người ở đây bước vào. Lòng có biết bao mong muốn có được người đàn ông này, để hấn chỉ thuộc về mình. Đúng vậy, hấn là vua. Hiện nay trong giới kinh doanh không ai là không biết đến tập đoàn Triệu Gia và người lãnh đạo tối cao Triệu Gia Hoàng. Năm năm trước gặp hấn, cô đã định. Hấn là của cô. Cô tin là dựa vào tài năng và vẻ đẹp của mình thì có thể chinh phục hấn. Trong lòng nghĩ vậy, Loan Loan tự tin bước lại chỗ Gia Hoàng.

Giọng nói nhẹ nhàng mềm mại cùng với nụ cười quyến rũ đã thu hút bao nhiêu ánh nhìn .

“Triệu tiên sinh! Không ngờ gặp lại. Rất vui được gặp anh.”

Gia Hoàng hoàn toàn không để ý đến cô ta. Bước chân thon dài tự tin đi thẳng về phía trước. Khi mới bước vào, nhìn thấy người phụ nữ kia bên cạnh người đàn ông khác. Điều hắn muốn làm ngay lúc ấy là nắm lấy hai vai cô ta mà lay thật mạnh cho người phụ nữ điên cùng kia tỉnh lại. Trong bô vấy đen tuyền càng làm nổi bật làn da trắng hồng của cô. Mái tóc đen thả dài như cuốn lấy lòng người. Cô xinh đẹp hơn xưa rất nhiều. Vậy mà người bên cạnh cô không phải là hắn.

Loan Loan thấy hắn không để ý đến mình nhưng vẫn đi theo bên cạnh hắn. Hắn lạnh lùng như vậy càng khiến cô muốn chinh phục hắn hơn.

Thiên Kim người như đông cứng lại nhìn người đàn ông đang bước lại chỗ mình. Đôi mắt mở thật to để xem mình có nhìn nhầm hay không. Nhưng không, là hắn. Hắn đang tiến lại phía cô. Tại sao hắn lại ở đây? Không, cô không thể gặp lại hắn.

Thiên Kim chưa kịp xoay người thì tiếng nói trầm thấp lạnh nhạt khô khốc vang lên như khóa chân cô lại.

“ Tổng tổng, lâu ngày không gặp. Người phụ nữ bên cạnh ngài là?”

Tổng Thiên Kỳ đã cảm thấy Thiên Kim rất lạ từ khi người đàn ông này bước vào. Hắn cảm nhận cô muốn trốn tránh người đàn ông kia thì phải. Mỉm cười Thiên Kỳ lịch sự nói chuyện xã giao với Gia Hoàng. Chỉ nói cô là người bạn của mình. Mặc dù trong lòng hắn còn muốn hơn nữa.

“ Hóa ra là Trần tiểu thư. Nhìn cô tôi lại thấy giống một người quen cũ. Không biết chúng ta đã gặp nhau chưa?”

Thiên Kim có thể cảm nhận được cái nhìn như muốn xuyên thấu lạnh buốt đang chiếu thẳng vào mình. Lấy lại bình tĩnh, cô quay đầu lại. Tự hỏi tại sao cô phải trốn tránh? Hắn và cô đâu còn là gì? Tất cả chỉ còn là quá khứ. Tặng cho hắn nụ cười xã giao, cô nhìn thẳng vào đôi mắt hắn mang theo gương mặt không cảm xúc gì. Gặp lại thì sao chứ, cũng là chuyện đã qua. Hắn và cô chỉ là hai người xa lạ. Nhìn lướt qua người con gái bên cạnh hắn, khóe môi chợt cứng lại. Đã biết hắn có người phụ nữ bên mình. Tại sao khi tận mắt nhìn lại đau như thế này. Đau khổ, nhớ nhung, hoang mang, sợ hãi bao quanh khiến cô hơi thở như nghẹn lại ở cổ họng....Kim ơi! Đừng trở thành trò cười chứ.

Loan Loan tái mặt, Nếu cô nhớ không nhầm thì người phụ nữ này là người con gái 5 năm trước trong lễ hội. Nhưng bây giờ sao cô ta lại ở cùng Tổng Thiên Kỳ? Mà vì sao Triệu Gia Hoàng lại nói như vậy? Cô cảm thấy chuyện này rất là kì lạ. Rõ ràng hai người đã quen biết nhau.

Thiên kim cố gắng lấy đủ dũng khí để bước ra khỏi đại sảnh dưới con mắt sắc như lưỡi dao của hắn. Hai tay vô thức nắm chặt vào váy, bước chân cố bước nhanh hơn một chút. Nhịp tim đập dữ dội trong lồng ngực cùng với bao hoang mang bất an đang bao phủ lấy cô. Cô cảm thấy lần gặp này thật đáng sợ. Sự đáng sợ như con ma vô hình khiến làn da cô nổi một tầng lạnh toát. Điều cô hy vọng là hắn sẽ không biết đến sự tồn tại của Băng Băng và Hạo Thiên. Chẳng may hắn biết chúng là con hắn thì hắn sẽ làm gì? Trong đầu cô có hàng trăm suy nghĩ đang hiện lên. Không được, cô không thể gặp lại hắn.

Bỗng nhiên hai bóng đen từ đâu xuất hiện trước mặt cô.

“ Các người là?”

.....

Nghe điện thoại xong, khóe môi Hoàng khẽ nhếch lên. Nhìn hai đứa nhỏ giống hắn như đúc đang ngồi chơi dưới sân nhà bằng lông thú, tảng đá đè nặng trong lòng hắn hoàn toàn bị gạt bỏ. Còn nhớ khi nhận được tin này, trong lòng hắn có bao nhiêu tức giận, bao nhiêu hoang mang, bao nhiêu hạnh phúc. Cô đã sinh con của hai người, nhưng lại muốn giấu nó. Phải, hắn đảm bảo, người phụ nữ ấy sẽ giấu hắn cả đời nếu như hắn không tỉnh cờ thấy cô.

“ Mẹ đâu?”

Quay sang nhìn cô con gái xinh xắn dễ thương. Nó có khuôn mặt giống cô nhưng tính tình lại giống hắn. Khẽ mỉm cười nói với con, mẹ của các con phải chịu một số hình phạt của cha vì đã để gia đình ta xa cách 5 năm. Không ngờ con gái lại hiểu chuyện như vậy mà chỉ để lại một câu rồi chơi với em trai.

“Chuyện này cũng do hai người cả. Làm sao có thể đổ lỗi cho một người.”

Hắn rất ngờ vực không biết 5 tuổi có phải tuổi chính xác của nhóc con này không nữa. Đây là lần đầu trong năm năm hắn có thể cười vui vẻ như thế này. Cô đã cho hắn hai đứa con thật tuyệt vời.

Thiên Kim bị đưa đến một nơi nào đó mà cô không biết. Hai ngày sau cũng không thấy ai đến gặp cô. Gọi điện thoại về nhà người giúp việc lại nói có người mang hai con đi. Khi biết được thì cô chắc chắn là anh ta. Anh ta đã biết sự có mặt của chúng. Nhưng anh ta đã có người phụ nữ khác, tại sao còn bắt con cô đi? Nếu như biết thì cũng sẽ lờ đi, vậy anh tại sao lại muốn mang chúng đi?

Còn mãi đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình nên cô không cảm nhận được có người trong phòng. Chỉ đến khi nhận thấy cái nhìn quen thuộc ngày nào thì cô mới giật mình quay đầu lại.

Hắn ngồi trên bộ sofa màu đen tím. Chân vắt lên theo kiểu một vị vua ngồi trên hết thấy con người mà nhìn xuống. Hắn vẫn cao ngạo ngang tàng như vậy. Hắn vẫn luôn không xem mọi chuyện ra gì. Cố lấy lại bình tĩnh, Kim hít một hơi bước về phía hắn trực tiếp lên tiếng trước. Cô không thể nào chịu được sự tra tấn này nữa. Cô nhớ con da diết và cô sợ mình mất chúng.

“Con tôi đâu?”

Chưa chi mà cô đã muốn đòi như vậy sao? Cô càng muốn hắn càng không cho. Hoàng như có như không trả lời cô.

“Cô có con sao? Là con của ai vậy?”

Hắn ta biết rõ rồi mà còn hỏi sao? Hắn tính làm gì vậy? Không quan tâm đến Hoàng, Kim trả lời thẳng thừng nhưng trong giọng nói lại hàm chứa bao nhiêu bất an.

“Là con của tôi, hãy trả nó cho tôi”

Nhận rõ sự lo sợ trong lời nói của cô. Hoàng lạnh nhạt nhìn thẳng cô, giọng nói chứa đựng sự tức giận rõ ràng.

“Cô không có chuyện gì muốn nói với tôi?”

“Không!”

Một tiếng nói thẳng thừng không chút suy nghĩ của cô khiến ngọn lửa vô hình châm ngòi nổ bùng cháy, như ly nước tràn ly đang trào ra mãnh liệt. Càng giống như ai đó ném một viên đá xuống mặt hồ yên lặng và làm nó gợn lên những cơn sóng dữ dội.

Gia Hoàng gương mặt xám lại tức giận bước thẳng về phía cô. Nhìn vào đôi mắt to đen láy ấy như muốn nhìn ra điều gì trong đó. Cô không còn yêu hắn? Vì sao khi gặp lại chỉ muốn trốn tránh một lần nữa? Bao nhiêu nhớ thương, bao nhiêu hận ý, bao nhiêu điên cuồng trong mỗi đêm khiến hắn càng nhớ cô nhiều hơn.

Giọng nói tàn nhẫn như găm từng chữ một để cô thấy rõ sự tức giận của mình.

“Nếu như cô không giải thích được tại sao khi xưa cô bỏ đi thì cũng đừng mong gặp lại chúng.”

Kim nghe hắn nói vậy, giọng bật thốt lên. Mặt nhợt nhạt, hai tay nắm chặt những giọt mồ hôi trong lòng bàn tay. Nỗi lo của cô đã thành sự thật. Hắn muốn gì?.

“ Anh ...anh đã biết?”

“ Phải! Nếu như tôi không biết thì cô cả đời sẽ giấu kín chuyện này đúng không? Cô nghĩ mình có quyền gì mà làm cha con tôi xa cách 5 năm? Tôi không biết cô nghĩ sao khi ích kỷ như vậy?”

Kim hoàn toàn mất đi bình tĩnh, nước mắt không kìm được nữa mà chảy ra, đôi môi run run nhưng không thể khóc thành lời. Chỉ có lệ đang tràn trên khóe mắt nhìn người đàn ông đang nói ra những lời tàn nhẫn như đâm vào tim mình. Cô ích kỷ? Thật nực cười làm sao? Bao nhiêu uất ức, bao nhiêu đau thương đè nén như không kìm lại được chợt bùng cháy mà tuôn trào.

“Phải! Là tôi sai khi yêu anh sâu đậm như vậy. Là tôi sai khi đã bất chấp tất cả mà để ra giọt máu của anh. Là tôi sai khi không muốn phá đi hạnh phúc của người đàn ông mình. Đúng vậy, tôi hoàn toàn sai khi đã ích kỷ giấu con một mình để nó là một đứa không cha. Nhưng anh có quyền gì mà lấy chúng?”

“Tôi là cha chúng nên tôi có quyền”

“Không! Anh không được phép làm như thế! Trên thực tế, chỉ có tôi là mẹ, nó không có cha.”

Nhìn cô khóc không ngừng, tim hấn đau như bị ai bóp chặt. Cô đang nói gì vậy? Chẳng lẽ cô không biết cô là hạnh phúc duy nhất của hấn sao? Chẳng lẽ hấn lại không có trách nhiệm như vậy sao? Rốt cục chuyện gì đã xảy ra?

“Rốt cuộc khi ấy có chuyện gì xảy ra?”

“Chuyện gì ư? Anh đã hỏi thì tôi sẽ nói cho anh biết. Năm năm trước anh có vợ chưa cưới phải không?”

Hoàng ngạc nhiên nhìn cô, hấn chưa nói cho cô biết chuyện này. Tại sao cô lại biết được. Nhưng nếu biết thì sao lại trốn hấn?

“Làm sao cô biết?”

Làm sao cô biết? Phải cô đã biết. Khi ấy cô đã biết. Nhưng tại sao khi nghe chính hấn thừa nhận, đau còn hơn ngày hôm qua. Lòng hoàn toàn sụp đổ.

“Nếu như tôi không biết, anh còn tính lừa tôi đến bao giờ. Anh còn xem tôi là con cóc đến khi nào. Chẳng lẽ tôi phải ở lại để thành người chen ngang anh và cô ấy. Chẳng lẽ con tôi lại phải chịu ánh mắt kinh rẻ của mọi người. Cũng may...cũng may ...”

Kim cô gắng lau đi những giọt nước mắt đang thi nhau tràn ra trên khóe mi, giọng nói như đang kìm nén tức giận lẫn đau thương mà nhìn thẳng hấn. Người như hoàn toàn không còn sức lực có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Hoàng nhìn thấy cô như vậy, tức giận hoàn toàn tan hết. Chỉ có yêu thương càng nhiều. Hấn muốn dơ tay ôm cô vào lòng, muốn đưa tay lau đi những giọt lệ đang chảy kia. Muốn là bờ vai cho cô tựa vào khi đôi vai cô run lên như vậy. Nhưng hấn đã kìm lại. Hấn muốn biết, trước hết là chuyện gì đã xảy ra, chuyện gì đã khiến cô hiểu lầm hấn như thế.

“May là tôi biết nó sớm. Nếu không tôi sẽ chỉ là một trò chơi của anh.”

Nghe Kim nói vậy, Hoàng không đủ kiên nhẫn găm lên. Hấn thật sự không đủ kiên nhẫn như thế. Rốt cục chuyện gì khiến cô phải rời xa hấn ngay trong đêm đó.

“Cô đang nói cái quái gì vậy”

“Phải, đúng vậy. Ngay cả tôi cũng không tin lại có chuyện quái quỷ đó xảy ra. Chưa kịp tỉnh lại thì cái tin sét đánh ấy đã chìm tôi xuống nghìn tầng địa ngục. Tôi cũng không ngờ mình lại nghe điện thoại của anh. Chỉ thấy đầu giấy bên kia giọng nói vui mừng hết cỡ như đắm vào tim tôi.”

“Anh biết người ta nói gì không. Họ nói chúc mừng anh, chúc mừng anh vì một tháng nữa hôn lễ của anh sẽ được tiến hành. Đó còn là món quà bất ngờ mà anh dành cho cô vợ sắp cưới nữa kia mà. Anh đừng nói tôi nghe ai nói lung tung, tôi cũng mong là mình nghe người xa lạ nào nói xạo chứ không phải là người bạn thân của anh”.

(t/g: Vâng, đáp án chính là anh chàng nhiều chuyện Quốc An. Anh chàng này lúc ấy ở New York nên múi giờ lệch Việt Nam. Anh ta báo tin cho Hoàng biết là gia đình đã hứa hẹn gây bất ngờ cho Kim. Nhưng anh ta cứ quen miệng nói là “Vợ tương lai”-> Hiểu lầm. Ha ha ha, mọi người dính chương. Hi hi. Thật ra, mình chỉ coi đây là hiểu lầm nhỏ thôi. Đôi khi chỉ một chuyện nhỏ cũng khiến tình cảm tan vỡ mà. Hi hi .Chứ hiểu lầm lớn nghiêm trọng thì chưa đâu. Hô hô.)

Hoàng nhíu hai hàng lông mày lại, Quốc An? Sao lại là Quốc An? Chẳng lẽ cú điện thoại mà hấn không để ý đó sao? Nhưng tại sao cô không hỏi hấn?

“Sao cô không cho tôi giải thích? Sự việc nhờ đâu là hiểu lầm?”

“Hỏi làm gì? Nhìn anh lấy vợ sao? Thôi tì cứ tự dời xa.”

Hấn tức, hấn hoàn toàn tức giận khi cô bỏ rơi hấn vì không tin tưởng hấn. Hấn không ngờ cô lại xem nhẹ hấn như thế này. Người phụ nữ ngu dốt này, tại sao hấn lại thích cô ta chứ? Thật khủng khiếp khi chỉ có

chuyện như thế mà cô bỏ rơi hẳn suốt năm năm. Năm năm hẳn sống trong đau khổ, ngày qua ngày tuyệt vọng biết bao nhiêu. Vậy mà chỉ cái lí do thật nhảm nhí. (t/g: Nhảm mới lạ. Nếu mà là người khác cũng thế thôi. Ai kêu không nói trước. Ô ! xl mọi người. Là do Mun làm nó vậy. Đừng ném dép Mun)

“Vậy cô cũng có vị hôn phu mà?”

Câu nói đột ngột của Hoàng làm Kim mở to đôi mắt nhìn hẳn. Hẳn biết cô có vị hôn phu? Nhưng sao hẳn lại biết? Chuyện này chỉ có gia đình cô biết, ngoài ra chỉ có Nghi nữa thôi. Nhưng Nghi sẽ không thể nào nói cho hẳn. Vì cô muốn tự giải quyết xong mới nói cho hẳn hiểu. Vậy tại sao hẳn lại biết được?

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc bối rối lo lắng của Kim, Hoàng nói lại cho cô biết chuyện tại sao mình vào làm thầy của cô, rồi việc nhận cô vào làm tại công ty để làm gì. Cho tới lúc hẳn không biết từ khi nào đã yêu cô vợ xa lạ này. Ngay cả chuyện muốn dành cho cô một bất ngờ vào ngày sinh nhật cô như thế nào. Sau đó hẳn chỉ để lại câu nói rồi quay người bước đi.

“Tất cả là do cô đã không tin tưởng tôi. Trong thời gian này hãy suy nghĩ lại những chuyện ngu ngốc của mình đi.”

Sau khi Hoàng đi, Kim như người mất hết sức lực mà ngồi phịch xuống sàn nhà. Đôi mắt mở to còn đọng đầy nước mắt. Khuôn mặt ngây ngốc như đứa trẻ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Vậy là sao? Tất cả chỉ là hiểu lầm? Cô vẫn chưa tin những gì mình nghe được. Là cô ngu ngốc sao? Vậy bây giờ cô nên làm gì? Tại sao đầu óc cô trống rỗng không nghĩ ra được gì thế này.

Dĩ nhiên điều đầu tiên khi mà Hoàng bước chân ra khỏi nơi Kim ở là gọi điện mắng vốn tên bạn chết bầm Quốc An. Tưởng chuyện gì nghiêm trọng lớn lao, nào ngờ chỉ vì câu nói cửa miệng của gã. Nhưng cũng chính vì thế mà hẳn thấy rõ rằng cô chưa tin cường mình. Nếu tin thì tại sao lại dời xa, nếu tin thì tại sao lại không đợi hẳn một câu trả lời. Hẳn phải trừng phạt cô để cô nhớ kĩ bài học này. (t/g: Cách trừng phạt đó thể hiện rõ bản chất biến thái của ông. Hành hạ đến nỗi người ta lại mang thai cơ đấy. Hô hô hô)

Mấy ngày sau đó Thiên kim sống trong lo lắng bất an. Tại sao hẳn không đến? Hẳn không đến thì thôi, đằng này cũng không cho cô được gặp con. Chuyện cô bỏ đi cũng đâu phải một mình lỗi của cô. Tại sao có thể đổ hết trách nhiệm cho cô. Nghĩ lại thật buồn cười. Cô chẳng hối hận việc mình bỏ đi trong trường hợp đó cả. Rốt cuộc thì hẳn muốn làm gì đây?

Gia Hoàng ngồi bên cạnh nhìn hai con chơi. Hẳn rất nhớ cô. Mấy lần lái xe tới chỗ cô ở nhưng lại không bước vào mà chỉ ngồi trong xe nhìn vào. Biết là chuyện này không thể trách cô, nhưng đây cũng là do sự ngu ngốc của cô làm lên. Hẳn sao có thể hạ mình xuống với cô. Có cũng là cô phải nhận sai về mình và hứa không xảy ra chuyện như thế. Cô phải đảm bảo suốt đời này chỉ bên cạnh hẳn và hai con. (t/g: ~.~” Thật là... 5 năm mà cái suy nghĩ chẳng tiến bộ tẹo nào.)

“Thưa thiếu gia! Cô Kim đã đến”

Cũng vì không chịu nổi nhớ thương nên hẳn mới cho người đến đón cô, lý do chỉ là vì con nhớ cô nên đòi gặp chứ không phải là hẳn. Thấy cô bước vào, khuôn mặt của hẳn bắt giác thả lỏng ra, lòng ấm áp vui vui lạ thường..

Nhìn khuôn mặt rõ ràng có chữ vui to tướng của ông ba nhưng lại cố tình làm ra vẻ chẳng có gì, Bằng Bằng lắc đầu nghĩ. Người lớn ai cũng ngốc như thế sao? (=.=!!!!!!)

Gia Hoàng mặt lạnh không tí cảm xúc nào liếc qua người phụ nữ đang òa khóc ôm hai đứa nhỏ. Không biết cô lấy đâu mà lảm nước mắt thế! Lúc nào cũng có thể khóc. Vừa mới tới mà chỉ biết đến hai con, hẳn ngồi rõ ràng như vậy mà cô chẳng liếc mắt qua. Người phụ nữ này thật đáng ghét.

Một lúc sau, Gia Hoàng không chịu được nữa. Giọng lạnh nhạt có chứa sự không vừa lòng.

“Hừm...Mang thiếu gia và tiểu thư về phòng.”

Ngay lập tức có người hầu nữ bước ra. Thiên Kim thấy vậy ngỡ ngàng ngẩng đôi mắt ươn ướt lên nhìn hẳn. Vừa nói vừa khóc nhưng vẫn ôm hai con vào lòng. Cô sợ nếu buông tay thì hẳn sẽ lấy chúng một lần nữa.

“Anh...anh làm gì vậy. Sao lại mang chúng đi. Tôi không cho phép.”

Hai hầu nữ bối rối không biết làm gì, nhìn về phía Gia Hoàng xin ý kiến. Nhận được cái liếc của hắn thì liền nhanh tay đưa hai đứa nhỏ lên. Hạo Thiên thấy mẹ, chưa kịp được ôm đã bị đưa đi. Nó oa oa khóc sợ hãi.

“Ma ma...ma ma.... Ba ba trả ma ma....”

Gia Hoàng nhìn con gái, hắn biết bây giờ chỉ có con mới giúp được mình.

“Bằng Bằng đỡ em lên cho ba nói chuyện”

Bằng Bằng liếc nhìn anh sau đó lau nhẹ khóe mắt cho cô rồi dẫn em trai đi.

“Hạo Thiên ngoan phải không? chị hai dẫn Thiên đi chơi để ba mẹ nói chuyện với nhau. lát nữa mẹ lên với Hạo Thiên nga.”

“Chị hai nói thật hở? Hạo Thiên là đứa trẻ ngoan.Hạo Thiên sẽ nghe lời.” (t/g: siêu cute)

Thiên Kim nhìn con gái mình nghe lời hắn mà mang em lên, khuôn mặt vẫn còn ngơ ngác như người ngoài hành tinh. Chẳng lẽ chúng không cần cô nữa? Mới có cha mà đã không cần người mẹ này sao? Hắn thật sự sẽ cướp mất con của cô ư?

Hoàng mỉm cười trong lòng hài lòng nhìn cô con gái nghe lời. Người ta nói con gái hợp với cha nhất quả là không sai. Thấy cô vẫn còn ngơ ngác ngồi đó làm hắn cười to trong lòng. Cô tưởng con sẽ không cần hắn sao? Nhưng ô ngồi đấy không biết lạnh sao? Muốn bị bệnh nữa chắc? Hắn giọng không mấy vui vẻ nhắc nhở cô.

“Còn ngồi đấy nữa. Gặp con rồi cô có thể về”

Kim chấn động trong lòng, hắn đuổi cô về? Nghe thấy hắn nói như vậy, trong lòng như có gì đè lại. Có lẽ hắn đã hết yêu cô rồi. Bây giờ chỉ muốn lấy lại con. Nhưng con của cô, hắn lấy quyền gì chứ?

“Tôi phải mang chúng về”

“Hừ, hai con bây giờ sẽ sống với tôi và luật pháp đã công nhận. Cô bây giờ là người tự do, có thể lấy chồng sinh con khác tùy ý” (t/g: Thật nham hiểm.)

“Nhưng chúng là con tôi, tôi phải ở bên chúng. Mà anh và tôi đã kết hôn đâu?”

Nhìn xem cô ta còn trả treo nữa. Chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt của cô là hắn lại muốn cắn một ngụm. Thời gian còn dài, xem hắn xử phạt cô như thế nào. Cười thầm trong lòng nhưng ngoài mặt, hắn lạnh lùng xa lạ nói sẽ cho cô ở đây chăm sóc hai con mà không được đi đâu.

Kim ngẩn người ngồi nghe, từ khi bước vào đây cô cảm thấy đầu óc mình ngừng hoạt động. Anh ta nói cái gì thế? Chẳng suy nghĩ được gì, nỗi nhớ con đã chiến thắng hoàn toàn. Chính vì vậy nên cô sẽ sống ở nhà của cha con mình. Nhưng trong thân phận người

giúp việc đặc biệt của hắn.

Thiên Kim ngồi nhìn hai con đã ngủ, khóe mắt cay cay cùng cái mũ đỏ au thật trông tội nghiệp. Trong lòng bây giờ bao nhiêu cảm xúc. Vui có buồn có, hạnh phúc có đau thương cũng có. Không ngờ gặp lại anh, không ngờ càng xa lại càng nhớ, không ngờ gặp lại nhưng chẳng biết nói câu gì, càng không ngờ vẫn có thể yêu.

Gia Hoàng nhẹ nhàng bế cô lên, đúng là con nít. Khóc đã rồi đi ngủ. Mà sao cô vẫn đáng yêu như vậy. Nhưng cô nhẹ đi nhiều. Mấy năm qua cô cũng phải chịu nhiều đau khổ rồi. Anh đã tìm được em. Chào mừng em quay lại!

Đặt cô xuống giường. Thấy người con gái rúc rúc vào lòng mình nhìn rất giống con mèo nhỏ đang tìm nơi ấm áp. Khóe môi hắn hài lòng mỉm cười hạnh phúc. Lau đi giọt lệ còn đọng lại, hắn cứ ôm cô mà nhìn. Đường như cảm thấy nhìn mãi cũng không đủ.

“Hoàng....”

Cô gọi tên hắn? Tim đập mạnh, trong lòng hắn như có dòng nước ấm bao lấy. Hắn ôm cô chặt hơn để cô có thể nhận hắn bên cạnh. Ai có thể biết bây giờ hắn đang hạnh phúc như thế nào. Đặt nụ hôn lên đôi môi mọng nước sau đó lại luyến tiếc dời ra. Hắn ôm cô chìm vào giấc ngủ. Có lẽ đây là lần đầu tiên hắn lại ngủ liền mạch mà không tỉnh giấc sau khi cô dời đi. Dĩ nhiên Kim cũng vậy. Có lẽ cô cảm nhận sự ấm áp quen thuộc an toàn nên Kim ngủ ngon lành tới tận sáng.

Mở đôi mắt còn mơ màng, sao người cô thấy nóng thế này? Nóng nực quá đi. Xoay người qua trái, lại xoay qua phải. Đột nhiên đập vào lồng ngực rắn chắc. Ngước mắt lên nhìn.

“A.....!”

Giọng nói tà mị khàn khàn gợi tình vang lên, Hoàng khốe môi kẻ nhếch nhìn cô. Cô thật giống con mèo nhỏ.

“Mới sáng sớm thật ồn ào.”

Ngồi bật dậy, Kim lấp bắp chỉ tay vào hắn.

“Anh...anh sao...sao lại...sao anh lại ngủ ở đây?”

Bàn tay đang chỉ lung tung chợt bị kéo mạnh, cả người cô đổ ầm xuống vòm ngực nửa kín nửa mở. Quên mất phải đẩy ra, chỉ chờ người nằm trong đó. Nhịp tim đập bang bang như trống đánh, tay chân bủn rủn ngày càng nóng lên. Ngước mắt nhìn lên. Hắn mái tóc hơi rối càng gợi cảm. Hắn đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào cô khiến nhịp tim cô đập càng nhanh, đôi mắt sụp xuống, mặt đỏ nóng rực.

Nâng mặt cô lên, hắn nhìn thẳng vào cô mà không hề che dấu dục vọng trong đáy mắt. Khi hai đôi môi chỉ còn cách nhau 1cm thì tiếng gọi cửa non nớt phá vỡ không khí ám muội này.

“Ma ma.....ba ba...”

Thiên Kim nghe thấy tiếng con trai, đẩy Gia Hoàng ra, sửa sang lại quần áo. Gương mặt vẫn còn đỏ bừng. Cô làm sao vậy? Mở cánh cửa ra, nhìn thấy con trai trong bộ đồ ngủ mickey màu xanh, một tay ôm con gấu nhỏ tay còn lại thì dụi dụi mắt thật đáng yêu. Ôm con lên, Kim bước ra ngoài dỗ dành.

“Ma ma đây, Hạo Thiên ngoan nhé!”

Gia Hoàng mặt xám xịt nhìn bóng cô khuất sau cánh cửa. Trán nổi một tầng mồ hôi, thật đáng ghét. Tên nhóc con phá đám. Đổ người xuống nơi cô vừa nằm, cảm nhận hương thơm còn đọng lại. Hắn mỉm cười vui vẻ sau đó mới bước xuống giường.

Thiên Kim im lặng bao nhiêu thì trong lòng lại tức bấy nhiêu. Hắn bắt cô làm mấy việc khủng khiếp cho hắn. Nào là phải chuẩn bị quần áo cho hắn vào mọi thời điểm: đi ngủ, đi làm, đồ thường. Lại còn nấu ăn mang lên công ty rồi chuẩn bị giường trước khi hắn ngủ. Nhiều khi vô lý làm ầm lên một chuyện không đáng. Thật là tên hẹp hòi, ích kỷ, nhỏ nhen.

Tất cả người làm tại Triệu Gia đều cảm thấy lạ. Không khí trong nhà không còn băng tuyết như xưa nữa. Mặc dù suốt ngày nghe tiếng la hét của Gia Hoàng với Thiên Kim nhưng lại cảm nhận được hắn đang vui. Nhưng hiện tại nhìn gương mặt mây đen đang kéo đến của hắn chỉ khiến mọi cười thờ dài trong lòng. Bảo sắp đổ vào Triệu Gia rồi.

Triệu Gia Hoàng mặt đen xám lại, hắn quả thật trong lòng hắn rất khó chịu. Mỗi tối hắn đều lấy cớ cô là người đặc biệt của hắn, buộc phải chung phòng. Thế mà vào mỗi thời điểm quan trọng thì thằng nhóc nhỏ kia lại phá đám. Chính vì vậy mà một tuần vừa qua hai người chưa cùng phòng chân chính lần nào. Nếu cứ như vậy, hắn quả thật không chịu nổi. Khác nào món ngon trước mắt mà chỉ được nhìn và ngửi. Mà hắn lại đang là người đói. Hừ hừ, đúng là tên nhóc đáng ghét. Hắn phải nghĩ biện pháp nào mới được.

“Thưa thiếu gia, có người tên Tống Thiên Kỳ muốn gặp ngài”

Hắn tới đây làm gì? Hay đã biết được gì? Khốe môi nhếch lên tà ác. Gia Hoàng cho người “mời” hắn vào.

Tống Thiên Kỳ sau khi biết mẹ con Thiên Kim không còn ở nhà nữa rất lo lắng. Nhận được tin cô ở cùng người đàn ông này, tim hắn chùng xuống đau không nói thành lời. Tại sao cô lại ở đây? Nhìn người đàn ông cao ngạo ngồi phía trước, hắn đè xuống bất an cùng nghi hoặc trong lòng.

“Chào Triệu tiên sinh”

“ “Hoan nghênh” Tống tổng, mời ngồi”

Hai người im lặng không nói gì hết! Hoàn toàn im lặng. Nhưng đằng sau sự im lặng này lại là cả một cuộc chiến. Họ chỉ là chưa ai lên tiếng kêu chiến thôi.

“Xin hỏi, Thiên Kim có phải đang ở đây?”

Dĩ nhiên, so với hắn _ một con cáo già của thương trường thì Tống Thiên Kỳ _ cừ non làm sao mà bằng. Cười thâm trong lòng, hắn muốn đấu với anh. Chuyện này thật làm khó hắn quá. (t/g: Tự kiêu, chẳng! Cười đi, mai một con cừ non cũng có thể làm người khóc cạn nước mắt đấy!)

“Phải!”

Tống Thiên Kỳ bối rối nhìn gương mặt thản nhiên như chuyện này là dĩ nhiên của hắn. Miệng vô ý yêu cầu.

“Tôi có thể gặp cô ấy?”

“Có chuyện gì sao?”

“Phải”

“Không nói được?”

“Phải!”

Hai người nhìn nhau rồi lại im lặng. Không khí càng ngày càng đậm mùi súng thì tiếng nói vui vẻ của Kim đánh tan cuộc chiến.

“Thiên Kỳ! Sao anh lại ở đây?”

Nghe nói Tống Thiên Kỳ tới, Kim muốn nhờ hắn sắp xếp một số việc trong công ty nên đành ôm Hạo Thiên xuống. Nhưng sao không khí hai người lại kì lạ thế này?

Tống Thiên Kỳ thấy Thiên Kim xuống, mỉm cười vui vẻ với cô. Nói muốn gặp cô hỏi thăm mẹ con cô dạo này như nào. Gia Hoàng nhìn hai người đang nói chuyện vui vẻ với nhau, lòng bao nhiêu con sóng đang cuộn trào. Cô thật to gan, trước mặt hắn mà dám vui vẻ nói chuyện với người con trai khác. Đã vậy còn đồng ý nếu khi nào có việc gì thì Tống Thiên Kỳ cứ tìm cô. Gỏi lắm! Thật đáng khen!

Không muốn làm cho tên họ Tống kia biết mình tức giận, hắn mỉm cười hôn một cái lên trán cô rồi ôm Hạo Thiên đi vào. Thiên Kim thấy Gia Hoàng làm vậy trước mặt người lạ, mặt không tự giác đỏ bừng. Hắn ta không biết ngại thì phải chờ cho cô chứ?

Tống Thiên Kỳ nhìn thấy cảnh này, trong lòng buồn đau không dứt. Nhìn cô vui vẻ, khuôn mặt hạnh phúc mỉm cười. Hắn thấy tim mình đau, lòng như có cái gì đó kéo xuống nặng hơn. Hắn thật ích kỉ! Lẽ ra hắn phải mong cô hạnh phúc chứ? Nhưng tại sao lại không thể đổi lòng được, đã biết cô không thuộc về mình nhưng lại không thể ngừng được mà yêu cô.

Gia Hoàng sau khi giao chuyên gia phá đám kia cho con gái, hắn trầm ổn bước lại phòng ngủ. Thấy người con gái đang trải ga giường, trên người mặc bộ đồ ngủ màu hồng mickey lửng. Nhìn thấy vậy, bực tức lúc sáng nay bớt đi một tí. Nhưng nghĩ tới ánh mắt tên họ Tống kia nhìn cô say đắm lại còn không muốn về. Bước chân hắn như nện xuống sàn nhà.

Thiên Kim thoáng rung mình, quay lại thì thấy hắn đang mặt đầy giận dữ bước về phía mình. Theo bản năng trốn tránh nhưng chưa kịp làm gì đã rơi vào vòng tay rắn chắc của anh. Cả hai người đều đổ xuống chiếc giường to khổng lồ. Ga nệm chịu không được trọng lượng nên nún sâu xuống, bao phủ lấy thân thể hai người.

Sức nặng hoàn toàn của hắn thả lên người cô, da thịt đột ngột tiếp xúc thân thiết. Hơi thở nóng rực của hắn phủ lên gáy làm tim cô đập như vỡ tung ra, cả khuôn mặt đỏ bừng càng quẩn rũ hơn. Hai tay run run chống ở ngực hắn nhưng muốn rụt lại vì nhịp tim đập quá mạnh của hắn. Hồi hộp cô rụt rè hỏi.

“Anh...anh làm gì vậy?”

Chỉ thấy khi hần ngẩng mặt lên, đôi mắt chứa đầy ham muốn như ngọn lửa thiêu đốt đang bao lấy cô. Chưa kịp thốt lên lời thì đôi môi mình đã bị ai đó mạnh mẽ cướp đi.

(t/g: Chuyện gì xảy ra nhỉ? Đừng nhìn Mun. Tập sau sẽ rõ. Hi hi)

Hết tập 2

Vài lời của tác giả: *Cúi đầu 90 độ* Xin chào mọi người. Điều đầu tiên cho Mun xin gửi lời cảm ơn đến các bạn theo dõi truyện. Chân thành cảm ơn những lời động viên của mọi người dành cho Mun. Cảm ơn mọi người nhiều lắm vì nếu không có các bạn sẽ không có truyện “Vị Hôn Thê”. Vậy là tập 3 đã hoàn. Mun nhận thấy tập này hơi nhàm chán thì phải. Không biết mọi người thấy sao? Nhưng thấy hơi lác rắc. Có gì mọi người cho Mun ý kiến với nga. Hẹn gặp lại tập sau! Chúc mọi người may mắn nha!

4. (Tập 4)

Vài lời của tác giả:

Tác giả Bon chen miếng ^,,^: Muni xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất đến những người đã, đang và chưa theo dõi truyện “Vị Hôn Thê Bướng Bỉnh”. Mun đã có những lúc thấy nản chí, cảm thấy truyện mình viết chưa hài lòng lắm(nhất là tập 3 TT_TT). Những lúc ấy, Mun lại mở máy tính lên và nhìn thấy những lời động viên mà mọi người dành cho mình. Cũng như những bạn đang theo dõi truyện trong im lặng. Cảm ơn mọi người rất nhiều đã liên tục tiếp thêm sức mạnh cho Mun. Nếu mọi người thấy truyện còn nhiều thiếu sót. Mong mọi người thông cảm vì đây là bộ đầu tay của Mun. Và Mun luôn đón nhận những lời góp ý của các bạn tại nik trên wattpad của mình là: laubienthai. Mun sẽ cố gắng ra mắt tập CUỐI cho mọi người một cách nhanh nhất có thể. Cảm ơn mọi người nhiiu! Moah....

Ánh đèn tối dịu bao trùm lấy không gian xung quanh hai người đang nằm trên chiếc giường đen tuyền thần bí. Nam nhân trên người mặc duy nhất bộ áo tắm được buộc dây ngang hông làm lộ ra khuôn ngực rắn chắc và thân hình quyến rũ gợi cảm. Hần nhìn nàng, trong đôi mắt ấy chứa đầy ham muốn độc chiếm mãnh liệt. Còn nàng như trốn tránh đi cái nhìn của hần mà cụp nhanh hàng mi cong dài, thân thể run nhẹ cùng với trái tim đang đập ngày càng mạnh hơn trong lồng ngực. Đôi môi hai người quấn lấy nhau không rời. Hần môi lưỡi giao triền lấy đi tất cả của nàng bên trong khoang miệng ấm nóng. Nàng càng trốn, hần càng đuổi theo mà bá đạo đoạt lấy. Nụ hôn như sâu hơn, mạnh hơn và cuồng nhiệt hơn. Đến khi hần nhận thấy nàng sắp không chịu được nữa mới luyến tiếc tạm rời ra. Nhìn nàng hai má ửng hồng, làn môi sưng đỏ đang he hé mở, bên khoe môi còn vương lấy dòng nước của hai người. Đôi mắt hần ngày càng tối đen hơn đậm màu dục vọng, hơi thở hần nóng rực nhẹ phủ xuống đôi vai trắng nõn của nàng. Bàn tay tà ác như con rắn độc trườn vào chiếc váy duy nhất, nhả ra chất độc gây mê ở những nơi nó đã đi qua. Khi bàn tay ấm nóng của hần chạm vào làn da dịu mát của nàng, như có một dòng điện xẹt ngang qua làm nàng tỉnh táo lại.

“Đừng....không muốn...”

Bỏ qua lời kháng nghị mà nghe càng thấy kích thích hơn kia, hần luồn tay ra phía lưng nàng, tháo cái nơ duy nhất như chiếc chìa khóa mở ra bầu vật. Phía sau hoàn toàn lộ ra. Nàng hai tay ôm lấy mảnh áo trước người mà muốn dờ khóc dờ cười. Hôm nay con gái tặng nàng bộ váy này còn cười ý nhị. Hóa ra là cô muốn dâng mẹ mình cho người ta đây mà. Thấy nàng phân tâm, hần chuyển nhẹ thân mình nằm trước mặt nàng. Nhận thấy tư thế đáng xấu hổ, nàng toàn thân như khoác thêm màu da hồng đỏ ửng. Hai tay run run đẩy vai của hần ra nhưng chẳng những không được mà ngược lại còn làm rớt cái áo ngủ của hần. Trong lúc dằng co đã vô tình làm tuột sợi giây buộc áo. Thân thể khỏe mạnh kiêu gợi của hần hoàn toàn lộ ra trước mắt, nàng chỉ có thể tránh né cái nhìn cuồng dã của hần mà quay đi nơi khác. Không muốn đùa nàng nữa, hần dứt mạnh mảnh vải duy nhất của nàng ra. Cái váy mềm nhẹ rơi theo đường cong hoàn mỹ rồi rơi nhẹ xuống sàn nhà lạnh lẽo. Thân thể mê người hiện ra. Làn da trắng hồng mịn màng nhạy cảm, bộ ngực căng tròn đầy đặn đang run nhẹ, thân thể như ngời độc châm ngọn lửa. Hần bùng cháy. Một tay cầm lấy hai bàn tay nửa che đầy của nàng ra. Nhìn đỉnh nhũ hồng mẩn cảm đỏ sẫm mà săn lại, miệng lưỡi hần khô khốc, hơi thở gấp gáp hạ xuống một cách thèm khát. Toàn thân nàng run rẩy, hơi thở nóng rực của hần chiếm hết một bên tuyết trắng rồi mạnh mẽ ngậm vào đỉnh nhũ hoa khiến nàng nổi lông tơ toàn thân.

“A...a....ư...um....”

Tiếng rên nhẹ không kìm được thoát ra khỏi đôi môi đang mím lại như là một thứ thuốc vô hình kích tình hoàn hảo. Hắn không những cắn, mút, liếm mà hàm răng còn tà ác ray ray quả anh đào nhỏ đến nỗi nhìn nó như sắp chảy máu. Bàn tay đang xoa nắn bộ ngực còn lại buông ra đi chu du thân thể nàng bằng những cái vuốt ve yêu chiều để nhường lại cho khoang miệng đói khát kia. Rồi đi một bên như đã no nê, hắn quay sang bên còn lại tiếp tục công việc của mình. Sau khi vừa hưởng thụ vừa tàn phá trêu đùa bộ ngực của nàng thì hắn tạm thời tha cho chúng mà tiến xuống phía dưới. Trêu đùa cái rốn nhỏ, xoa nắn cặp mông tròn gợi cảm. Nhận thấy nàng toàn thân run nhẹ. Hắn càng tham lam hơn nữa. Nàng chợt bừng tỉnh mở to đôi mắt đã ngập sương mà nhìn xuống dưới. Chỉ thấy đầu hắn đang không biết thẹn mà ở giữa hai chân nàng, môi hắn hôn liếm vùng đùi thon dài rồi sau đó tiến đến hoa tâm của nàng. Không biết từ khi nào mà hai chân nàng đã mở ra trước hắn, bây giờ muốn khép lại là cả một điều khó khăn. Nàng chưa kịp kháng cự thì cảm nhận rõ được cái lưỡi tà ác của hắn bắt đầu lộng hành tại nơi riêng tư của mình bằng những cái liếm mút nóng bỏng. Hắn điên rồi. Sao hắn có thể....

“Híc....a....a...híc....dừng...ư...”

Nàng bật khóc nức nở đi kèm với tiếng rên nhẹ không kìm được, hai tay vội che đi khuôn mặt vô cùng xấu hổ của mình. Chân như không xương bủn rủn mặc hắn vuốt ve. Toàn thân hoàn toàn mất đi sức lực như tứ chi rời rạc. Khi hai tay che mặt bị hắn bỏ ra, trong đôi mắt mờ sương đã hoàn toàn bị mê hoặc.

Nàng nhìn thấy. Hắn đôi mắt đen như vực sâu đang hút lấy hồn nàng. Hắn hơi thở nóng rực đầy mị tình. Hắn chiếc lưỡi tà ác vươn ra liếm chất lỏng trên khoe môi đầy kiều gợi. Hắn khoe môi cười tà ác nhìn nàng ngu si ngây ngốc. Nàng tim đập mạnh loạn nhịp nhìn hắn. Nàng đôi môi lại bị hắn mãnh liệt chiếm lấy. Nàng yêu kiều thoát tiếng ngân khi hai tay hắn tà ác bóp lấy vùng ngực của mình. Nàng hoàn toàn bị cuốn vào vòng xoáy do hắn tạo ra.

Nàng như còn đang bị giữ hồn lại trong nụ hôn cuồng nhiệt của hắn thì đôi mắt đã mong nước chợt mở to. Nàng thút thít vì cái đau kéo đến khi hắn đột ngột tiến vào nàng. Nàng hai tay bám chặt vào bờ vai đã ướt đầm mồ hôi của hắn.

“A...a....đau...a...”

Hắn thở dốc nặng nề. Hắn mồ hôi chảy dọc thái dương. Hắn môi hôn xiết lấy môi nàng. Hắn nhẹ nhàng luật động chờ nàng thích ứng chính mình. Thấy nàng thả lỏng, thấy nàng thoát ra yêu ngữ dụ tình thì hắn hoàn toàn mất đi lí trí. Thoát ra những cái nhẹ nhàng chậm chạp như đang kim nén, hắn tiến vào càng nhanh, càng sâu, càng mạnh một cách cuồng dã. Như một con ngựa đứt cương đang phi nước đại trên thảo nguyên mệnh mông cho tự do của mình. Như một người đói khát trên sa mạc nhìn thấy nguồn nước cho sự sống mà điên cuồng uống lấy. Nàng không chịu được, mái tóc ướt đầm mồ hôi lác nhẹ van xin.

“Dừng...chậm...a...um...”

Hắn lơ đi lời van xin ấy. Hắn ôm chặt lấy nàng đến nỗi thân thể hai người không còn khe hở nào nữa. Hắn lồng ngực đập thật mạnh. Hắn các dây thần kinh đập liên hồi và các cơ bắp như căng cứng muốn giải thoát. Hắn thở dốc mà điên cuồng chạy nước rút trong nàng.

“Hộc...hưm...ư...Kim....hộc.”

Hắn cảm nhận bên trong nàng đang ôm trọn lấy hắn. Đường như càng tiến thì càng muốn có được nữa, càng có được nàng thì lại càng muốn được nhiều hơn. Hắn cảm thấy sẽ mãi mãi không thỏa được cơn khát này. Thấy nàng không chịu nổi mà xin dừng lại, thấy nàng cong lưng yêu kiều, thấy nàng trầm luân mê luyến chính mình. Hắn lại càng điên cuồng, lại càng tham lam đòi hỏi cũng càng khát cầu nàng hơn.

Giọng nói nỉ non rên rỉ thoát ra khỏi khoe miệng đang hé mở, cùng với tiếng thở dốc đầy nam tính nghe đến gây nghiện. Mồ hôi hai người hòa quện vào nhau như thân thể của chủ nhân chúng vậy. Mười ngón tay đan xen vào nhau như keo dán mà dính chặt đầy mồ hôi nóng. Bên trong chiếc giường, hai thân thể như quấn lại vào nhau mà dây dưa không dứt. Không khí đầy mùi hoan ái làm người ta phải ngượng ngùng cúi đầu. Nữ nhân càng van xin dừng lại thì nam nhân lại càng đòi hỏi nhiều hơn nữa.

Đêm vẫn còn dài, ngoài cửa sổ ánh trăng hình như đã di chuyển đi đâu mà không thấy xuất hiện. Tiếng mưa tí tách rơi nhỏ hạt như một giai điệu vail trữ tình lãng mạn. Gió thổi nhẹ reo vui như mang âm hưởng

tiếng cười mà ru hồn người vào giấc ngủ êm đềm trọn giấc. Để những đôi lứa đang say trong biển tình kia sẽ không phải rứt rề e ngại.

Hạnh phúc vẹn tròn hơn sau những tháng ngày xa cách. Và họ sẽ trân trọng nhau hơn cho khoảng thời gian chờ đợi. Tình yêu cũng được nhân nhiều lên mà không giới hạn. Có những điều mà khi chúng ta phải trải qua, phải vấp ngã, phải mất đi thì mới nhận ra nó đáng quý đáng trân trọng nâng niu biết nhường nào. Hãy cứ tin đi, yêu đi đừng e ngại. Hạnh phúc sẽ đến với những người biết trân trọng, biết hy vọng và chờ đợi nó.

Nắng sớm đã lên mang đến không khí ấm áp dịu dàng như vòng tay mẹ hiền hay cái ôm đầy yêu thương của người tình bé nhỏ. Tiếng chim hót líu lo rộn ràng cùng với làn gió thổi man mát đang xoa dịu đi những nỗi đau trong lòng mỗi người. Ngày mới đã ló rạng sau một cơn mưa dài nặng hạt. Hạnh phúc cũng bắt đầu sau những đau thương. Trên chiếc giường rồi tỉnh, người con gái nằm úp sấp để lộ ra phần lưng trắng mịn đầy dấu hôn ngân. Người đàn ông tay quàng qua eo cô, đầu gục vào lưng nàng đang say giấc ngủ. Không khí hòa hợp yên tĩnh chợt bị khuấy động.

“Ma ma.... Hạo Thiên muốn ma ma...”

Hạo Thiên một tay ôm gấu một tay dụi dụi nước mắt. Tội nghiệp cậu nhóc tối qua bị cô chị hành xử bất nằm im một chỗ ngủ. Mặc dù được chị kể chuyện và hát ru nhưng nó thấy thật khủng bố nên mắt cứ mở to mà sụt sịt. Làm nũng mệ đến nỗi ngủ lúc nào cũng không hay biết. Sáng dậy không thấy mẹ bên cạnh nên nó liền đi tìm.

Cánh cửa mở ra, người đàn ông cao to khoác mỗi cái áo choàng. Tóc rối quăn rũ, đôi mắt mê hồn vừa mới tỉnh giấc đầy dụ dỗ. Nó ngẩn ra một lúc mới bập bẹ nói được.

“Ba ba....Hạo Thiên muốn ma ma”

Giọng nói khàn khàn mị hoặc, hấn hai tay vắt trước ngực nhìn nhóc con chuyên gia phá đám.

“Đi ngủ đi nhóc con! Cô ấy từ bây giờ là của ta” (t/g: Mất hình tượng quá ~.~)

Hạo Thiên ngơ ngác nhìn ba ba sau đó nghe nói ma ma không phải của mình chợt sụt sịt. Cái mũi đỏ au, nước mắt đọng lại trong đôi mắt to chưa kịp chảy đã bị tiếng nói trầm thấp nguy hiểm làm nó tuôn rơi.

Băng Băng nhìn thấy em trai và ba mình như thế. Nhẹ nhàng ngồi xuống lau nước mắt cho em rồi bế nó lên. Liếc qua ba mình cô tiêu sái bước đi chỉ để lại câu nhẩn gửi.

“Người lớn nhưng sức khỏe có hạn” (t/g: ha ha ha @,,@!)

Quay lại chiếc giường ấm áp, hấn nhẹ nhàng giúp cô chuyển người. Nhìn thấy khắp nơi trên cơ thể cô đều in dấu ấn của mình. Khóe môi hấn cong lên cười hài lòng. Đêm qua chắc cô mệt lắm. Nhưng cũng không thể trách hấn, là do cô đã mê hoặc hấn trước.

Hấn đã bao lần chợt tỉnh giữa đêm khuya vắng lặng. Cũng không biết bao nhiêu buổi sáng thức giấc đều thấy gối chăn lạnh ngắt. Ngày cô dờn xa hấn, lòng cũng ngày một lạnh dần đi. Cứ ngỡ đêm qua chỉ là mộng. Cũng bất tỉnh một lần. Nhưng khi ôm cô vào lòng, cảm nhận hơi ấm quen thuộc. Hấn biết...đây hoàn toàn là thực. Cô và các con hấn. Tất cả đều không phải là mơ.

Đầu tựa vào vùng ngực bên trái cô, nghe thấy nhịp tim đang đập nhịp nhàng. Có thể ngửi thấy mùi hương cơ thể cô. Vòng tay vô thức ôm siết lại như sợ nếu buông ra sẽ vụt mất lần nữa. Hấn nhắm mắt lại. Bên khóe mắt khẽ run, giọt nước trong đang lặng lẽ rơi. “Anh đã nhớ em rất nhiều.”

Nếu ai đó nói hấn là người máu lạnh. Thì người ta phải nhìn thấy máu hấn đã nóng như thế nào khi có cô. Nếu ai đó nói hấn là người không cảm xúc. Thì người ta phải thấy hấn đã yêu, đã hận như thế nào khi được và mất cô. Nếu ai đó nói rằng hấn là người không có trái tim. Thì người ta cũng phải nhìn thấy tim hấn đã đập rộn ràng như thế nào lúc yêu cô và nó cũng đã đau nhói như thế nào lúc cô dờn xa. Nếu một ai đó cũng nói rằng hấn không biết đau lòng là gì. Thì người đó cũng phải nhìn thấy hấn đã âm thầm khốc trong đêm như thế nào lúc mất cô. Nếu mọi người nói hấn sẽ không yêu. Thì mọi người phải nhìn thấy hấn đã yêu cô điên cuồng như thế nào.

Nhưng tất cả hần sẽ chỉ cho cô biết. Chỉ một mình cô mới thấy được hần yếu đuối, mạnh mẽ, đau khổ hay hạnh phúc mà thôi. Tình yêu của hần cũng giành cho một mình cô. Hần không ngờ mình đã lún sâu vào hố tình như thế này. Tưởng chừng cô cho hần hạnh phúc nhưng rất nhanh lại cướp nó đi, cũng giống như cô cho hần hơi thở rồi lại lấy nó đi vậy. Yêu sâu đậm...yêu khắc cốt ghi tâm...yêu mãi mãi.

(t/g: Chúng ta thấy được phải không mọi người..hồ hô....^,,^!!)

Nhận thấy có gì đó đang trêu đùa da thịt mình. Kim mơ màng mở đôi mắt to trong suốt, chớp chớp để thích nghi với ánh sáng. Chưa quen được bao lâu thì bàn tay tà ác đang phủ trên bộ ngực mình tiếp tục hoành hành. Đẩy ra nhưng không được. Quay sang bên cạnh, nhìn thấy hần người tựa vào gối, bàn tay đang di chuyển lung tung trên cơ thể mình. Mặt lập tức đỏ bừng như trái cà chua chín. Thấy hần đôi mắt như cười, khóe môi cong cong ám muội. Nàng đẩy tay của hần ra, chầm chần kín đáo, tim đập như trống dồn. Nhớ đến cảnh tượng tối qua, nàng quả thực không giám gặp mặt hần.

Thấy hành động cực kì dễ thương của nàng, Gia Hoàng còn muốn đùa dai tiếp. Luồn bàn tay vào trong chăn rồi người cũng chui tọt vào. Nàng đẩy hần ra, hần càng ôm sát lại. Đặc biệt cái tư thế hần nằm giữa hai chân nàng rất kì quái và xấu xa. Trong chăn cuộc chiến diễn ra giữa người đuổi và người bắt. Một lúc sau nó bị bàn tay của ai đó kéo ra. Chỉ thấy nàng đôi mắt lẩn tránh ánh mắt hần mà quay đi nơi khác. Hần nhẹ nâng chiếc cằm nàng lại đối diện chính mình. Nhìn sâu trong mắt nàng như dò tìm bóng hần. Thấy đôi mắt nàng bắt đầu long lanh ngấn lệ nhìn hần. Yêu thương, đau lòng hần cúi xuống trên môi nàng nói lời trấn an.

“Mọi chuyện đã qua. Yên tâm, đã có anh bên cạnh.”

Nước mắt chảy ra như dòng suối nhỏ, đôi môi đáng thương khẽ mỉm cười. Nàng ôm cổ hần đáp lại nụ hôn nồng cháy. Lòng như được yêu thương dỗ dành, tim như được hàn gắn ấm áp lại. Bên cạnh nàng, còn có hần. Vậy là đủ.

Nhưng cứ ngỡ chỉ là nụ hôn thoáng qua. Nào ngờ lưỡi hần lại tà ác tham nhập bên trong mà cuốn lấy lưỡi nàng, cái tay cũng sờ loạn lung tung trên thân thể nàng. Nàng chống cự, hần miễn cưỡng dờ ra để lại câu nói rồi tiếp tục cuốn lấy nàng.

“Anh đã nói lúc sáng là lúc đàn ông nhiều tinh lực nhất. Em phải hoàn toàn chịu trách nhiệm dập lửa” (t/g: nham hiểm =.=)

Cái gì chứ, sao lại đổ trách nhiệm cho nàng, cứu mạng. Nàng không muốn. Khoan đã, chúng ta từ từ thương lượng. Đừng mà.

Mãi đến trưa hần mới miễn cưỡng buông tha cho nàng. Đã thế khi tự đòi đi tắm hai chân mềm nhũn như không còn sức lực mà vấp ngã. Cuối cùng phải để hần bế đi, càng ghét hơn là hần còn cười nàng nữa chứ. Hần nghĩ nàng bị như thế này là do ai? Đến khi gặp mặt con gái, nàng chính là nguyên nhân không giám nhìn thẳng mặt nó. Con gái còn để một câu hết sức tàn nhẫn rồi tiếp tục đọc báo.

“Còn tưởng phải đến sáng mai mới gặp ba ma chứ!” (t/g: *...* sáng mai? Tức 2 ngày hả? Tên trâu bò kia thì không nói, nhưng Kim là chịu không được a..)

Nghe thấy vậy, mặt nàng đỏ bừng. Nhìn hần đôi mắt trêu chọc liếc nhìn mình. Hần ta tưởng ai cũng có da mặt cứng như đá giống hần sao? Cũng may có con trai trong lòng nên mới che dấu cảm xúc đáng xấu hổ này. Nhưng chính là con trai sao lại chỉ chỗ đó mà lại còn nói ra câu đó chứ.

“Ma ma, cổ ma ma bị sưng? Ma ma đau?”

Thiên Kim không biết nói gì nhìn gương mặt đang yêu con trai. Cô cúi đầu càng thấp hơn, đến nỗi muốn dán mặt xuống sàn nhà. Thật sự rất rất xấu xa. Hần ta thật đáng ghét!

Tối qua cô đã ôm con ngủ ở phòng con trai. Vậy mà không biết tại sao nửa đêm lại nằm trên giường hần. Chẳng những thế còn hành hạ cô đến tận gần sáng mới được ngủ. Hần giám cảnh cáo nếu lần sau cô còn ngủ ở phòng khác thì sẽ làm 5 ngày cũng không cho cô xuống giường được. Tại sao cô lại yêu tên ác ma đội lốt người này chứ! Đã vậy, mới sáng sớm đã bị gọi dậy. Cũng không biết là cô mệt hay sao? Cô đâu phải là thánh, cô là người a!

Sáng sớm, không khí trong lành, ngoài trời không có nắng. Là một ngày rất đẹp trời. Thiên Kim vẫn chưa hoàn toàn tin được hẳn lại dẫn mẹ con cô đi chơi, trong khi có rất nhiều công việc còn đang chờ hẳn giải quyết. Nhìn hẳn đang bế con trai, gương mặt thoải mái vui vẻ. Không biết tại sao cô lại muốn khóc. Đã nhiều lần mong ước, nhưng cũng chẳng thể thành. Nào ngờ giây phút này đây lại đột ngột đến với mình như thế. Hạnh phúc, không ngờ lại ưu đãi cô đến vậy.

Cầm nhận vòng tay ôm chặt mình hơn, ngược mặt lên thấy đôi mắt dịu dàng hẳn dành cho mình. Trong lòng như có một niềm vui khó tả. Khóe môi bất giác mỉm cười. Chợt giật mình vì tiếng nói quen thuộc gọi tên mình, Kim quay người lại, thấy cô bạn thân năm nào đang đi cùng gia đình nhỏ. Niềm vui hạnh phúc khó tả, bao nhiêu chuyện muốn tâm sự hỏi han. Quyết định đi đến khu vui chơi cho mấy đứa nhỏ chơi để người lớn tâm sự.

Gia Hoàng và Quốc An lắc đầu nhìn hai bà mẹ đang ríu rít kể chuyện nhau nghe.

Thiên Kim tíu tít khen Lãnh Như Phong, con trai của anh Bảo Nghi.

“Cậu nhóc mới 10 tuổi mà nhìn ra dáng người lớn quá, mai mốt sẽ hút hết hồn trái tim thiếu nữ cho coi”

Bảo Nghi thì lại rất thích Hạo Thiên, cứ gạ gẫm cô mai mốt cho Hạo Thiên lấy Nguyệt Nhi con gái của hai người. Nghe bạn nói vậy, Thiên Kim cười xòa nói bóng nói gió tới hoàn cảnh trước kia của cô và Gia Hoàng.

Nhìn Nguyệt Nhi đang bám lấy Như Phong chơi đùa, còn mình thì không có ai chơi. Hạo Thiên chạy từng bước nhỏ qua chỗ Băng Băng ngồi làm nũng.

“Chị 2 ! Thiên muốn chơi cùng chị hai!”

Băng Băng đang ngồi đọc sách, nhìn em trai gương mặt xụ xì chạy tới chỗ mình. Bỏ cuốn sách Toán Trung Học ra, cô bế em trai lên xoa đầu dỗ dành.

“Thiên ngoan! Chị hai chơi với Thiên!”

Nhìn thấy em trai vui ra mặt vừa vỗ tay vừa cười toe toét đến nỗi hồng hồng hai má! Nụ cười hiem hoi trên gương mặt cô cũng xuất hiện. Nhưng chỉ trong giây lát lại vụt tắt như chưa từng có. Vậy mà có người vì nụ cười này mà ngây dại trong phút chốc. Cũng có thể tất cả chỉ mới là bắt đầu của một câu chuyện nào đó. (t/g: Cái này còn phải chứng cầu ý kiến của mọi người. Hi hi)

Cánh cửa xe hơi hạ xuống, đập vào mắt người ngồi trong xe là hình ảnh một gia đình hạnh phúc đang dạo phố. Trong đôi mắt mở to hết cỡ chuyển từ kinh ngạc đến đầy giận dữ. Tay nắm chặt run run, răng như cắn nát đôi môi đỏ au gợi tình. Cửa xe hạ xuống, trong xe tràn ngập bóng tối. Bánh xe bắt đầu lăn những vòng xoay đều đặn, làm người ta cảm thấy trong lòng như có một nỗi lo vô hình nào đó đang nhen nhóm lên.

Thiên Kim cầm cái chổi lông gà bằng bông, gương mặt chứa đầy sát khí nhìn con heo lười đang nằm ngủ. Thật là cô không ngờ anh lại làm như vậy. Tuy không nói gì nhưng trong lòng cô thừa biết anh chính là chủ mưu. Vài bữa trước Hạo Thiên quấy nhiễu đôi cô ngủ cùng, thấy anh im im cô còn rất ngạc nhiên. Nào ngờ vài ngày sau, dùng một cái ông bà nội chạy đến bù la bù lô nói rất nhớ cháu đích tôn nên muốn đón sang ở với ông bà vài ngày. Dĩ nhiên cô không thể làm gì khác là đồng ý cho hai con đi. Anh đúng thật là nhỏ nhen, hẹp hòi mà. (t/g: Đúng vậy, thật là ích kỉ... Ngay cả đứa con nít cũng so đo >

Càng nghĩ càng tức, Kim giáng xuống cây gậy. Nào ngờ chưa đụng tới miếng thịt của anh, đầu chổi đã bị cánh tay đột ngột giữ lại. Giọng nói trầm thấp, khàn khàn câu hồn vang lên làm cô giật mình.

“Em tính ám sát chồng sao? Xem ra tối qua giáo huấn em chưa đủ!”

Cây chổi bị giật mạnh một cái nên người cô cũng chúi xuống rơi thẳng vào vòng tay anh. Nghe câu nói không biết xấu hổ kia, vừa tức vừa thẹn cô vùng tay đập vào bờ ngực rắn chắc.

“Nói hươu nói vượn gì thế! Còn không mau thức dậy. Không biết mình sắp thành heo ú à!”

Thấy không có tiếng nói phản bác nào hết, cô ngẩng đầu ngược nhìn lên. Nhưng rất nhanh lại cụp thật mạnh xuống đến nỗi đầu đập vào cái cằm anh làm anh la toáng lên. Cho đáng đời, ai kêu nhìn cô bằng đôi

mắt không biết xấu hổ kia chứ! Cảm nhận tay hắn đang luồn vào áo mình với hơi thở càng ngày càng nóng, Kim giật nảy người đẩy ra mà la toáng lên.

“Cái tay làm gì thế! Chắc không phải anh còn trong gia đoạn dục vọng xung mẫn như thế chứ!”

Còn chưa mắng đủ thì lời nói đã bị nuốt lại. Hắn bá đạo, hắn ngang ngược, hắn tà khí. Cô hoàn toàn hết cách ứng phó.

Ngày hôm sau cô nhận được một bưu thiếp gửi cho mình. Mở ra chỉ thấy toàn hình là hình. Bên trong mỗi tấm ảnh đều có cảnh một đôi nam nữ đang giao hoan. Mà người đàn ông kia không ai khác lại chính là anh. Đất trời, cảnh vật xung quanh bỗng rối loạn đang xoay tròn trước mắt cô. Hít lấy không khí gần như đã trút cạn, nhắm mắt lại mặc cho nước mắt đang không ngừng thì nhau chảy xuống. Người như không còn sức lực mà rơi xuống sàn nhà lạnh ngắt. Lòng nặng trĩu và tim như có ai đó đang bóp lại. Chẳng lẽ, lại tàn nhẫn như vậy sao?

Sáng hôm sau, theo lời hẹn cô đến gặp người gửi ảnh cho mình. Mặc trên người bộ váy hoa nhỏ, mái tóc thả tự nhiên. Cô tự tin ngồi xuống.

Không chờ đợi gì, tiếng nói sắc bén tự tin vang lên trước như để thị uy.

“Cô đã nhận được hình tôi gửi?”

Mỉm cười nhìn người con gái đã gặp lần trước, cô ta tưởng cô ngu ngốc như vậy sao? Chẳng lẽ chỉ vì chuyện này lại muốn cô buông tay hạnh phúc của mình. Nực cười thật.

“Phải! Thì sao?”

Giọng nói mát bình tĩnh chứa đựng sự gấp gáp như gần từng tiếng cho cô thấy.

“Nếu đã biết mối quan hệ của chúng tôi như vậy thì hãy biết đường dời xa Gia Hoàng”

Nhìn gương mặt chứa đầy sự tức giận của Loan Loan, Thiên Kim cười tự tin sáng lạng nói.

“Lúc đó anh ấy đang bên cạnh tôi thì làm gì còn thời gian ở cùng cô vậy Loan Loan?”

Nhìn Kim bằng gương mặt ngạc nhiên, sau đó đầy tức giận. Loan Loan như phun ra lửa, mặt nhăn nhúm rõ rệt.

“Ý cô là sao?”

Đúng vậy, chính cô ngay lúc nhìn thấy tấm ảnh thì hoàn toàn tin tưởng mà không có nghi ngờ gì. Mọi suy nghĩ trong đầu tất cả đều trống rỗng. Nhưng một lúc sau, muốn nhìn kĩ lại gương mặt của Gia Hoàng thì tình cờ nhìn thấy rõ ngày giờ hoàn toàn không chính xác. Lúc ấy cô mới xem xét lại và biết mình đã bị lừa.

“Rất đơn giản, lúc ấy chúng tôi đang ở cùng nhau. Và thời gian ghi bên cạnh tấm ảnh lại hoàn toàn trùng hợp.”

Thấy Loan Loan không nói gì nữa mà chỉ nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống. Kim thoáng rung mình.

“Nếu không có gì nữa thì chào cô!”

Loan Loan gương mặt tái xanh, móng tay như cắm vào da thịt đến chảy máu. Đôi mắt hắn chứa sự căm thù như một lưỡi dao nhọn hoắt muốn đâm một nhát vào tim người con gái đang bước đi kia. Bao nhiêu ghen tị, uất hận xấu hổ tích tụ mỗi một giây, một phút chỉ nhiều hơn chứ không bớt. Cô sẽ không bỏ qua ! “Ăn không được thì đập đổ thôi.” Chờ xem cô sẽ đáp lại “hậu lễ” như thế nào.

Mấy ngày nay, Thiên Kim rất muốn ngủ. Bởi vậy mà Gia Hoàng đã đặt biệt danh heo mẹ cho cô. Tức mình cô cũng đặt lại cho anh là heo bố. Còn bây giờ, hai con heo đang nằm ôm nhau mà nướng.

Gia Hoàng mỉm cười nhìn Kim đang ngon giấc trong lòng mình. Đạo này cô rất ham ngủ, thậm chí ăn cũng ít đi. Tối qua đang ăn cô còn bị ới nữa. Mặc kệ cô phản kháng ra sao, hắn đã cho mời bác sĩ đến khám cho cô.

Kim còn đang mơ màng, đột nhiên bị nhắc bóng người lên.

“Um...làm gì thế! Còn đang ngủ mà!”

Giọng nói phấn khích vui mừng hiện rõ của anh làm cô dụi dụi hai mắt.

“Heo mẹ! Đừng ngủ nữa. Anh lại được làm bố rồi!”

Mở to mắt, hẳn có con riêng sao? Vậy mà giám vui vẻ như thế nói với cô sao? Đôi mắt lưng trông nhìn anh, Kim oa oa khóc ngon ơ.

“Anh...anh.... Hic hic....anh có con riêng mà còn giám nói với tôi..híc...anh....anh quá đáng lắm... hu hu” (t/g: ~.~!)

“Nghĩ cái gì vậy, con riêng nào? Con của anh và em chứ không phải con riêng?”

Nước mắt cô như cái vòi nước, mở voan là nó tuôn còn khóa lại là nó dứt. Đôi mắt còn ngấn ngấn nước mở to hết cỡ nhìn Hoàng, Kim ngớ ngẩn hỏi.

“Con em?”

“Đúng vậy, em mang thai. Hai tháng hơn rồi. Anh vui quá!”

Thiên Kim như người lạc hồn phách mặc kệ Gia Hoàng nhón nháo, cô có thai. Cô lại mang thai con của anh một lần nữa. Nhưng lần này sẽ có anh bên cạnh. Cảm giác người nâng nâng, cô mỉm cười đón nhận nụ hôn nhiệt tình nóng bỏng đầy vui sướng của anh. (t/g: Vâng bên cạnh niềm hạnh phúc là một biến cố vô hình. Chúng ta cũng không thể nhìn thấy nó. Chỉ khi chính mình đối mặt thì mới nhận ra rằng hóa ra nó đã tồn tại bên cạnh mình như thế nào.)

Hết Tập 4

Yêu mọi người nhiều. Mong mọi người ủng hộ tập 5_ tập cuối của truyện nhé !

5. (Hoàn)

Tác giả và đôi lời muốn nói:

Đầu tiên Mun xin gửi lời cảm ơn tới mọi người, những người luôn ủng hộ Mun và “Vị Hôn Thê Bướng Bình” trong suốt thời gian vừa qua. Cảm ơn các bạn đã cho Mun nghị lực, niềm tin để hoàn thành tác phẩm đầu tay này. Có lẽ cũng chính vì vậy mà Mun muốn viết tập cuối một cách nhanh nhất để làm quà noel tặng mọi người. Lễ giáng sinh và món quà nhỏ này. Xin gửi lời chúc chân thành đến tất cả mọi người theo dõi truyện: Chúc các bạn Noel vui vẻ, hạnh phúc bên gia đình và người thân.

Bên cạnh đây. Mun cũng muốn hỏi ý kiến mọi người về câu truyện tiếp theo của “bà cô già” Bằng Bằng. Có hai thể loại: Một là xuyên không cổ đại tên: “Hoàng Hậu ATULA.” Hai là hiện đại ngôn tình: “Nàng phải là của ta”. Mọi người cho Mun xin ý kiến để viết nhé! Mun muốn viết bộ Bằng Bằng theo sở thích mọi người. Nếu bạn nào muốn góp ý, hãy để lại tin nhắn tại tập 5 nhà Mun! Mun sẽ viết văn án khi mọi người đã cho ý kiến và sẽ lấy một trong hai cái tên kia. Chết này giờ chiếm diện tích quá ~.~!! Mời pà kon đọc truyện. Yêu Mọi người nhiều. Moah...

Vị Hôn Thê Bướng Bình: Tập 5 (Tập Cuối)

Thấy Thiên Kim ngồi ngoan ngoãn trên giường, Gia Hoàng mới yên tâm gặt đầu bước đi . Nếu không phải hôm nay công ty có việc quan trọng thì hẳn sẽ ở nhà mà canh chừng cô nhóc quậy phá này.

Hiện tại trong lòng , hẳn có biết bao cảm xúc ngập tràn. Hạnh phúc, lo lắng và ngỡ ngàng khi biết cô một lần nữa mang giọt máu của mình. Niềm vui khi lại được bù đắp, yêu thương cô nhiều hơn trước. Hẳn muốn dành cho cô những gì tốt đẹp nhất.

Nhìn Gia Hoàng đi, cô không biết nên cười hay mếu nữa. Quà thực anh có cần làm quá nên như vậy không?

Sau khi biết cô có thai, liền ngăn cấm đủ điều. Những điều khác thì không nói làm gì, nhưng tại sao lại có người vô lí đến nỗi mang thai mà không cho con người ta đi lại. Chắc muốn cô thành heo thật đấy mà.

Tuy miệng hay cầu nhàu như vậy nhưng trong lòng lại ngọt ngào hơn bao giờ hết. Còn nhớ khi sinh Hạo Thiên và Bằng Bằng chỉ mới ở lứa tuổi 24. Từ một người con gái cô đã trở thành một người mẹ với biết bao khó khăn.

Nỗi buồn và sự tủi thân khi không có anh bên cạnh. Đã bao đêm ngồi trong phòng, nước mắt lặng rơi cùng nỗi nhớ anh da diết.

Người ta đã từng nói, còn khóc là còn yêu, còn nhớ. Nhưng không khóc không phải vì mạnh mẽ hay đã quên. Mà không khóc có lẽ là nước mắt đã cạn đã quá mệt mỏi và nó đang chảy ngược vào tim.

Đúng vậy, năm năm qua cô lại càng nhớ, càng yêu anh nhiều hơn. Những lúc không ở một mình, nước mắt tuy không chảy, nhưng tim lại nhói đau khi có ai nhắc đến tên anh. Đôi khi, muốn hét nên thật to cho thoả nỗi nhớ và vơi đi những khát khao trong lòng. Để có thể dụi đi những nhớ thương đau khổ. Nhưng hình như, thời gian không làm người ta quên đi mà lại càng làm ta nhớ thêm nhiều hơn. Dù có là đau khổ hay hận thù, thì yêu vẫn chính là không thay đổi được.

Gia Hoàng cả ngày như ngồi trên đồng lửa. Công ty có rất nhiều hồ sơ cần hần phê duyệt. Nên mỗi đêm về đều thấy cô đã ngủ. Nhìn gương mặt ngủ ngon yên bình, hần không đành lòng phá vỡ. Chỉ có bản thân biết mình đã chịu đựng những gì.

Khi ôm cô trong lòng, hương thơm quen thuộc và cơ thể mát lạnh dịu tình của cô làm hần muốn điên lên được. Nhưng từ đầu đến cuối hần lại không làm được gì hết.

Đáng chết! Hần mắng thầm trong lòng. Hai ngày sau hần phải sang NewYork. Cứ nghĩ sẽ phải xa cô một tuần là hần lại không chịu được.

Thư kí không hiểu gì khi nhìn thấy tổng tài dùng dùng nỗi giận bước ra khỏi phòng. Tổng tài dạo này như quả bom nổ chậm làm cả công ty bị bệnh đau tim a. Đúng là người khó hiểu.

Nhìn thấy Gia Hoàng khóa cửa phòng ngủ rồi hùng hổ bước về phía mình. Chưa hiểu gì hết đã bị anh nằm đè lên người đến giập mình. “A. Anh làm sao vậy?”

Gia Hoàng cúi thấp đầu nhìn vào đôi mắt to tròn của người yêu. Đôi môi đỏ tự nhiên mọng nước. Hần thêm khát mà bao chặt lấy nó.

“um...anh...um...”

Lưỡi hần linh động chui vào trong miệng của nàng, triền miên mãnh liệt đảo qua đảo lại. Những cái mút sâu, liếm lộng của hần làm toàn thân nàng nóng bừng.

Đôi môi của hần đi từ cổ dọc xuống, bàn tay to cởi hết quần áo của nàng, muốn nhắm nháp hương vị ngọt ngào.

Hần vừa hôn da thịt trắng mịn, tay không ngừng vuốt ve thân thể nàng. Ngay lập tức đôi môi nóng ẩm phủ lên quả anh đào chín mọng. Toàn thân nàng run rẩy không thôi.

Hần mỉm cười hài lòng khi thấy nàng có phản ứng. Miệng tà ác mà cắn, mút trêu đùa nhũ hoa nàng. Nàng không khống chế được, thân thể ngửa ra sau mà bám vào vai hần.

“Um...Hoàng...a...”

Nghe thấy nàng gọi tên mình, hần toàn thân căng cứng. Máu nóng như thiêu cháy toàn thân đang sôi sục. Trườn người xuống phía dưới, tay không quên nắm, bóp bờ ngực mềm mại.

Tách hai chân nàng ra, nhẹ mở cửa động của nàng. Hần điên cuồng hạ môi xuống.

Bao nhiêu cái đói khát đều giải trừ hết qua những cái hôn hút liếm đầy phóng túng và hoang dại này.

Nàng toàn thân cứng đờ. Nàng hít sâu. Nàng thở dốc. Nàng cảm thấy trong cơ thể có một luồng nhiệt chạy khắp người. Nàng chịu đựng không được khi hần hoàn toàn trong nàng. Nàng không ngừng thoát ra khỏi miệng hơi thở mê hồn.

“A...dừng...um...”

Hắn không quan tâm nàng chống cự, vắt hai chân nàng lên vai. Hắn cuồn dả nhìn nàng không hề che dấu. Hắn hơi thở nặng đi khi khát khao đòi hỏi dâng trào.

Nàng cao cặp mông động tình lên, vật nam tính đã sớm căng cứng kẽ động một cái.

“A a a a...”

Cảm giác có được nàng. Cảm thấy toàn thân như đông cứng lại. Nhìn sâu trong đôi mắt mê li có bóng hình mình. Hắn điên cuồng xoay thắt lưng với những cái mạnh nhẹ khác nhau.

Hắn ra ra vào vào. Hắn tham lam chiếm lấy. Hắn điên cuồng đói khát.

Nàng thống khổ khóc nức nở, mồ hôi trên trán cũng tích tụ ngày một nhiều. Mãi đến khi nàng không thể chịu được nữa mà xin tha.

“Dừng...a...xin anh...um...”

Không quan tâm nàng, hắn nâng cao cặp chân thon dài lên vòng qua ôm lấy hông mình.

Hắn mạnh mẽ tiến vào sâu trong nàng. Hắn muốn nữa, sâu hơn nữa.

Nắm chặt vòng eo của nàng điên cuồng lắc hông, cho đến khi nàng hai chân vô lực mà mở rộng nằm phịch trên giường, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Mãi đến khi đạt được cao trào, hắn mới nằm đổ lên người nàng mà thở dốc.

Nàng gương mặt đỏ ửng vì mới trải qua hoan ái. Nàng môi sưng đỏ vì bị hắn hôn. Nàng mái tóc đen xòa hỗn loạn trên thân thể trắng nõn. Nàng toàn thân chi chít dấu vết chọc người suy loạn.

Hắn nhịn không được mà vuốt ve thân thể xinh đẹp. Hắn luyến tiếc để nàng ngủ say như vậy. Hắn muốn nàng một lần nữa. Hắn dường như vĩnh viễn thấy thiếu nàng.

Gia Hoàng khê vỗ về bộ ngực trắng sữa mềm mại đầy đà, chiếm lấy hai đỉnh dùng sức xoa bóp.

“Um...”

Hắn ngậm lấy đầu nhũ của nàng không ngừng cắn mút làm nó đỏ bừng như hoa nở. Một tay kia nắm lấy nhũ hoa không ngừng nắn bóp, chơi đùa làm cho nàng không tìm được mà rên rỉ.

“Dừng..um...”

Hắn vươn người lên trên, ngậm cắn vành tai mẫn cảm của nàng như thổi khí vào.

“Anh muốn nữa”

Nàng kháng nghị bằng lời nói. Hắn hành động bằng thân thể. Nàng lại bị cuốn vào đáy mê tình ái.

Ló đầu ra khỏi chăn, nàng đôi mắt mờ sương mù, dèm cửa màu tối che đi tất cả. Không biết bây giờ là tối hay sáng. Đưa cánh tay ra ngoài cái chăn ấm áp, người hình như muốn thoát ra. Nhưng chợt bị đôi tay ai đó đan xen lại rồi mạnh mẽ kéo vào.

Chiếc chăn nhẹ màu đen tím chuyển động lộn nhup. Tiếng rên ke khẽ, tiếng thở hỗn hển đứt quãng.

Một lúc sau, chăn tự nhiên dớt ra. Chỉ nhìn thấy phần trên người đàn ông mồ hôi dính lại đến mê người, một đôi tay trắng mịn bám lấy cổ hắn. Nhịp động mạnh mẽ đến nỗi nàng nức nở, mái tóc bết lại dính trên trán. Môi hé mở thở dốc theo từng chuyển động mãnh liệt.

Người đột nhiên bị quay ngược lại. Mười ngón tay đan xen bám chắc ga nệm. Người đàn ông từ phía sau ra vào nhanh đến nỗi không theo nhịp điệu gì. Môi hôn để lại những ấn kí phía sau từ cổ đổ xuống.

“um...a....a...”

Tiếng thở dốc khàn đặc đầy nam tính, đôi mắt lạnh đã tối đen. Gương mặt chìm ngập trong dục vọng nhìn đến dục đồ người ta phạm tội.

“Học...học...hừ...”

Hắn tham lam chiếm lấy cô, hắn mê đắm hoàn toàn. Hắn muốn được mãi mãi như thế. Hắn yêu cô...muốn cô. Cô là thuốc phiện của hắn. Mãi mãi không đủ.

Trong căn phòng xa hoa, một màu tối mờ ảo, không biết là sáng hay tối. Họ vẫn say mê trong thế giới riêng của mình.

(t/g: Phù phù * vuốt mồ hôi*. Anh ta bị động dục. Mun chạy TT_TT)

Hắn mỉm cười nhìn cô, mặc dù biết mình dần dà cô sẽ không nghe. Nhưng chính là hắn muốn yêu thương cô.

Hôn lên đôi môi sưng đỏ nụ hôn nhiệt tình mê đắm. Sau đó nhẹ đặt xuống trán đầy dịu dàng trân trọng. “Ngủ ngon, anh đi sẽ về sớm với em.”

Hai người làm theo lệnh Gia Hoàng lên chăm sóc cô. Họ dĩ nhiên biết trong căn phòng kia hai ngày này xảy ra chuyện gì a. Hai người không bước chân ra khỏi phòng nửa bước. Một cô gái không nhận được thốt lên.

“Không ngờ thiếu gia lại mãnh như thế.”

Mở nhẹ cửa ra, hai người đột nhiên cúi mặt. Hai má đỏ ửng, mắt không biết đặt ở đâu. Trong phòng không khí đậm mùi hoan lạc, quần áo mỗi nơi một cái. Chăn nệm nhàu nhò, màn cửa tối om đến ám muội.

Trên giường, người con gái đang nằm úp sấp để lộ ra làn da trắng mịn đầy dấu hôn. Tóc mềm xõa nhẹ, chăn che ngang hông. Hơi thở đều đều có thể thấy là cô đang ngủ.

Hai người làm đều vẫn còn nhỏ, nhìn thấy như vậy chỉ biết cặm cùi dọn dẹp. Tuy nhìn họ không biểu lộ gì nhưng cái tai hồng và gương mặt cúi xuống đỏ ửng đã bán đứng họ.

Thiên Kim tỉnh giấc cũng gần tối. Còn nhớ trước khi đi anh dặn dò rất nhiều. Nhưng đúng vào lúc đang ngủ nên câu được câu mất mà ậm ừ với anh.

Nhưng cũng không thể trách cô lười, đều tại tên háo sắc đấy làm cô mệt muốn chết.

Bây giờ lại thấy thiếu thiếu cái miệng hay cầu nhàu, nhớ nhớ khuôn mặt nhăn nhó của anh. Chắc cô bị anh dạy hư rồi.

Ngày hôm sau, nhận được điện thoại của Thiên Kỳ, cô dời nhà đến chỗ hẹn. Không biết anh có chuyện gì mà không muốn đến nhà gặp cô.

Năm năm trước gặp Thiên Kỳ, từ đó cô đã xem anh là người bạn, người anh nuôi của mình. Có lẽ vì vậy, cô rất mong anh tìm được hạnh phúc.

Thiên Kỳ là người tốt, người đàn ông thành đạt và dịu dàng. Cô tin sẽ có người con gái phù hợp với anh.

Nhìn người đàn ông giản dị nhưng không kém phần cuốn hút ngồi quay lưng lại phía mình. Kim mỉm cười bước đến. “Anh chờ em có lâu không?”

Vẫn là nụ cười dễ mến và đôi mắt sâu sắc như đang cười. Thiên Kỳ cười tươi nhìn Kim ngồi xuống. Vì lí do hẹn với cô lên hắn đã tới sớm rất lâu, nhưng lại trả lời một hướng khác. “Anh mới tới, không lâu. Em ngồi đi”

Nhìn thấy cô hạnh phúc, nhưng hạnh phúc ấy không phải của mình. Cũng có lẽ hănsẽ không thể nào mang lại được cho cô. Lòng như bị ai đó lấy đi...hụt hẫng...đau xót biết bao. Từ lần đầu gặp mặt, cô đã cướp đi trái tim cô đơn hiu quạnh của hắn.

Tưởng rằng cô sẽ là của mình. Nhưng tiếc thay, hắn là người đến sau .

“Em dạo này vẫn tốt chứ?”

Nhìn ra ngoài cửa kính, tránh đi cái nhìn nóng bỏng của anh. Kim kê thở dài. Có chút không đành lòng, nhưng lại chẳng thể làm gì khác.

“Em ỏn và mang thai 3 tháng hơn rồi.”

Mang thai? Hai chữ này như một gáo nước lạnh làm hấn bàng hoàng tỉnh lại. Khi nhìn hai đứa nhỏ, khi chưa xuất hiện cha chúng. Khi ấy, hấn đã mơ rằng. Lần sau, cô sẽ sinh ra con của hấn.

Nhưng nào ngờ, mong ước chỉ là một cái gì đó quá xa tầm tay. Có lẽ chỉ trong những giấc mơ hấn mới nhìn thấy cô bên mình và con hấn. Phải, trong những giấc mơ, hấn đã mơ đến một gia đình có cô, hấn và những đứa trẻ. Rồi mỗi khi tỉnh giấc, hấn lại ngậm ngùi mỉm cười hạnh phúc.

Chính là bây giờ...có lẽ phải buông tay ...mặc dù...thật sâu trong suy nghĩ...hấn...không hề muốn.

Có lẽ phải để cho con thiên nga bay về khoảng trời bình yên của nó thôi.

“Chúc em hạnh phúc.”

Quay sang nhìn Thiên Kì, chỉ thấy trong đôi mắt anh có nỗi đau như nghẹn ngào. Mỉm cười nhẹ với anh. Kim dịu dàng nói lời sâu thẳm trái tim mình.

“Em mong rằng, anh sẽ tìm được hạnh phúc cho riêng mình, Thiên Kì ạ.”

[Hạnh Phúc] Hai từ này đã từng rất nhiều lần hiện lên trong suy nghĩ của hấn. Nhưng bây giờ, hấn hoàn toàn không muốn nghĩ tới nữa. Hạnh phúc được không khi người con gái mình yêu sẽ mãi mãi không thuộc về mình.

Trong lòng như có cái gì đó xót xa đang tràn ngập. Tại sao Tình Yêu lại quá đắng cay và ngang trái như vậy?

Đưa tay ra đặt nhẹ lên bàn tay đã từng mong ước được nắm một lần kia. Hấn không nên làm cô khó xử thêm nữa. Yêu là mong người mình yêu được hạnh phúc. Chúc cô luôn hạnh phúc, còn nỗi đau hấn xin giành riêng cho mình.

“Cảm ơn em.”

Gánh nặng trong lòng nhẹ bớt đi vài phần khi nhìn thấy hấn buông tay. Có lẽ hãy để nó diễn ra một cách tự nhiên và để người ta hoàn toàn thích nghi mà không hề ngượng ép. Thời gian sẽ xoa dịu nỗi đau và mang đến hạnh phúc đến cho mỗi người.

Do ngồi hơi lâu nên khi vừa đi vài bước đã suýt nữa ngã xuống. Cũng may có Thiên Kì đỡ cô từ phía sau. Mỉm cười chào tạm biệt, cô bước ra ngoài cái ôm thoáng qua ấy.

Nhìn người con gái đang bước đi, vòng tay vẫn không hề nhúc nhích. Chỉ có người là chẳng thấy đâu. Khóe môi nhếch lên chua xót, tình yêu ơi! Thật sự quá phũ phàng.

Nằm xoay hết trái rồi phải trên chiếc giường sang trọng của khách sạn. Gia Hoàng bị một núi công việc đè ngập đầu. Nhưng mỗi khi làm việc là gương mặt đáng ghét kia lại hiện lên.

Hấn nhớ cô, rất rất nhớ cô. Mặc dù đã gọi điện rất nhiều nhưng hình như lại càng nhớ thêm. Hấn nhớ gương mặt ngọt ngào mà ngày thơ khi ngủ của cô, nhớ vòng tay và hương thơm quen thuộc mỗi khi cô trong lòng mình.

Hấn ghét ban đêm những lúc không có cô bên cạnh. Đó là cả một cực hình mà thời gian dành cho hấn. Những lúc nằm xuống, những lúc đỡ mình, những lúc vô tình níu chặt vòng tay. Vậy mà chẳng thấy bóng cô, chỉ thấy xung quanh đều là không khí lạnh lẽo.

Không nghe thấy tiếng cười, không nhìn được đôi mắt trong veo, không tận hưởng được nụ hôn ấm áp. Người hấn như có hàng ngàn con kiến bò khi nhớ đến cô. Nếu biết trước sẽ khổ sở như vậy, hấn đã sớm bắt cô đi cùng. Ngồi bật dậy, Hoàng gương mặt xám đen mở điện thoại.

“Um... Ai vậy.”

Nghe cái giọng quen thuộc này là biết cô đang ngủ, gương mặt không còn nhăn nhó mà khẽ cười ra tiếng “Con heo lười, là anh.”

Nghe thấy cái giọng cười cười nham nhở ấy, Kim mắng thầm trong bụng. Hấn ta đúng là thần kinh có vấn đề. Biết cô đang ngủ mà còn thần nhiên gọi điện đánh thức. Hấn phải biết rằng cô đã mệt như thế nào chứ. “Um... em nghe.”

Không biết tại sao mang thai lần này người cô rất khó chịu. Nhất là vùng ngực. Nghĩ đến là lại thấy nhức nhức. Lấy tay sờ cái khăn ẩm, Kim nhíu mặt khẽ “um” một tiếng.

Hoàng nghe thấy giọng cô lạ lạ, hỏi làm sao thì cô chỉ mắng mình ngốc rồi cúp máy. Nghe thấy tiếng nỉ non như thế, nhớ đến lúc cô dưới thân mình mà ghen ngào rên rĩ. Đôi mắt chìm đắm trong tình ái nhìn mình. Hay có những lúc nức nở xin hắn dừng lại. Thì phía dưới của hắn lại nổi lên phản ứng. Gắt lên một tiếng, hắn vứt điện thoại rồi cúi giận bước vào phòng tắm. Cứ chờ xem, hắn sẽ đòi lại cô gấp mấy lần. (t/g: ^,,^ ka ka ka, thấy Mun hành hạ ảnh được không. Hô hô hô...)

Quán bar “Loves” ngập tràn ánh đèn tỏa sáng hào quang. “Loves” là quán bar không chỉ nổi tiếng bởi sự sang trọng mà nó còn là nơi giành cho mọi giới tính. Phải là những người có quyền có thế mới có thể vùng tiền như rác mà vào đây.

Không gian sang trọng, có nhiều chỗ ngồi phù hợp với mọi sở thích. Ai cũng có đôi có cặp, có bạn có bè. Nhưng trong ánh đèn mờ nhạt, một người đàn ông đang ngồi cô đơn với mấy chai rượu mạnh.

Nhìn hắn hai vai chùng xuống, mắt thờ ơ cùng mấy chai rượu vô tri lại làm người ta thấy đau lòng. Nó hoàn toàn trái ngược với hình ảnh đẹp trai dịu dàng ngày nào.

Loan Loan quẩn rũ trong bộ váy màu đỏ tươi bước vào. Cô đi thẳng tới chỗ Tống Thiên Kỳ rồi ngồi xuống. Khóe môi cong lên nụ cười nham hiểm.

Thiên Kim đang nằm mơ màng chuẩn bị tiến vào giấc ngủ thì nhận được một cuộc điện thoại. Vội vàng thay một cái váy màu trắng và khoác thêm cái áo ấm. Không muốn làm phiền tài xế đã nghỉ ngơi, cô gọi một chiếc taxi cho mình. (t/g: Mọi chuyện bắt đầu. Ka ka ka...Mun giống bà phù thủy không? Hô hô hô...)

Quán bar ồn ào náo nhiệt cùng mùi rượu nồng làm cô muốn nôn. Đi nhanh vào phía trong, nhìn thấy người đàn ông đang ngồi. Kim nhíu mày tự hỏi tại sao lại uống say như thế này rồi nhờ người bồi bàn đưa anh ra xe.

Thở dài nhìn người đàn ông bên cạnh, cô biết có lẽ là do mình. Nhưng cũng chẳng thể nào làm khác được. Lí trí không thể nào điều khiển được con tim. Trong tình yêu, ai cũng đau khổ một lần. Và cô hy vọng đây là lần đầu cũng như lần cuối của anh.

Bây giờ mới nhớ ra, cô hoàn toàn không biết gì về Tống Thiên Kỳ, ngoài việc anh làm tổng tài Tình Thiên. Cuối cùng không biết làm cách nào nên cô đành đưa anh đến khách sạn nào đó.

Triệu Gia Hoàng mặt mày hớn hờ hứng khởi ngồi trong xe hơi. Hắn đã cố gắng thu xếp công việc nhanh nhất để về với cô. Tưởng tượng ra gương mặt ngạc nhiên của cô, hắn cười thầm trong lòng. Tối nay hắn sẽ thỏa mãn cơn khát của mình dù tới sáng cũng không buông cô ra.

Tống Thiên Kỳ cảm thấy toàn thân rất nóng, người càng lúc càng như có lửa đốt. Miệng lưỡi khô khốc khó chịu. “Nước...nước.”

Thiên Kim đang định bước đi, nghe thấy vậy xoay người lại rót ly nước mang đến cho Thiên Kỳ. Mới đưa ly nước về phía anh, nào ngờ...”Bang..”

Ly nước trên tay chưa kịp đưa đã bị một bàn tay đột ngột cầm lấy làm giật mình. Người vì cái kéo quá lực mà ngã xuống người hắn. Nhanh trong tích tắc không biết mình đã chuyển xuống phía dưới từ khi nào.

Cô thấy Tống Thiên Kỳ rất lạ. Người toàn thân nóng rực, hơi thở gấp gáp. Hơn nữa ánh mắt hắn rất đáng sợ, cảm thấy gai gai toàn thân.

“A! Thiên Kỳ. Buông ra, anh làm gì vậy.”

Tống Thiên Kỳ chạm phải làn da mát lạnh dễ chịu, ngửi thấy hương thơm mình hằng ao ước. Hắn khao khát mà cúi đầu thấp xuống.

Thiên Kim sợ hãi nhìn người đàn ông phía trên, tim đập loạn nhịp trong lồng ngực. Ánh mắt hoảng hốt xen lẫn khủng hoảng nhìn hắn từ từ hạ môi xuống.

Nếu Tống Thiên Kỳ giám làm gì, đứng trách cô không khách khí. Hai bàn tay nắm chặt chặn bị phản kháng, nhưng nào ngờ nụ hôn chỉ hạ xuống trán một cách nhẹ nhàng trân trọng đầy bờ ngỡ.

Còn đang ngơ ngác, giọng nói như ma vương hiện hồn mang cái lạnh lẽo từ địa ngục làm cô hoàn hồn.

“Hai người làm gì thế.”

Kim giật mình đẩy Tống Thiên Kỳ ra. Nhìn thấy Gia Hoàng mặt tái xanh, mắt đỏ ngầu đang rống lên đầy đáng sợ ở trước cửa. Tim đập hoảng loạn trong lồng ngực. Hắn về rồi. Nhưng tại sao hắn lại ở đây? Biết anh đã hiểu lầm, đứng lên đi lại phía anh cô vội lên tiếng.

“Gia Hoàng. Sự việc không như anh nghĩ. Em...”

Chưa kịp nói hết câu thì bàn tay ai đã vung lên. Người cô không chịu được cái tát quá mạnh mà rơi xuống sàn nhà. In đậm một bên má trắng nõn mịn dấu năm ngón tay dài. Ngước mặt lên nhìn, chỉ thấy sâu trong đôi mắt ấy ngập tràn lửa hận.

Nhìn thấy đôi mắt đau thương lẫn ngỡ ngàng của cô. Hắn gần từng chữ để lại rồi bước nhanh như trốn chạy.

“Cô không cần giải thích. Tôi hiểu rồi.”

Anh nói vậy nghĩa là sao? Anh không tin cô? Tại sao không đợi cô giải thích đã vội đi.

Bóng lưng Hoàng vừa khuất. Kim như người mất hồn bước theo sau.

Đồng thời từ bóng tối có một bóng người bước ra. Trên miệng, khóe môi cười đắc ý.

Kim không biết cô đã ra ngoài như thế nào. Tâm trí cô chỉ hiện lên khuôn mặt giận dữ lẫn đau khổ của anh.

Ồ...trời mưa sao? Ngước mắt nhìn lên, trời tối đen như mực. Chỉ thấy những hạt mưa được sáng bởi ánh đèn như đang trút giận mà đổ xuống người cô. Giọt mưa nặng hạt đến nỗi làm má cô đau quá. Chẳng biết từ khi nào da cô lại nhạy cảm như vậy. Nhưng sao chỉ đau một bên?...chạm vào sao thấy xót xa bỏng rát...mà tại sao... tim còn đau hơn thế này? Chẳng lẽ đau cũng có thể lây truyền sao? Cười chua xót...nước mắt ngập tràn....chân bước đi không mục đích.

A.....đau quá...tim ...hoàn toàn chết lặng...hu hu...híc...híc.....a..... Gia Hoàng

Yêu tuy không tin...Yêu vẫn hoài nghi...Yêu có thể ghen tuông giận hờn...Yêu có thể như thế tất cả...Nhưng yêu phải chờ một lời giải thích của đối phương chứ.

Tại sao không tin...không chờ...không cho cô được như vậy.

Gió hình như lạnh hơn, mưa cũng lớn hơn rồi. Phải về nhà thôi. Nhưng cô sẽ đi đâu về đâu bây giờ?

Về nơi ấy ư...Có anh.... Có các con...có mái nhà thân thuộc. Nhưng...Liệu có được không?

Cánh cửa ấy, có lẽ đã khép lại với cô rồi. Nghĩ tới đây, chỉ cảm thấy có cái gì đó nhẹ nhàng tiến vào rồi đột ngột đâm mạnh vào tim mình. Người cũng không chịu nổi mà ngã xuống, trên má còn lăn dài hai dòng nước mắt. Mưa ngoài trời, cũng như mưa trong lòng cô vậy.

Sau khi bước ra khỏi nơi đáng sợ ấy, Gia Hoàng chạy thật nhanh như bị ma đuổi. Không, có lẽ còn hơn thế nữa.

Người con gái tâm tâm niệm niệm trong lòng mình ở trong vòng tay kẻ khác. Còn mình thì như điên như dại mà nhớ cô.

Hắn đã vui sướng như thế nào lúc chờ mong được gặp cô. Rồi khi nhìn thấy hình ảnh trong tin nhắn, hắn đã tự lừa mình gạt người như thế nào để tin cô.

Vậy mà lúc gặp lại sau những ngày tháng nhớ nhung...cô đã cho hắn cái gì đây? Hạnh phúc...niềm tin đâu chẳng thấy. Chỉ thấy toàn phủ phàng cùng đau khổ mà thôi.

Hắn đã từng muốn say trong biển tình kia, muốn yêu trong đôi mắt ấy, muốn hạnh phúc ngập tràn với mùi hương quen thuộc. Muốn là một áng mây trời che bóng mát cho cô, muốn là người chồng để yêu thương che chở cô nhiều hơn.

Nhưng bây giờ, hắn còn lại gì? Hắn chẳng có gì cả. Hạnh phúc thật mỏng manh dễ vỡ. Còn đau thương, phần uất thì lúc nào cũng bên mình. Yêu được gì ngoài hai điều ấy. Vậy mà chẳng hiểu vì sao vẫn yêu? Vẫn say? Vẫn mộng.

Còn nổi xót xa nào khi mình thành kẻ ngốc bị lừa, còn nổi đau nào hơn khi ngỡ rằng hạnh phúc nhưng ra toàn là dối gian. Còn trái tim đau nữa mà yêu mà hận trong khi nó đã quá đớn đau.

Hắn thật sự quá mệt mỏi. Toàn thân hoàn toàn không còn sức quỳ sụp xuống. Tim như bị hàng ngàn mũi tên đâm mạnh vào. Xung quanh chỉ thấy không khí lạnh lẽo át đi hơi thở của mình.

Người con gái tôi yêu...Em đã mang đến cho tôi những gì? Tôi còn đâu nữa trái tim để sống khi em đã cướp nó đi mất rồi.

Từ ngày đó trở đi, Gia Hoàng không thấy bóng dáng ấy nữa. Chắc bây giờ, cô đang vui vẻ bên người đàn ông kia.

Đớn đau thật. Hắn thất bại, hoàn toàn thất bại.

Nghĩ vậy, hắn lại điên cuồng mà nhấc ly rượu lên. Nốc thật cạn vào cổ họng cay xè.

Loan Loan ngồi một phía nhìn Gia Hoàng uống hết mấy chai rượu mạnh. Cô hôm nay mặc một chiếc váy gợi tình, trang điểm thật mỹ lệ.

Mục đích của cô vẫn là hắn. Chỉ cần hắn say thì cô sẽ lập tức đưa hắn đi. Một khi gạo đã nấu thành cơm và cô mang thai. Tất cả mọi chuyện sẽ chấm dứt. Mặc dù cái cô muốn là ả đàn bà kia sẽ bị Tổng Thiên Kì làm nhục. Nhưng không sao, như vậy cũng đủ thành công rồi.

Nghĩ đến người đàn ông kia cuối cùng cũng là của mình, Loan Loan không sao kìm được nụ cười thỏa mãn.

Đang định đứng lên bước về phía hắn, bỗng nhiên một người đàn ông xuất hiện làm cô liền khựng lại. “Hừ! Phá đám.”

Nhìn người vừa tới dìu Gia Hoàng đi, Loan Loan trong mắt muốn bao nhiêu tức giận có bấy nhiêu. Cầm ly rượu lên uống cạn cho thỏa cơn tức. Lần này không được, cô không tin sẽ không có lần sau.

Một gã đàn ông nhìn lịch sự bảnh bao nhếch môi cười ngồi bên cạnh Loan Loan. Hắn vừa cho cái gì vào ly nước của cô thì không ai biết ngoài hai tên ngồi bên cạnh hắn.

Quốc An sau khi đưa Gia Hoàng đã say mèm về nhà theo lệnh bà xã. Nhìn Gia Hoàng nằm như người chết trên giường thì chỉ biết lắc đầu chịu thua.

Lần này là lần thứ hai mà hắn ta uống say như vậy. Nhưng đều vì một người con gái. Ngay cả chính bản thân hắn cũng không thể nào tin được, Triệu Gia Hoàng lạnh lùng cao ngạo kia lại có lúc phải lụy vì tình như vậy.

Nếu như hôm nay không có hắn thì người nằm bên cạnh ông bạn thân này sẽ không chỉ là không khí thôi đâu.

Sáng hôm sau tỉnh giấc, đầu óc Gia Hoàng đau như búa bổ. Còn đang suy nghĩ mình làm sao có thể về được nhà thì giọng nói châm chọc vang lên.

“Triệu tổng, ngài có vẻ rất sung sướng nhỉ?”

Nhúu mày ngược lên, không ai khác chính là gã bạn chết tiệt. Nhìn thấy hắn là anh có thể trả lời nghi vấn của mình rồi.

Biếng nhác dời giường, hắn cần phải tắm rửa. Cô không thích mùi rượu, mỗi lần hắn chỉ cần uống một ly là cô có thể nhận ra. Khi ấy hắn còn đặt biệt danh mũi thính rồi trọc cô suốt một thời gian dài.

Hình ảnh cô hiện lên trong vòng tay kẻ khác lóe lên trong đầu. Gương mặt thả lỏng lập tức đánh lại. Tại sao hắn lại quên cô đã giáng cho hắn một gáo nước lạnh như thế nào. Hắn hận không thể nào bóp cái cổ mảnh khảnh kia.

“Tắm nhanh rồi chúng ta đi ăn sáng, tớ có việc này muốn nói với cậu.”

Gia Hoàng ngồi trong phòng làm việc, nét mặt đăm chiêu như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Từ khi nghe Quốc An phân tích hẳn đã suy nghĩ rất nhiều. Đúng như Quốc An nói, nếu cô chọn gã đàn ông kia thì năm năm sau cô sẽ không ở bên hẳn. Có lẽ tất cả chỉ là hiểu lầm và chuyện này đều nằm trong dự tính của người gửi tin cho hẳn. Hẳn hoàn toàn sai lầm.

Bên cô, yêu cô, hẳn không hề hối hận. Nhưng tại sao lại không tin cô? Có lẽ hẳn đã quá yêu, quá ghen, quá ích kỷ nên lí trí mới lệch đi như vậy.

Nhận được tin nhắn chậm trễ của gã bạn thân, Gia Hoàng chạy như bay đến bệnh viện. Chết tiệt, cô nằm viện mà không nói sớm cho hẳn biết.

Đứng ngoài cửa, hẳn do dự không thôi. Tay cầm vào chốt cửa rồi lại buông ra. Bên trong phòng kia, chỉ cần mở cánh cửa này ra. Hẳn sẽ thấy cô. Nhưng sao lại cảm thấy hổ thẹn như thế này.

“Anh đứng đây làm gì? Không muốn người canh cửa.”

Hoàng giật mình nhìn Bảo Nghi vừa mở cánh cửa ra. Còn chưa nói gì thì đã bị cô lườm một cái lạnh ngắt.

““Thầy” ơi! Thầy yêu nhiều mà ghen nhiều quá làm sao con gái người ta chịu nổi.”

“Cô....”

“Hừ, Kim đang ở trong. Cũng may thai nhi không sao. “Thầy” lo liệu mà chăm sóc nó đi.”

Nhìn bóng lưng cô khuất rồi hẳn mới đẩy cửa bước vào.

Người con gái đang nằm ngủ trên chiếc giường trắng tinh, mái tóc thả dài đen bóng. Ánh sáng bao quanh, làn da trắng hồng, gương mặt thanh khiết. Giây phút này đây, hẳn ngỡ rằng mình đã nhìn thấy tinh linh của đất trời.

Nhưng khi lại gần, nhìn cô gương mặt tái nhợt, một bên má hơi sưng. Lòng hẳn có cái gì đè thật mạnh.

Tay run run chạm nhẹ vào nó, thấy hơi nóng ẩm. Nhận ra cô nhú mào đau đớn. Khoe mắt hình như có cái gì chảy ra. Chính hẳn đã làm cô tổn thương như vậy.

Thiên Kim cảm nhận tay mình bị một bàn tay quen thuộc cầm lấy, có cái gì đó mát lạnh rơi xuống mặt mình.

Khẽ mở mắt, thấy một người nằm gục trên giường. Tuy chỉ nhìn thấy lưng, nhưng cô biết là anh.

Nhìn thấy anh như vậy, nước mắt không kiềm được lại rơi. Cô đã rất buồn, rất đau khi nghĩ anh không tin mình. Tại sao? Yêu cô nhưng lại không tin?

Anh cău giận, anh tổn thương, anh lạnh lùng bước đi. Tất cả những điều ấy như một cái kim từ từ từng chút một mà đâm vào tim cô. Ngày qua ngày đã làm tổn thương tình yêu mà cô dành cho anh.

Thấy có tiếng động, Gia Hoàng bừng tỉnh. Nhìn thấy cô yếu đuối quay mặt sang phía khác, hai vai run run nhưng không khóc thành lời. Hẳn không biết làm gì, chỉ nhẹ ôm cô vào lòng. Hy vọng, cô có thể cảm thấy hơi ấm của hẳn.

Đưa tay gạt đi dòng nước mắt, vuốt nhẹ mái tóc mềm. Ôm cô chặt hơn, hẳn nhẹ giọng xin lỗi. “Nín đi cô bé, đừng khóc.”

Nghẹn ngào, cô rơi lệ. Khóc càng nhiều hơn vừa nãy. Bao nhiêu tủi hờn, bức dọc khó chịu bất an cứ tuôn trào hết.

“Anh còn đến đây... làm gì nữa. Híc híc... chẳng phải...”

Nghe cô vừa khóc vừa nói, hẳn đau lòng lên tiếng dỗ dành ả ỉ.

“Anh sai, là anh không đúng. Em cứ đánh mắng, nhưng đừng khóc. Nhìn em khóc, anh rất đau lòng.” (t/g: Ngọt thế! =.=)

Gia Hoàng còn cầm tay cô lên đánh đánh vào má mình. Yêu thương đặt nụ hôn lên trán cô mà dụ dỗ.

Cứ như thế, trong vòng tay ấm áp. Đau thương như được dỗ dành. Cô khóc đã, mắng đã, cuối cùng ngủ lúc nào cũng không hay biết. (t/g: Mẹ nào con này. ^,,^!)

Tổng Thiên Kì hôm sau đến xin lỗi và từ biệt cô. Nhìn anh nhợt nhạt như vậy, cô chỉ có thể mỉm cười chúc anh bình an.

Có khi thời gian và khoảng cách sẽ là liều thuốc xóa đi tất cả. Mong anh sẽ hạnh phúc ở một phương xa.

Từ khi xảy ra chuyện đó, Thiên Kim như là chúa tể của Gia Hoàng. Chắc có lẽ vì có tật giật mình nên anh rất ngoan ngoãn mà học nấu ăn cùng chăm sóc vợ khi mang thai.

Tối nay Hoàng đặc ý cười khoái trá. Cuối cùng hắn đã học được chiêu làm giảm bớt hiện tượng tắc sữa cho cô. Thầm nghĩ sẽ lấy lại những gì mình phải chịu đựng.

Nhìn cô trước mắt mà không được chạm vào, người hắn như hơ trên lửa nóng. Thật là tức chết khi tên bác sĩ kia giám tuyên bố phụ nữ mang thai 8 tháng trở nên sẽ ngừng quan hệ vợ chồng.

Mang gương mặt đen xì đầy tức giận vào phòng. Nhưng vào một cái lại bay hết. Nhìn cô trong bộ đầm trắng mỏng, da thịt nửa ẩn nửa hiện đang nằm đọc sách. Toàn thân như có ngọn lửa vô hình cuộn tròn tích lại.

Thiên Kim nhận ra đôi mắt sáng quắc của anh, khóe môi cong lên khẽ cười. Dĩ nhiên cô biết anh nghĩ gì. Nhưng cô không dễ gì bỏ qua cho anh đâu. “Anh đứng đấy làm gì? Lưng em mỏi hết rồi đấy nè.”

Hoàng thu hồi tầm mắt mỉm cười bước lại phía giường. Quái thật. Hắn thấy cô mang thai mà sao còn quyen rũ hơn thế này. Làm hắn khó chịu mà không biết phải làm sao.

Kim mỉm cười đặc ý trong lòng, đàn ông mà không được giải tỏa dục vọng là cả một cực hình. Cô biết chứ. Nhưng thì sao? Cô thích hành hạ anh như vậy đấy. (t/g: Ủng hộ!)

Bàn tay nóng ầm như ngọn lửa xâm nhập vào da thịt mát lạnh mịn màng. Kim thoáng rung mình. Mặc dù anh chỉ đang mát xa cho cô, nhưng lại làm cô nhột nhạo quá. Chắc vì mang thai nên cơ thể có phản nhạy cảm hơn.

Hơi thở nóng rực phủ trên mặt cô, giọng nói tà mị bùa mê cùng ánh mắt sáng quắc như thợ săn môi nhìn chăm chăm mình. Kim thoáng rung mình.

“Anh học được bài mới. Thực hành xem em thoải mái không nhé.”

Mơ mơ màng màng cô đồng ý. Nếu dễ chịu và tốt, dĩ nhiên không sao. Dù gì càng làm anh muốn mà không được thôi. (t/g: Dã man. Nhưng chưa biết à nha.)

Ngay lập tức người cô bị lật lại, vấy ngủ bị mở lộ nguyên phần ngực. Còn đang ngạc nhiên thì nụ cười tà ác của hắn cùng nụ hôn nóng bỏng như mưa trút xuống làm cô loạn trí.

“Anh học bài mát xa giảm khó chịu khi tắc sữa. Em yêu, ngoan ngoan nào.”

Chưa kịp nói được lời nào, lưỡi anh đã chui tọt vào khoang miệng cô đòi hỏi dây dưa cùng những cái mút liếm cuồng nhiệt. Trí não đột nhiên ngừng hoạt động, chỉ thấy hơi thở nóng ầm bao lấy toàn thân.

Hai bàn tay anh như đói khát mà lộng hành ở bờ ngực căng mọng của cô.

Khi anh dùng lực một tí, thân thể cô như căng trào. Cảm giác dễ chịu thoải mái làm tiếng nức nở không kìm được mà thoát ra.

Nghe thấy vậy, môi hắn nhếch lên cười. Tay không ngừng vận về xoa nắn xung quanh bộ ngực mê hồn. Tay khẽ niết nhẹ quả anh đào đỏ mọng, nhận thấy có giọt nước chảy ra và thân thể run nhẹ của cô.

Dời môi cô ra, hắn hôn dọc xuống dưới bằng những cái mút liếm. Dừng lại trên vùng ngực, ngửi thấy mùi thơm của sữa.

Cổ họng khô khốc, kìm lòng không được hắn ngừng thử. Thơm thơm lại có mùi dụ dỗ. Lưỡi vươn ra lướt nhẹ, cảm thấy đói khát mà ngậm vào trong miệng mà trên đầu.

“a....ư...anh....um...”

Cô mồ hôi dính lại bên thái dương. Cô đôi mắt đã mờ đi. Cô hơi thở gấp hơn khi anh châm lửa nóng. Cô toàn thân nóng rực ướt ai như có ai thiêu đốt.

Gia Hoàng thích thú chơi đùa, môi không ngừng mút vào nhả ra cùng những cái cắn nhẹ ngang ngược. Tay kia không ngừng mà nắn bóp. Cảm nhận nó mềm mại, nó cứng lên rồi đứng thẳng. Hắn lại càng muốn nhiều hơn nữa.

“Anh muốn...học...anh muốn em.”

Nhìn cảnh tượng này cô không biết dấu mắt đi đâu. Hắn mắt chứa đầy dục vọng, hơi thở thoang thoang mùi sữa nóng rực. Lưỡi vươn ra liếm môi đầy gợi cảm.

Bang! Từ khi nào cô lại háo sắc như thế này. “Không...không được...”

Hơi thở tốc hành nóng rực ám muối, hắn ngang ngạch phủ xuống người cô bằng những nụ hôn.

“Anh sẽ cẩn thận thật nhẹ nhàng. Một lần này thôi. Ngoan, hãy để anh yêu em.”

Thiên Kim mặt đơ ra, nhận thấy dưới chân có vật gì đó cứng mà chà xát da thịt. Váy ngủ trong giây lát đã nằm ở đâu đó. Phút chốc cả gương mặt đều đỏ bừng. Đây...đây không phải là....

Lời nói chưa thành đã bị cuốn vào nụ hôn cuồng dã, từ chối chưa kịp đã bị châm lửa nóng nhiệt tình.

Có lẽ mọi người đang chìm vào giấc ngủ, và khi mở mắt ra, trời sẽ sáng. Nhưng, đêm sẽ mãi dài với đối lứa đang say trong biển tình kia.

(t/g: Hết.... Diễn biến như thế nào Mun không biết. Thôi thì mọi người tự tưởng tượng nha ! Kò Kò...)

Bị anh lôi kéo dậy, miễn cưỡng dời cái giường ấm áp sau đó nửa tỉnh nửa mê bị đặt xuống cái ghế bông mềm mại.

Hoàng mỉm cười yêu thương nhìn con heo mê ngủ. Múc một muỗng cháo anh dỗ dành. “Nào, a !”. Nhìn cô nhắm mắt mở mắt ăn, lòng cảm thấy thương cô nhiều hơn. Không biết lần trước khi không có hắn bên cạnh cô đã xoay sở ra sao?

Vuốt tóc mai gọn ra phía sau, Hoàng dịu dàng nói. “Tỉnh đi, tí anh đưa em đi sắm đồ!”

Cuối cùng chính xác là hắn đưa cô đi mua đồ. Đường đường là chủ nhân tập đoàn thành đạt, thời gian rảnh còn không có, nhưng lại có thời gian đưa cô đi mua sắm. Nhìn anh thứ gì cũng lấy, thứ gì cũng nhìn ngó như đứa trẻ. Cô chỉ biết cười trêu anh thôi.

Ngồi trong xe hơi sang trọng, hai nắm tay nắm chặt vô lăng. Đôi mắt như máu lửa phun trào. Loan Loan nhìn người phụ nữ mỉm cười hạnh phúc.

Môi đỏ như cắn ra máu, cô ta, chính cô ta đã khiến cô thành ra thế này. Còn nhớ đêm mà cô oán hận nhất. Tấm thân ngọc ngà của cô bị 3 gã đàn ông kinh tởm chà đạp khinh khủng như thế nào suốt đêm. (t/g: Gieo nhân nào, gặt quả lấy thôi!)

Cô ta có tất cả, ngược lại cô mất hoàn toàn.

Hận...Cô hận người đàn bà này.

Trong mắt như hắn lên vệt máu. Nắm tay từ từ xoay tròn. Bánh xe chuyển động theo quỹ đạo.

Thiên Kim mở to đôi mắt khiếp sợ nhìn chiếc xe đang phi nhanh về phía mình. Chân bủn rủn không chuyển động được. Xung quanh chỉ nghe tiếng ồn ào la hét của mọi người. Chiếc xe vẫn lao vun vút về phía cô.

Gia Hoàng vừa bước ra, nhìn thấy cô thân. Hắn gương mặt tái nhợt chạy như bay về phía cô.

“Kim...Cẩn thận!”

Chiếc xe lao vào lan can, mọi người la hét. Tiếng còi xe, tiếng cứu thương liên tục vang lên.

Gia Hoàng ngồi bình thản đọc báo trong phòng. Trên trang nhất là hình ảnh người con gái đang trốn tránh máy chụp ảnh với tiêu đề “Người mẫu Loan Loan bị nghi ngờ âm mưu giết vị hôn thê Triệu Gia.”

Nếu khi ấy xe người đàn bà ác độc kia không bị lệch tay lái, nếu khi ấy hấn đến bên cô chậm hơn một tí. Thì hấn có lẽ sẽ mất cô một lần nữa.

Không được, hấn phải ngay lập tức cưới cô sau đó giam cô lại trong nhà. Có lẽ như thế hấn mới an tâm được.

Giọng nói mang theo vui sướng, Gia Hoàng ôm cô trong lòng xoay tròn mỉm cười hạnh phúc.

“Mẹ heo nhỏ! Làm vợ anh nhé!”

Băng Băng và Hạo Thiên trong bộ đồ công chúa và hoàng tử xinh đẹp đi hai bên. Mọi người nhìn hai đứa trẻ như kim đồng ngọc nữ không khỏi tán dương. Ngồi một phía, có một đôi mắt luôn dõi theo bóng dáng cô gái nhỏ. Khóe môi khẽ nhếch lên cười kì lạ.

Cô bước vào, váy cưới trắng như tuyết. Mái tóc đen huyền, làn da trắng nõn. Cô như một tiên nữ hạ phàm.

Gia Hoàng đứng phía trên, nhìn cô như người mất hồn. Cô đẹp quá! Hấn cảm thấy cô ngày càng đẹp lên.

Người con gái này, đã hoàn toàn là của anh.

Đưa tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn trong lòng. Nhìn cô hai má ửng hồng, khóe môi mỉm cười, đôi mắt long lanh hạnh phúc. Tim hấn xao xuyến đập loạn nhịp.

Dù có là khoảng cách nửa vòng trái đất. Dù thời gian xa nhau có mãi là vĩnh hằng. Người con gái tôi yêu! Em luôn đẹp trong mắt tôi. Tình yêu của tôi! Mãi mãi cũng đây, trong, nhiệt tình như lúc đầu gặp mặt,

“Tôi yêu em! Vị Hôn Thê Bướng Bình của tôi.”

Cái Kết nhỏ:

Triệu Gia Hoàng thích trí giúp Thiêm Kim thay váy cưới. Hấn hôm nay sẽ có đêm tân hôn ngọt ngào cùng vợ yêu của mình.

Dù cô nằm xuống, từ từ hạ nộ hôn đầu tiên.

“A.....!”

Hoảng loạn hấn dừng lại, cúi xuống xem cô.

“Sao vậy em?”

Kim mặt nhăn nhó, trán lấm tấm mồ hôi. Môi bặm lại nhìn rất đau.

“Em đau bụng...học ... a...học... Chắc sắp sinh...nhanh...”

Hoàng cuống cuống kêu gọi mọi người chuẩn bị rồi nhanh chóng đưa cô đi bệnh viện. Hấn thật là tính toán sai. Sao không để cô sinh xong rồi hãy cưới. A... đêm tân hôn của hấn....

Hạo Thiên ngơ ngác ngược nhìn chị hai hồn nhiên hỏi.

“Chị hai! Ma ma sinh mà ba giận ai vậy?”

Mỉm cười xoa đầu em trai, Băng Băng giải thích.

“Vì tối nay là đêm động phòng của ba, nhưng lại không thành.”

Vẫn giọng nói non nớt vang lên.

“Động phòng là gì vậy chị hai.”

“Là đêm thân mật của vợ chồng”

“Đêm thân mật là gì vậy chị 2?”

Băng Băng cảm tưởng mình sẽ phải trả lời 1000 câu hỏi tại sao cho cậu em của mình. Nắm tay em, cô dẫn em về phòng.

“Khi nào Thiên lớn, Thiên sẽ biết.”

Một câu nghi vấn chưa được thoát ra đã bị chặn lại.

“Thiên ngoan, về phòng ngủ. Sáng mai chị hai đưa em đi thăm em và mẹ”

Giọng thích thú vui vẻ, Hạo Thiên cười khanh khách.

“Thiên ngoan, mai chị hai dẫn Thiên thăm mẹ và em nha”

“Ừm”

Cô vừa đi vừa nghĩ, có lẽ bây giờ ông bố đang đứng ngồi không yên ngoài cửa phòng sinh đây.

Ah, ngày mai Noel lại về. Về đan nốt khăn thôi.

“Merry christmas 2011”

The End

6. Ngày Hẹn Tập Cuối

VÀI LỜI MUỐN NÓI VỀ TRUYỆN ” VỊ HÔN THÊ BƯỚNG BÌNH ”

1_ Lời cảm ơn

lần đầu tiên , cho Mun xin gửi lời cảm ơn đến những người quan tâm đến truyện Vị hôn thê búống bình của Mun ! Chân thành cảm ơn !

Mặc dù mun biết truyện chưa hay , chưa có hoàn chỉnh về nội dung câu từ nhưng đây là lần đầu Mun viết ! Mong mọi người bỏ qua một số lỗi đó nhé !

Và Mun sẽ cố gắng hoàn thiện nó hơn trong tương lai ! Mong mọi người ủng hộ và theo dõi .

2_ Lời hẹn truyện hoàn

Mun sẽ ra đều truyện vào mỗi tuần để ai muốn đọc sẽ có ! Và truyện là đầu nên Mun cũng dự tính viết ngắn thôi !

Nhưng được mọi người ủng hộ nên Mun đã hoàn truyện vào dịp Noel 2011!

Cuối cùng , Mun xin gửi một nụ hôn phía má trái mọi người ! Cám ơn rất nhìu !

Lầu Biển Thái

Mun

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-hon-the-buong-binh>